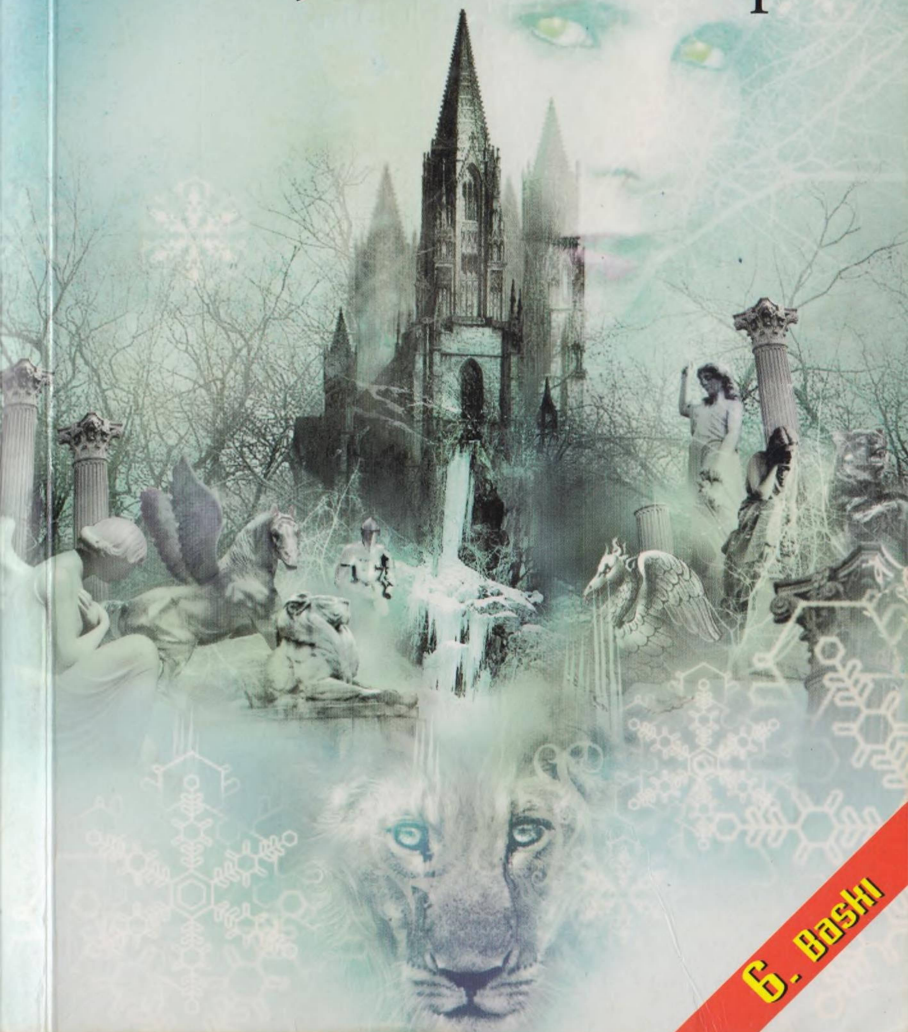
C. S. Lewis

NARNİA GÜNLÜKLERİ

Aslan, Cadı ve Dolap

6. Baskı

KAPININ ARDINDAKİ DÜNYA

Sonu gelmeyen bir kışın
hüküm sürdüğü . . . kurtarılmayı bekleyen
bir ülke: NARNİA

Dört çocuk, kaldıkları evdeki
dolabın içinden Narnia ülkesine
geçiş olduğunu fark eder.
Narnia, Beyaz Cadı'nın esareti altındadır.
Tüm umutların tükendiği bir anda
Aslan geri gelir. Ancak büyük bir fedakârlıkta
bulunması gerekmektedir.

KİTAP
SKB 0029230 YGU

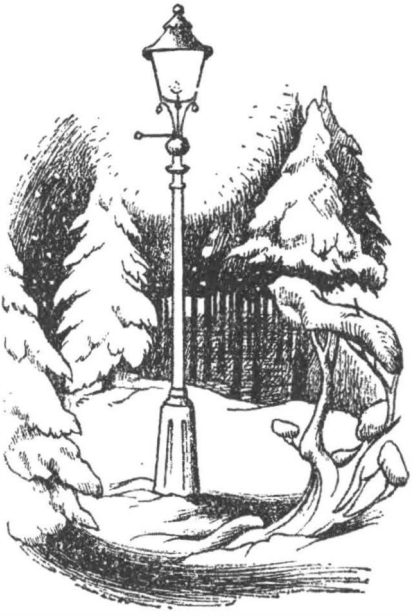
9.00 YTL

ISBN 978-975-991-033-4

9 789759 910334

Doğan Egmont

Aslan, Cadı ve Dolap

C. S. Lewis

Çizimler: Pauline Baynes

Doğan Egmont

Narnia Günlükleri
Aslan, Cadı ve Dolap
C.S. Lewis

Özgün Adı: *The Chronicles of Narnia*
The Lion, the Witch and the Wardrobe - © CS Lewis Pte Ltd 1950

Çizimler: Pauline Baynes - © CS Lewis Pte Ltd 1950
Kapak İllüstrasyonu: Cliff Nielsen - © CS Lewis Pte Ltd 2002

Narnia® Günlükleri, Narnia®, tüm kitap, karakter
ve yer adları CS Lewis Pte Ltd.'a aittir.
İzinsiz kullanılması kesinlikle yasaktır.
CS Lewis Company Ltd'in izniyle
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
tarafından yayımlanmıştır.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
İstanbul 2007 Tel: (0212) 246 46 46
www.doganegmont.com.tr

Çeviri: Müfit Balabanlılar
Editör: Deniz K. Pala
Grafik Uygulama: Havva Alp

Basıldığı yer: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Yaltçın Koreş Cad Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna - İstanbul

ISBN: 978-975-991-033-4

www.narnia.com

Lucy Barfield'a

Sevgili Lucy,

Bu hikâyeyi senin için yazdım, ama yazmaya başladığımda çocukların kitaplardan daha çabuk yaşlanacağını hesaplamamıştım. Sonuç olarak sen, şu anda peri masalları için çok büyük yaştasın ve bu kitap basılıp ciltlendiğinde daha da büyümüş olacaksın. Fakat bir gün tekrar peri masalları okumaya başlayacak kadar yaşlı olacaksın. O zaman bu kitabı üstlerdeki bir raftan indirip, tozunu alıp, hakkında ne düşündüğünü söylersin bana. Ben muhtemelen seni duymayacak kadar sağır, söylediğin kelimeleri anlamayacak kadar yaşlı, fakat hâlâ seni seven vaftiz baban olacağım.

C.S. Lewis

İçindekiler

1. Lucy Dolaba Bakıyor 1
2. Lucy'nin Dolapta Buldukları 9
3. Edmund ve Dolap 21
4. Türk Lokumu 31
5. Tekrar Kapının Bu Tarafında 41
6. Ormanda 51
7. Kunduzlarla Bir Gün 61
8. Akşam Yemeğinden Sonra Olanlar 74
9. Cadı'nın Evinde 86
10. Büyü Bozuluyor 98
11. Aslan Yakınımızda 109
12. Peter'in İlk Savaşı 121
13. Zamanın Başlangıcından Bir Büyü 132
14. Cadı'nın Başarısı 143
15. Zamanın Başlangıcı Öncesinden Bir Büyü 154
16. Heykellere Olanlar 165
17. Beyaz Geyik Avı 176

1

Lucy Dolaba Bakıyor

Bir zamanlar, isimleri Peter, Susan, Edmund ve Lucy olan dört çocuk vardı. Bu hikâye, savaş sırasında hava saldırıları yüzünden Londra'dan uzağa gönderildiklerinde, onların başına gelen bir şey hakkındadır. Çocuklar, kırsal bir bölgede en yakın tren istasyonundan on beş kilometre ve en yakın postaneden üç kilometre uzakta olan yaşlı bir profesörün evine gönderilmişlerdi. Profesör evli değildi ve kâhyası Bayan Macready ve (isimleri Ivy, Margaret ve Betty olan, ama hikâyede fazla rolleri olmayan) üç hizmetçi ile birlikte çok büyük bir evde yaşıyordu. Profesör, neredeyse bütün yüzünü kaplamış dağınık beyaz saçları olan çok yaşlı bir adamdı ve çocuklar onu hemen sevmişlerdi; ama ilk akşam onları kapıda karşılamaya geldiğinde öyle tuhaf görünüyordu ki Lucy (en küçükleriydi) ondan korkmuş ve

Edmund (ikinci küçükleriydi) gülmek istemişti, ama belli etmemek için sümkürür gibi davranmak zorunda kalmıştı.

İlk gece, Profesör'e iyi geceler deyip yukarı kata çıktıktan sonra oğlanlar kızların odasına geldiler ve birlikte etrafı gözden geçirmeye başladılar.

"Kuşkusuz dört ayak üzerine düştük" dedi Peter. "Her şey çok harika olacak. İhtiyar her istediğimizi yapmamıza izin verecek."

"Çok sevimli bir ihtiyar" dedi Susan.

Yorgun olan, yorgun olunca da huysuzlaşan, ancak bunu belli etmemeye çalışan Edmund "Saçmalama" dedi. "Böyle konuşma."

"Nasıl yani?" dedi Susan; "her neyse, senin yatağa gitme zamanın."

"Annem gibi konuşuyorsun" dedi Edmund. "Ve sen kimsin ki bana yatmamı söylüyorsun. Git kendin yat."

"Hepimiz yatsak iyi olmaz mı?" dedi Lucy. "Burada konuştuğumuzu duyarlarsa patırtı çıkar."

"Bir şey olmaz" dedi Peter. "Burası öyle bir ev ki, ne yaparsak yapalım kimse bir şey demez. Her neyse, bizi duymazlar zaten. Burada o kadar çok koridor ve merdiven var ki, yemek odasına gitmek bile on dakika sürüyor."

"Bu ses de ne?" dedi Lucy aniden. Burası, şimdiye kadar gördüklerinden çok daha büyük bir evdi; uzun koridorlar ve boş odalara açılan sıra sıra kapılar onu ürpertmeye başlamıştı.

"Sadece bir kuş, sersem" dedi Edmund.

"Baykuş" dedi Peter. "Burası kuşlar için harika bir yer. Ben şimdi yatmaya gideceğim. Yarın araştırmaya başlayalım derim. Böyle bir yerde her şeyi bulmak mümkün. Buraya gelirken o dağları gördünüz mü? Ve ormanları? Belki kartallar vardır, belki geyikler. Şahinler de olabilir."

"Porsuklar!" dedi Lucy.

"Yılanlar!" dedi Edmund.

"Tilkiler!" dedi Susan.

Fakat ertesi sabah, öyle yoğun bir yağmur yağıyordu ki pencereden dışarı bakıldığında ne dağları, ne ağaçları, ne de bahçedeki dereyi görmek mümkündü.

"Elbette yağmur yağacaktı!" dedi Edmund. Profesör'le kahvaltılarını yeni bitirmişler ve üst katta onlara ayrılan odada – uzun, alçak tavanlı, iki penceresinin bir yöne, iki penceresinin de diğer yöne baktığı odadaydılar.

"Bırak şikâyet etmeyi, Ed" dedi Susan. "Bire on bahse girerim ki bir saate kalmaz hava açılır. Bu arada durumumuz oldukça iyi. Bir radyo ve sürüyle de kitap

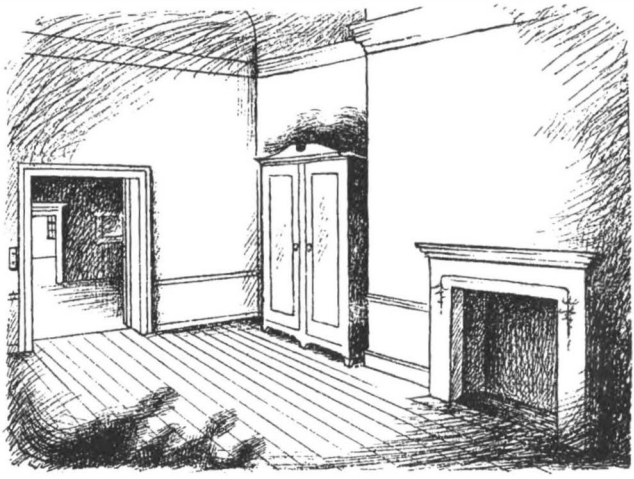
var."

"Bana göre değil" dedi Peter; "Ben evde araştırma yapacağım."

Herkes bu karara katıldı ve bu şekilde maceraları başlamış oldu. Gezmekle bitiremediğiniz türden bir evdi burası ve umulmadık birçok yeri vardı. İlk birkaç kapı, çocukların beklediği gibi misafir yatak odalarına açılıyordu; fakat az sonra resimlerle dolu, çok uzun bir odaya geldiler ve orada bir zırh gördüler. Bundan sonra bir köşesinde bir arpın bulunduğu yeşil perdeli bir oda vardı. Sonra üç basamak aşağı ve beş basamak yukarı çıkılınca küçük bir üst koridor ve balkona açılan bir kapı görülüyordu. Ondan sonra ardı sıra birbirine açılan sürüyle oda vardı ve hepsi kitaplarla doluydu; çoğunluğu epeyce eski kitaplardı ve bazıları kilisedeki İncil'den bile büyüktü. Tüm bunların çok yakınında, kapısında ayna olan büyük bir dolaptan başka bir şeyin bulunmadığı oldukça boş bir oda gördüler. Odada, pencerenin denizliğindeki ölü sineği saymazsak; gerçekten başka bir şey yoktu.

"Burada bir şey yok!" dedi Peter ve Lucy dışında tüm takım yeniden dışarıya çıktı. Lucy geride kalmıştı, çünkü kilitli olduğuna neredeyse emin olduğu halde, dolabın kapısını açmanın denenmeye değeceğini düşünmüştü. Halbuki kapı sürpriz bir şekilde kolayca

açıldı ve iki naftalin topağı yere düştü. Dolabın içine baktığında, çoğunluğu uzun kürk olan sürüyle paltonun asılı olduğunu gördü. Lucy'nin, kürke dokunmak-

tan ve onun kokusundan daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. Hemen dolabın içine girdi, paltoların arasına daldı ve yüzünü paltolara sürdü; kuşkusuz kapıyı açık bırakmıştı, çünkü insanın kendisini bir dolaba kapatmasının sersemlik olacağını biliyordu. Az sonra dolabın derinliğine doğru yürüdü ve ilk sıranın ardında, ikinci bir sıra paltonun daha asılı olduğunu fark etti. Burası neredeyse tamamen karanlıktı ve yüzünü dolabın arkasına çarpmamak için kollarını öne uzatmıştı. Parmaklarıyla dolabın arkasına dokunacağını umarak

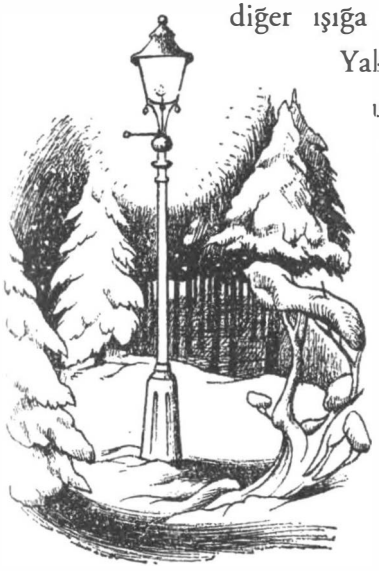
içeriye doğru bir – sonra iki ya da üç – adım daha ilerledi. Fakat bir şeye dokunamadı.

"Bu çok büyük bir dolap olmalı!" diye düşündü Lucy hâlâ ilerleyerek ve paltoların yumuşak büklümlerini kendine yol açmak üzere kenara iterek. Sonra ayaklarının altında çıtırdayan bir şeyler hissetti. Elleriyle dokunmak üzere eğilirken "Naftalin topakları mı acaba?" diye düşündü. Fakat dolabın tabanının düzgün ve sert yüzeyi yerine, yumuşak, toz halinde ve çok soğuk bir şeye dokundu. "Bu çok garip" dedi ve bir iki adım daha ilerledi.

Bir an sonra ellerine ve yüzüne dokunan şeyin artık yumuşak kürk değil, sert, kaba ve hatta dikenli bir şey olduğunu fark etti. "Ne bunlar, sanki bir ağacın dalları gibi!" diye hayretle bağırdı Lucy. Ve sonra ileride bir ışık gördü; birkaç santim uzakta dolabın arka yüzünün olması gereken yerde değil, ama epeyce uzaktaydı ışık. Yumuşak ve soğuk bir şeyler üzerine düşmekteydi. Bir süre sonra, gecenin karanlığında bir ormanın ortasında durduğunu, ayaklarının altında karlar olduğunu ve halen kar yağmakta olduğunu fark etti.

Lucy biraz korkmuştu ama aynı zamanda meraklı ve heyecanlıydı da. Omzunun üzerinden geriye bakınca, orada, ağaçların gövdeleri arasında dolabın açık kapısını ve hatta içinden geçerek bu tarafa geldiği odayı gö-

rebiliyordu (Tabii ki kapıyı açık bırakmıştı, çünkü birinin kendini dolaba kapatmasının ne kadar aptalca olduğunu biliyordu). Orada hâlâ gün ışığı varmış gibi görünmekteydi. "Bir sorun çıkarsa her zaman geri dönmem mümkün" diye düşündü Lucy. Ayaklarının altındaki karlardan gelen *kırt-kırt* sesleriyle, ormanın içinde diğer ışığa doğru ilerlemeye başladı. Yaklaşık on dakikada ışığa ulaştı ve bunun bir lamba direği olduğunu gördü. Durup ona bakarken ve neden ormanın ortasında bir lamba direği olduğunu merak edip şimdi ne yapacağını düşünürken, kendine doğru yaklaşan ayak sesleri duydu. Ve kısa bir süre sonra tuhaf birisi ağaçların arasından ışığın aydınlığına çıktı.

Lucy'den biraz daha uzun boyluydu ve elinde bembeyaz karla kaplı bir şemsiye vardı. Belinden yukarısı insan şeklindeydi, fakat bacakları keçi bacağı gibiydi (parlak siyah kıllarla kaplıydı) ve ayak yerine keçi toynakları vardı. Bir de kuyruğu vardı, ancak Lucy bunu

başlangıçta fark etmemişti, çünkü Faun, kuyruğunun karda sürünmesini engellemek için şemsiyeyi tutan kolunun üzerine düzgünce yerleştirmişti. Boynunda kırmızı yünden bir atkı vardı ve teni de oldukça kırmızıydı. Kıvırcık saçları ve kısa, sivri sakalıyla garip ama hoş, küçük bir yüzü vardı. Saçlarının arasından alnının her iki yanından çıkan boynuzları görünmekteydi. Ellerinden biriyle, söylediğim gibi, şemsiyeyi tutuyordu; diğer eliyle de kahverengi kâğıda sarılmış bir sürü paket taşıyordu. Tüm bu paketler ve kar yüzünden, sanki Noel alışverişi yapmış gibi görünüyordu. Bu bir Faun'du. Ve Lucy'yi gördüğü zaman öyle şaşırmıştı ki bütün paketlerini yere düşürdü.

"Aman, aman!" diye hayretle bağırdı Faun.

2

Lucy'nin Dolapta Buldukları

"Pekâlâ Havvakızı Lucy" dedi Bay Tumnus, "Narnia'ya nasıl geldiğini sorabilir miyim?"

"Narnia mı? O da ne?" dedi Lucy.

"Burası Narnia ülkesi" dedi Faun, "lamba direğiyle Doğu Denizi kıyısındaki büyük Cair Paravel Kalesi arasında, üzerinde bulunduğumuz tüm bu topraklar. Sen – sen batının vahşi ormanlarından mı geldin?"

"Ben – ben boş odadaki giysi dolabından geçerek geldim" dedi Lucy.

"Ah!" dedi Bay Tumnus epeyce melankolik bir sesle. "Küçük bir Faun'ken coğrafyaya daha fazla çalışmış olsaydım, kuşkusuz o garip ülkeler hakkındaki her şeyi bilirdim. Şimdi artık çok geç."

"Fakat bunlar ülke değil ki" dedi Lucy, gülümseyerek. "Hemen şuracıkta – en azından – emin değilim.

Orada şimdi yaz mevsimi."

"Bu arada" dedi Bay Tumnus, "Narnia'da mevsim kış ve çok uzun süredir de böyle; burada karda dikilip konuşmaya devam edersek ikimiz de nezleye yakalanacağız. Uzaklardaki 'Boşoda' ülkesinde, sonsuz yazın hüküm sürdüğü aydınlık 'Giysido Labı' şehrinden olan Havvakızı, benimle gidip bir çay içmeye ne dersin?"

"Çok teşekkürler Bay Tumnus" dedi Lucy. "Fakat geri dönmemin gerekip gerekmediğini düşünüyordum."

"Hemen şuracıkta" dedi Faun "ve gürül gürül ateş yanıyor, – tost – sardalye – ve kek de var."

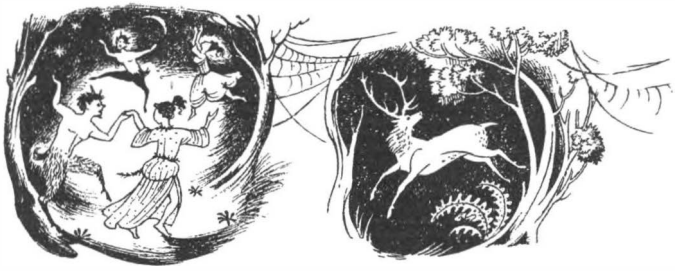
"Çok naziksiniz" dedi Lucy. "Ama uzun süre kalamam."

"Koluma girersen eğer, Havvakızı" dedi Bay Tumnus, "şemsiyeyi ikimizin başı üzerinde tutabilirim. Evet böyle. Haydi gidelim."

Ve böylece Lucy, sanki birbirlerini eskiden beri tanırlarmış gibi, kendini bu tuhaf yaratıkla ormanda kol kola yürürken buldu.

Çok fazla yol almamışlardı ki zemini düzgün olmayan ve her yerde kayaların, sağda solda küçük tepelerin olduğu bir yere geldiler. Küçük bir koyağın dibinde Bay Tumnus aniden dönerek, sanki çarpacakmış gibi, görülmedik kadar büyük bir kayaya doğru yürüdü. Lucy, son anda bir mağaranın girişine doğru yöneldiklerini anladı. İçeriye girer girmez kendini bir ateşin karşısında buldu. Sonra Bay Tumnus eğilerek, zarif bir

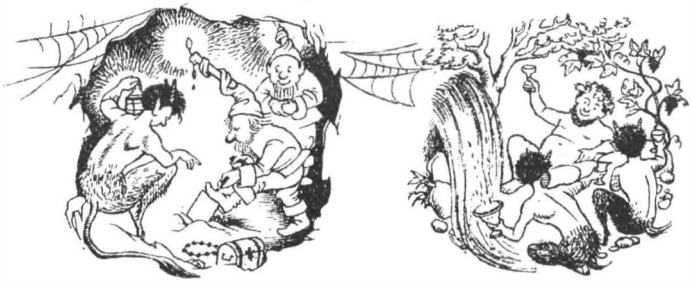

maşayla ateşten, yanan bir odun parçası aldı ve lambayı yaktı. "Fazla uzun sürmez" dedi ve hemen çaydanlığı ateşe koydu.

Lucy bundan daha şirin bir yerde hiç bulunmadığını düşünüyordu. Küçük, kuru, kırmızımsı bir taştan temiz bir mağaraydı. Yerde bir halı, iki küçük sandalye ("biri benim diğeri de bir dost için" dedi Bay Tumnus) ve bir masa, bir büfe, ateşin üzerinde bir şömine rafı ve onun da üzerinde kır sakallı yaşlı bir Faun'un resmi vardı. Bir köşede, Lucy'nin Bay Tumnus'un yatak odasına açıldığını düşündüğü bir kapı göze çarpıyordu ve duvarlardan birinde, bir sürü kitabın yer aldığı bir raf vardı. Bay Tumnus çay malzemelerini hazırlarken Lucy bunlara bakıyordu. Kitaplar, *Silenus'un Hayatı ve Mektupları, Su Perileri ve Alışkanlıkları,* ya da *İnsanlar, Rahipler ve Bekçiler; Halk Masalları Üzerine Bir Çalışma* ya da *İnsan Bir Mit midir?* gibi isimler taşıyordu.

"Hazırız, Havvakızı!" dedi Faun.

Bu gerçekten harika bir çaydı. Her ikisi için de birer

rafadan yumurta, kızarmış ekmek üzerinde sardalye, sonra ballı kızarmış ekmek, tereyağlı kızarmış ekmek ve üzerinde şeker olan bir kek vardı. Lucy artık yemekten yorulduğunda Faun konuşmaya başladı. Ormandaki yaşam hakkında harika hikâyeler anlattı. Gece yarısı dans partilerini ve kuyularda yaşayan su perilerinin ve ağaçlarda yaşayan orman perilerinin nasıl Faunlar'la dans etmek için ortaya çıktıklarını; eğer yakalarsan dileklerini yerine getiren süt beyazı geyiği avlama partilerini; eğlence partilerini ve ormanın zemininin altında, çok derinlerdeki mağara ve maden ocaklarında yabanıl kızıl cücelerle birlikte yaptıkları hazine avcılığını; ağaçların yemyeşil olduğu yazı ve yaşlı Silenus'un şişko eşeğiyle onları ziyarete gelişini, bazen Baküs'ün* gelişini ve o zaman derelerden su yerine şarap akışını ve tüm ormanın haftalarca neşeye boğuluşunu anlattı. "Ne yazık ki şimdi hep kış" diye ekledi kasvetle. Sonra neşelenmek için, büfenin üzerindeki kılıfından, kamıştan

* Şarap tanrısı.

yapılmış gibi görünen garip küçük bir flüt çıkardı ve çalmaya başladı. Çaldığı melodi yer yer Lucy'de ağlamak, gülmek, dans etmek ve uyumak isteği uyandırıyor, hem de hepsini bir arada yapmak istemesine neden oluyordu. Lucy kendine geldiğinde saatler geçmiş olmalıydı.

"Oh, Bay Tumnus – kestiğim için özür dilerim, çok da sevmiştim şarkınızı – fakat gerçekten eve dönmem gerekiyor. Sadece birkaç dakika kalmak istemiştim burada" dedi.

"Çok geç artık, biliyorsun" dedi Faun flütünü bırakıp başını üzgünce ona doğru sallayarak.

"Çok mu geç?" dedi Lucy, sıçrayarak ve artan bir korkuyla. "Ne demek istiyorsun? Hemen eve dönmem gerekiyor. Diğerleri başıma ne geldiğini merak ederler." Ancak daha sonra "Bay Tumnus, sorun nedir?" di-

ye sordu, çünkü Faun'un kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu, sonra gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye ve sonra da burnunun ucundan damlamaya başladı. O zaman Faun yüzünü elleriyle kapatıp inledi.

"Bay Tumnus, Bay Tumnus!" dedi Lucy, üzüntüyle. "Ağlamayın! Ağlamayın! Sorun nedir? İyi değil misiniz? Sevgili Bay Tumnus, söyleyin neyiniz var?" Fakat Faun sanki yüreği sökülürcesine hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu. Lucy yaklaşıp kollarıyla onu sarmaladığında ve mendilini ona verdiğinde bile ağlaması kesilmemişti. Yalnızca mendili alıp, tamamen ıslandığında iki eliyle sıkarak, kullanmaya devam etmişti. Bu nedenle Lucy ıslak bir zeminde dikilmekteydi.

"Bay Tumnus!" diye haykırdı Lucy Faun'un kulağına, onu sarsarak. "Kesin şunu! Hemen kesin! Kendinizden utanmanız gerek, sizin gibi büyük, muhteşem bir Faun... Neden ağlıyorsunuz Allah aşkına?"

"Oh – oh – oh!" diye hıçkırdı Bay Tumnus, "Çok kötü bir Faun olduğum için ağlıyorum."

"Asla kötü bir Faun olduğunuzu sanmıyorum ben" dedi Lucy. "Çok iyi bir Faun'sunuz siz. Tanıdığım en iyi Faun'sunuz."

"Oh – oh – eğer bilseydin böyle konuşmazdın" diye cevapladı Bay Tumnus hıçkırıklar arasında. "Hayır, ben kötü bir Faun'um. Dünya yaratıldığından beri da-

ha kötü bir Faun'un yaşadığını sanmıyorum."

"Fakat ne yaptınız ki?" diye sordu Lucy.

"Benim yaşlı babam" dedi Bay Tumnus, "şöminenin üzerindeki fotoğraf onun fotoğrafı. Böyle bir şeyi asla yapmazdı."

"Neyi yapmazdı?" dedi Lucy.

"Benim yaptığımı" dedi Faun. "Beyaz Cadı'nın hizmetçisi olmazdı. Ben öyleyim işte. Beyaz Cadı'nın hizmetinde çalışıyorum."

"Beyaz Cadı mı? O da kim?"

"Kim mi? Tüm Narnia'yı parmağında oynatan biri o. Sürekli kışı getiren o. Sürekli kış, ama asla Noel gelmiyor; düşün bir kere!"

"Ne kötü!" dedi Lucy. "Ama sana ne için para veriyor?"

"En kötü yanı da bu" dedi Bay Tumnus derin bir iniltiyle. "Ben onun için adam kaçırıyorum, işte ben böyle biriyim. Bana bak Havvakızı. Benim, ormanda bana hiçbir zararı dokunmamış zavallı masum bir çocukla karşılaşıp, ona dostça davranarak, mağaradaki evime davet edip uyuşturarak uyuttuktan sonra Beyaz Cadı'ya teslim etmek amacında olan bir Faun olduğuma inanır mısın?"

"Hayır" dedi Lucy. "Eminim böyle bir şey yapmazsın."

"Fakat ben yaptım" dedi Faun.

"Şey" dedi Lucy yavaşça (çünkü doğruyu söylemek, ama Faun'u da incitmemek istiyordu), "bu çok kötü. Fakat bundan dolayı öyle üzgünsün ki eminim bir daha yapmazsın."

"Havvakızı, anlamıyor musun?" dedi Faun. "Bu benim geçmişte yaptığım bir şey değil. Şimdi, şu anda *yapmakta* olduğum bir şey."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Lucy bembeyaz kesilerek.

"O çocuk sensin" dedi Bay Tumnus. "Eğer ormanda bir Havvakızı ya da Ademoğlu görürsem onları yakalayıp Beyaz Cadı'ya teslim etmek için emir aldım. Ve karşılaştığım ilk insan sensin. Dostunmuş gibi davranıp seni çaya davet ettim, tüm bu zaman boyunca ona haber vermek için senin uyumanı bekliyordum."

"Oh, ama bunu yapmayacaksın, Bay Tumnus" dedi Lucy. "Yapmayacaksın değil mi? Gerçekten, gerçekten yapmamalısın."

"Ama yapmazsam" dedi yine ağlamaya başlayarak, "eminim öğrenir. Ve kuyruğumu kestirir, boynuzlarımı kırdırır, sakallarımı yoldurur ve asasını benim güzel çatal tırnaklı toynaklarımın üzerinde sallayıp onları sefil atlarınki gibi çirkin toynaklara dönüştürür. Eğer çok öfkeliyse beni taşa dönüştürür ve ben Cair Paravel'deki

dört taht sahibini bulana dek – bunun ne zaman olacağını, ya da olup olmayacağını Allah bilir – onun korkunç evinde bir Faun heykeli olarak kalırım."

"Çok üzgünüm Bay Tumnus" dedi Lucy. "Ama lütfen eve dönmeme izin verin."

"Elbette vereceğim" dedi Faun. "Elbette vermem gerek. Bunu şimdi anlıyorum. Seninle karşılaşmadan önce insanların nasıl olduğunu bilmiyordum. Elbette seni Cadı'ya teslim edemem; hele seni tanıdıktan sonra. Fakat hemen gitmemiz gerek. Ben seni lamba direğine kadar götüreceğim. Sanırım sen oradan Boşoda ve Giysido Labı'nın yolunu bulabilirsin."

"Eminim bulabilirim" dedi Lucy.

"Elimizden geldiğince sessizce gitmeliyiz" dedi Bay Tumnus. "Bütün orman *onun* casuslarıyla dolu. Bazı ağaçlar bile ondan yana."

İkisi de çay malzemelerini masada bırakıp ayağa kalktılar. Bay Tumnus bir kez daha şemsiyesini açıp Lucy'yi koluna aldı ve dışarıda yağan kara çıktılar. Dönüş yolculuğu, asla Faun'un mağarasına gittikleri yolculuk gibi değildi; hiç konuşmadan olabildiğince çabuk yürüyorlardı ve Bay Tumnus en karanlık yolu tercih ediyordu. Yeniden lamba direğine ulaştıklarında Lucy rahatlamıştı.

"Buradan öteye nasıl gideceğini biliyor musun Hav-

vakızı?" dedi Tumnus.

Lucy ağaçların arasına dikkatle baktı ve uzakta gün ışığına benzeyen bir pırıltıyı güçlükle seçebildi. "Evet" dedi, "Giysi dolabını görebiliyorum."

"Öyleyse gidebildiğin kadar hızla dön evine" dedi Faun, "ve – sana yapmak istediğim şeyden dolayı beni affedebilecek misin?"

"Elbette affedeceğim" dedi Lucy onun elini içtenlikle sıkarak. "Umarım benim yüzümden başın belaya girmez."

"Elveda Havvakızı" dedi Faun. "Mendilin bende kalabilir mi?"

"Tabii" dedi Lucy ve sonra bacaklarının dayanabileceği kadar hızla günışığı pırıltısına doğru koştu. Az sonra ağaçların yerine paltoları ve ayaklarının altında kıtırtılı karların yerine tahtaları hissetti ve aniden kendini, dolaptan, bütün bu maceranın başladığı boş odaya atlarken buldu. Dolabın kapısını sıkıca arkasından kapattı ve soluk soluğa etrafa bakındı. Hâlâ yağmur yağıyordu ve diğerlerinin koridordan gelen seslerini duyuyordu.

"Buradayım" diye bağırdı. "Buradayım. Geri döndüm, iyiyim."

3

Edmund ve Dolap

Lucy boş odadan dışarıya koştu ve diğer üçünü buldu.

"İyiyim" diye tekrarladı, "geri döndüm."

"Lucy sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Susan.

"Ne?" dedi Lucy şaşkınlıkla, "Nerede olduğumu merak etmediniz mi?"

"Saklanıyor muydun?" dedi Peter. "Zavallı Lu, saklanmış ama kimse fark etmedi! Eğer insanların seni aramaya başlamasını istiyorsan bundan daha uzun süre saklanmalısın."

"Fakat ben saatlerdir buradan uzaktaydım" dedi Lucy.

Diğerleri birbirlerine baktılar.

"Çatlak!" dedi Edmund elini başına vurarak. "Bayağı çatlak."

"Ne demek istiyorsun Lu?" diye sordu Peter.

"Söylediğim şeyi" diye cevapladı Lucy. "Hemen kahvaltıdan sonra dolaba girmiştim ve saatlerdir uzaklardaydım, çay içtim, bir sürü şey oldu."

"Saçmalama Lucy" dedi Susan. "Biz bu odadan az önce dışarı çıktık ve sen oradaydın o sırada."

"Hiç de saçmalamıyor" dedi Peter, "yalnızca eğlenmek için hikâye uyduruyor, değil mi Lu? Ayrıca, neden olmasın?"

"Hayır Peter, uydurmuyorum" dedi Lucy. "O – o dolap büyülü. İçinde bir orman var ve kar yağıyor, bir Faun, bir de Cadı var ve Narnia deniliyor oraya, gelin görün."

Diğerleri ne düşüneceklerini bilmiyorlardı, fakat Lucy o kadar heyecanlıydı ki hepsi yeniden onunla odaya gittiler. Lucy önlerinden aceleyle yürüdü, dolabın kapısını açtı ve "Şimdi girin ve kendi gözlerinizle görün." diye bağırdı.

"Seni gidi kaz" dedi Susan, kafasını dolaba sokup paltoları aralayarak, "bu yalnızca sıradan bir dolap; bak dolabın arkası orada."

Sonra birer birer içeriye bakıp paltoları araladılar ve hepsi de – Lucy de dahil – son derece normal bir dolap gördüler. Ne orman, ne de kar vardı, yalnızca çengel askıların bulunduğu dolabın arkası görülmekteydi. Pe-

ter emin olmak için dolaba girdi ve eliyle dolabın arkasına vurdu.

"Çok iyi bir şakaydı Lu" dedi yeniden dışarı çıkarken, "kabul etmeliyim ki bizi aldattın. Neredeyse inanıyorduk sana."

"Fakat bu, asla bir şaka değildi" dedi Lucy, "gerçekten doğruydu. Az önce her şey değişikti. Sahiden değişikti. Yemin ederim."

"Yeter Lu" dedi Peter, "biraz fazla ileri gittin. Şakaysa şaka! Yeter artık!"

Lucy'nin yüzü kıpkırmızı kesildi, ne diyeceğini bilmemesine karşın bir şeyler söylemeye çalıştı ve gözyaşlarına boğuldu.

Lucy, takip eden birkaç gün pek mutsuzdu. Eğer her şeyin eğlenmek için uydurduğu bir hikâye olduğunu söyleyebilse, diğerleriyle her an barışabilirdi. Fakat Lucy doğruyu söyleyen bir kızdı; gerçekten haklı olduğunu biliyordu ama kimseyi buna inandıramayacağını düşünüyordu. Yalan söylediğini, hem de saçma bir yalan söylediğini düşünen diğerleri onu çok üzüyordu. Ondan daha büyük olan ikisi, kuşkusuz bunu istemeden yapıyorlardı ancak Edmund, bu olayda olduğu gibi, bazen acımasız olabiliyordu. Lucy ile alay edip, dalga geçerek odalardaki dolaplarda başka yeni ülkeler bulup bulmadığını sorup duruyordu. Durumu daha da

ağırlaştıran şey, bu günlerde yaşanacak bir sürü güzel şey olmasıydı. Havalar güzeldi ve çocuklar sabahtan akşama kadar yüzerek, balık tutarak, ağaçlara tırmanarak ve çayırlarda uzanarak vakitlerini dışarıda geçiriyorlardı. Fakat Lucy bütün bunlardan hiç zevk almıyordu. Her şey, bir sonraki yağmurlu güne kadar böylece devam etti.

O günün öğleden sonrasında havanın açmayacağı anlaşıldığında saklambaç oynamaya karar verdiler. Susan ebe olmuştu ve diğerleri saklanmak için dağılır dağılmaz Lucy dolabın bulunduğu odaya gitti. Dolapta saklanmak amacında değildi çünkü bunun yalnızca, diğerlerini yeniden bu sefil olay hakkında konuşmaya iteceğini biliyordu. Fakat dolabın içine bir daha bakmak istiyordu; çünkü artık Narnia ve Faun'un bir rüya olup olmadığını o da merak etmeye başlamıştı. Ev o kadar büyük, karmaşık ve saklanacak yerlerle doluydu ki dolabın içine bir kez baktıktan sonra başka bir yerde saklanmaya zamanı kalacağını düşünüyordu. Fakat dolabı açmak için elini uzatır uzatmaz dışarıdaki koridorda ayak sesleri işitti. O an dolabın içine sıçrayıp kapısını kapatmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kapıyı tam olarak kapatmamıştı, çünkü birinin kendini, büyülü olmasa bile, bir dolaba kapatmasının aptallık olacağını biliyordu.

Ayak sesleri Edmund'a aitti ve o, Lucy tam dolabın içine girdiği anda odaya girmiş ve onu görmüştü. Hemen o da dolaba girmeye karar verdi – özellikle iyi saklanacak bir yer olduğunu düşündüğünden değil ama Lucy ile hayali ülke hakkında dalga geçmeye devam etmek istediğinden dolayı. Kapıyı açtı. Her zamanki gibi paltolar asılı duruyordu, naftalin topaklarının kokusunu duyuyor, karanlığı ve sessizliği hissediyordu ancak Lucy'den bir iz yoktu. "Benim, onu yakalamaya gelen Susan olduğumu sanıyor" dedi kendi kendine, "bunun için arkada sessizce duruyor." İçeriye girdi ve ne kadar aptalca bir şey yaptığını fark etmeden kapıyı kapattı. Sonra karanlıkta el yordamıyla Lucy'yi aramaya başladı. Birkaç saniye içinde onu bulacağını sanmıştı fakat bulamayınca çok şaşırdı. Yeniden kapıyı açıp dolabı biraz aydınlatmaya karar verdi. Fakat kapıyı da bulamadı. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Körü körüne her tarafa doğru çılgınca yürümeye başladı; bir yandan da "Lucy! Lu! Neredesin? Burada olduğunu biliyorum" diye bağırıyordu.

Onu kimse cevaplamamıştı ve kendi sesinin de bir tuhaf çıktığını fark etti – dolapta değil de açık havada duyacağınız türden bir sesti bu. Havanın beklemediği bir şekilde soğuk olduğunu hissetti; az sonra da ışığı gördü.

"Oh" dedi Edmund, "kapı kendi kendine açılmış olmalı." Lucy'yi hepten unutup dolabın açık kapısı sanarak ışığa doğru yürüdü. Ne var ki kendini, boş oda yerine, bir ormanın ortasındaki sık köknar ağaçlarının karanlık gölgesinden, bir açıklığa çıkarken buldu.

Ayaklarının altında ku-ru ve gevrek karlar vardı. Ağaçların dalları karla kaplıydı. Yukarıda, insanın güzel bir kış sabahı görebileceği türden uçuk mavi bir gökyüzü vardı. Tam karşısındaki ağaç gövdeleri arasından belirgin ve kıpkırmızı bir renkte yeni doğmakta olan güneşi gördü. Sanki bu ülkede yaşayan tek yaratık oymuşçasına her şey tamamen durağandı. Ağaçların arasında ne bir ardıçkuşu ne de bir sincap vardı. Orman her yöne doğru göz alabildiğine uzanmaktaydı. Edmund ürperdi.

Lucy'yi aramakta olduğunu ve asla hayali olmadığı anlaşılan "hayali ülke" hakkında ona ne kadar kötü davrandığını anımsadı. Lucy'nin epeyce yakında olduğunu düşünüyordu; "Lucy! Lucy! Ben de buradayım – ben Edmund" diye bağırdı.

Hiç cevap yoktu.

"Son zamanlarda ona söylediklerimden dolayı bana kızgın" diye düşündü Edmund. Hatalı olduğunu kabullenmekten pek hoşlanmazdı ama bu tuhaf, soğuk ve sessiz yerde yalnız olmaktan da hoşlanmıyordu; yeniden bağırdı.

"Hey Lu! Sana inanmadığım için özür dilerim. Doğru söylediğini şimdi anlıyorum. Lütfen çık dışarı. Barışalım."

Hâlâ bir cevap yoktu.

"Bütün kızlar gibi" diye söylendi kendi kendine, "bir yerlerde somurtarak oturup bir özrü bile kabul etmeyecek." Yeniden etrafına bakındı, ormanda uzaklardan gelen zil seslerini duyduğunda neredeyse geri dönmeye karar vermek üzereydi. Gittikçe yaklaşan sesleri dinlemeye başladı ve sonunda iki geyik tarafından çekilen bir kızak göründü.

Geyikler yaklaşık bir midilli büyüklüğündeydiler ve tüyleri öylesine beyazdı ki kar bile onlara oranla daha az beyaz görünmekteydi; çatallı boynuzları altın kaplıy-

dı ve günışığı yansıdığında sanki alevler içindeymiş gibi parlıyorlardı. Koşum takımları kırmızı deriden yapılmıştı ve zillerle bezenmişti. Eğer ayakta olsaydı bir metre boyunda olacak olan şişman bir cüce, geyiklerin sürücüsü olarak kızakta oturmaktaydı. Kutup ayısı kürkünden paltosu ve başında, ucundan uzun, altın bir püskülün sallandığı kırmızı bir külahı vardı; koskocaman sakalı dizlerine dökülmüş, bir battaniye işlevi görüyordu. Cücenin arkasında, kızağın ortasında, daha yüksek bir oturakta çok farklı biri oturmaktaydı – Edmund'un şimdiye kadar gördüğü kadınlardan daha uzun boylu, büyük bir bayan. O da boynuna kadar beyaz kürklerle kaplıydı ve sağ elinde uzun, düzgün, altından bir asa, başında altın bir taç vardı. Yüzü, kıpkırmızı dudakları dışında bembeyazdı – sadece soluk renkli değil, kar ya da kâğıt ya da pudra şekeri gibi bembeyazdı. Bunun dışında çok güzel bir yüzdü; gururlu, soğuk ve ciddiydi.

Zillerin şıngırtısı, cücenin şaklayan kırbacı ve her iki tarafından uçuşan karlarla Edmund'a doğru kayarak gelen kızağın görüntüsü çok harikaydı.

"Dur" dedi kadın ve cüce dizginlere öylesine sert asıldı ki geyikler neredeyse yere oturayazdılar. Sonra kendilerini topladılar ve gemlerini ısırıp soluyarak dikildiler. Buz gibi havada burunlarından çıkan nefesleri

duman gibi görünüyordu.

"Sen kimsin?" dedi kadın Edmund'a dikkatle bakarak.

"Ben – ben – adım Edmund" dedi Edmund beceriksizce. Bakışlarını beğenmemişti.

Kadın kaşlarını çattı. "Sen bir Kraliçe'yle böyle mi konuşursun?" diye sordu öncekinden daha da sertçe bakarak.

"Özür dilerim Majesteleri, bilmiyordum" dedi Edmund.

"Narnia Kraliçesi'ni bilmiyorsun ha?" diye bağırdı. "Ha! Bundan sonra bizi daha iyi bileceksin. Şimdi yeniden soruyorum – sen nesin?"

"Lütfen Majesteleri" dedi Edmund, "Ne demek istediğinizi bilmiyorum. Ben bir öğrenciyim – en azından öyleydim – şimdi tatildeyiz."

4

Türk Lokumu

"Fakat sen nesin?" dedi Kraliçe yeniden. "Sen sakalını kesmiş, biraz fazla büyümüş iri bir cüce misin?"

"Hayır Majesteleri" dedi Edmund, "Benim henüz sakalım çıkmadı, ben bir çocuğum."

"Bir oğlan çocuğu!" dedi Kraliçe. "Bir Âdemoğlu olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Edmund hiçbir şey söylemeden sessizce dikildi. Artık ne sorulduğunu anlamayacak kadar şaşkındı.

"Ne olursan ol, aptallığın belli oluyor" dedi Kraliçe. "Son olarak bir cevap daha ver bana, yoksa sabrım taşacak. Sen insan mısın?"

"Evet Majesteleri" dedi Edmund.

"Öyleyse benim hükmettiğim bu topraklara nasıl girdin?"

"Lütfen Majesteleri, bir dolaptan geçerek geldim."

"Dolap mı? Ne demek istiyorsun?"

"Ben – ben kapıyı açtım ve kendimi burada buldum Majesteleri" dedi Edmund.

"Ha!" dedi Kraliçe, Edmund'dan ziyade kendi kendine konuşarak. "Bir kapı ha? İnsanların dünyasından bir kapı. Bu her şeyi berbat edebilir. Fakat bu çocukla tek başına ve kolaylıkla baş edilebilir." Bunları söylerken oturduğu yerden kalktı ve gözleri alevler saçarak Edmund'un yüzüne baktı, aynı anda asasını kaldırdı. Edmund onun korkunç bir şey yapacağına emindi ancak kıpırdamasına olanak yokmuş gibi görünüyordu. Sonra tam her şeyi kaybedeceğini düşünürken Kraliçe fikrini değiştirir gibi oldu.

"Zavallı çocuğum benim" dedi tamamen farklı bir sesle, "ne de çok üşümüş görünüyorsun! Gel kızakta yanıma otur, mantomla seni örteyim ve konuşalım."

Edmund bundan hiç hoşlanmamıştı, fakat itaatsizlik etmeye cesaret edemedi; kızağa tırmandı ve Kraliçe'nin ayaklarının dibine oturdu, Kraliçe kürk mantosunun etekleriyle onu örterek sımsıkı sardı.

"Belki sıcak bir şey içmek istersin" dedi Kraliçe. "İster misin?"

"Evet, lütfen Majesteleri" dedi dişleri takırdayan Edmund.

Kraliçe eşyalarının arasında bir yerden bakırdan ya-

pılmış gibi görünen küçük bir matara çıkardı. Sonra kolunu uzatarak kızağın yanındaki karın üzerine bir damla damlattı. Edmund bir saniye için, havada elmas gibi parlayan bu damlayı gördü. Damla kara değer değmez bir cızırtı duyuldu ve çıkan buharın üzerinde içi dolu, mücevherlerle kaplı bir fincan belirdi. Cüce fincanı alıp pek de dostça olmayan bir gülümsemeyle, eğilerek Edmund'a verdi. Edmund sıcak içeceği yudumlamaya başladıktan sonra kendini çok daha iyi hissetti. Daha önce böyle bir şey tatmamıştı; köpüklü, çok tatlı, sütlüydü ve onu ayak parmaklarının ucuna kadar ısıtmıştı.

"Âdemoğlu" dedi Kraliçe aniden, "bir şeyler yemeden, içmenin tadı olmaz. Ne yemek istersin?"

"Türk lokumu, lütfen Majesteleri" dedi Edmund.

Kraliçe matarasından kara bir damla daha damlattı

ve aniden yeşil ipek bir kurdeleyle bağlı yuvarlak bir kutu belirdi. Kutuda kilolarca en iyi cins Türk lokumu vardı. Bütün lokumlar tatlı ve hafifti. Edmund hayatında bundan daha lezzetli bir şeyin tadına bakmamıştı. Şimdi içi oldukça ısınmıştı ve çok da rahattı.

O yerken, Kraliçe soru sormaya devam etti. Önceleri Edmund ağzı doluyken konuşmak gibi bir kabalık yapmamaya çalışıyordu fakat kısa bir süre sonra bunu unutup yalnızca mümkün olduğu kadar çok Türk lokumu tıkınmayı düşünür oldu. Yedikçe, daha fazla yemek istiyordu. Kraliçe'nin neden bu kadar meraklı olduğunu kendi kendine hiç sormadı. Kraliçe, bir erkek ve iki kız kardeşinin olduğunu, kız kardeşlerinden birinin Narnia'yı ziyaret ettiğini ve bir Faun'la karşılaştığını, erkek kardeşi ve iki kız kardeşinden başka kimsenin Narnia hakkında bir şey bilmediğini ona itiraf ettirmişti. Onların dört kişi oldukları gerçeğiyle özellikle ilgilenmiş gibi görünüyordu ve sürekli bu konuya dönüyordu. "Sadece dört kişi olduğunuzdan eminsin değil mi?" diye soruyordu. "İki Âdemoğlu ve iki Havvakızı, ne fazla ne de eksik?" Ve ağzı Türk lokumu ile dolu Edmund "Evet, bunu daha önce de söylemiştim" diye tekrarlayıp duruyordu. Ona "Majesteleri" diye hitap etmeyi unutmuştu, ama Kraliçe'nin buna aldırdığı yoktu artık.

Sonunda Türk lokumunun hepsi bitmişti ve Edmund boş kutuya istekle bakarak, Kraliçe'nin biraz daha lokum isteyip istemediğini sormasını bekliyordu. Kraliçe onun ne düşündüğünü muhtemelen gayet iyi biliyordu. Edmund farkında değildi, ama o, bu lokumların büyülü olduğunu biliyordu. Onun tadına bakan herkes daha fazlasını isterdi ve izin verilirse çatlayana kadar yemeye devam ederdi. Fakat daha fazla lokum ikram etmedi. Onun yerine Edmund'a dedi ki:

"Âdemoğlu, senin erkek ve kız kardeşlerinle tanışmak isterim. Onları bana getirir misin?"

"Denerim" dedi Edmund hâlâ boş kutuya bakarak.

"Çünkü yeniden gelirsen – tabii onları da beraberinde getirerek – sana biraz daha Türk lokumu verebilirim. Şimdi veremem, çünkü büyü sadece bir kere yapılabiliyor. Benim evimde olsaydık bu farklı olurdu."

"Neden senin evine gitmiyoruz şimdi?" dedi Edmund. Kızağa ilk bindiğinde Kraliçe'nin onu kızakla, geri dönemeyeceği, bilinmeyen bir yere götüreceğinden korkmuştu ancak şimdi, bunu tamamen unutmuştu.

"Benim evim çok hoş bir yerdir" dedi Kraliçe. "Eminim çok seversin. Türk lokumuyla dolu odalar var ve dahası, benim çocuğum yok. Prens olarak yetiştirebileceğim ve ben öldüğümde Narnia'nın kralı olacak iyi bir çocuk istiyorum. Prens, altın bir taç giyip bütün

gün Türk lokumu yiyebilir ve sen şimdiye kadar tanıdığım en zeki ve yakışıklı gençsin. Sanırım seni prens yapmak hoşuma gidecek – ama bu başka bir gün, diğerlerini benim ziyaretime getirdiğin zaman olur."

"Neden şimdi olmasın?" dedi Edmund. Yüzü kıpkırmızıydı, ağzı ve parmakları yapış yapıştı. Kraliçe ne derse desin, ne zeki, ne de yakışıklı görünüyordu.

"Ah, fakat seni şimdi oraya götürürsem" dedi Kraliçe, "erkek ve kız kardeşlerini görmem mümkün olmayacak. Senin harika ailenle tanışmayı çok isterim. Sen önce prens, daha sonra da kral olacaksın, bu biliniyor. Fakat saray soyluları ve nedimelerin de olmalı. Erkek kardeşini dük ve kız kardeşlerini de düşes yapacağım."

"Onların hiçbir özellikleri yok" dedi Edmund. "Onları ne zaman olsa getirebilirim."

"Ah, fakat bir kere benim evime girersen" dedi Kraliçe, "onları hepten unutabilirsin. O kadar çok eğleneceksin ki gidip onları getirmeye zahmet etmek istemeyebilirsin. Hayır. Şimdi kendi ülkene dönmeli ve bir başka gün, onlarla beraber, bana geri gelmelisin, anlıyor musun? Onlar olmadan dönmen işe yaramaz."

"Fakat kendi ülkeme dönüş yolunu bile bilmiyorum ki" diye yalvardı Edmund.

"O kolay" diye cevapladı Kraliçe. "Şu lambayı görüyor musun?" Asasıyla lambayı işaret ediyordu. Ed-

mund baktığında Lucy'nin Faun'la karşılaştığı lamba direğini gördü. "Dosdoğru git, onun ötesinde İnsanların Dünyası'na giden yolu göreceksin. Şimdi şu tarafa bak" – burada tam ters yönü işaret ediyordu – "ve ağaçların ötesinde yükselen iki tepeyi görüp görmediğini söyle bana."

"Sanırım görüyorum" dedi Edmund.

"Benim evim o iki tepenin arasında. Bir daha geldiğinde sadece lamba direğini bulup, o iki tepeyi görmen ve benim evime gelene kadar ormanda yürümen gerekiyor. Fakat öbürlerini de beraberinde getirmen gerektiğini unutma. Yalnız gelirsen sana çok kızabilirim."

"Elimden geleni yaparım" dedi Edmund.

"Ve bu arada" dedi Kraliçe, "Onlara benden söz etmene gerek yok. Aramızda bir sır olarak kalması eğlenceli olur değil mi? Onlara sürpriz yapalım. Sen sadece onları buraya getir – senin gibi zeki bir çocuk bunu yapmak için kolaylıkla bir bahane bulabilir – ve benim evime ulaştığınızda 'Bakalım bu evde kim yaşıyor?' ya da bunun gibi bir şey diyebilirsin. Eminim en iyisi bu. Eğer kız kardeşin Faunlardan biriyle karşılaştıysa benim hakkımda garip hikâyeler duymuş olabilir – bana gelmesini önleyecek kötü hikâyeler. Bilirsin Faunlar ağzına geleni söylerler ve şimdi—"

"Lütfen, lütfen" dedi Edmund aniden, "dönüş yo-

lunda yiyebileceğim bir parça lokum daha verebilir misin lütfen?"

"Hayır, hayır" dedi Kraliçe gülerek, "gelecek sefere kadar beklemelisin." Konuşurken, kızağı sürmesi için cüceye işaret etmişti. Kızak gözden kaybolurken Kraliçe, Edmund'a el sallayarak "Gelecek sefere! Gelecek sefere! Unutma. Çabuk gel" diye bağırdı.

Edmund, birinin seslendiğini duyduğunda hâlâ kızağın ardından bakıyordu. Etrafına bakındığında, Lucy'nin, ormanın diğer bir yerinden ona doğru yürüdüğünü gördü.

"Oh, Edmund!" diye bağırdı Lucy. "Sen de geldin. Harika değil mi ve şimdi—"

"Tamam" dedi Edmund. "Sen haklıymışsın. Dolap büyülüymüş. İstersen özür dilerim. Fakat bütün bu zaman boyunca neredeydin? Her yerde seni aradım."

"Senin de geldiğini bilseydim beklerdim" dedi Lucy. Mutlu ve heyecanlı olduğu için ne Edmund'un kırıcı bir şekilde konuştuğunu ne de yüzünün tuhaf ve kıpkırmızı olduğunu fark etmişti. "Ben Bay Tumnus'la yani Faun'la öğle yemeği yiyordum ve o çok iyi. Beni serbest bıraktığı için Beyaz Cadı ona bir şey yapmamış. Bu nedenle Cadı'nın muhtemelen olan bitenden habersiz olduğunu, her şeyin iyi gittiğini düşünüyor."

"Beyaz Cadı mı?" dedi Edmund, "O da kim?"

"Çok kötü biri" dedi Lucy. "Kraliçe olmaya hakkı olmadığı halde kendine Narnia Kraliçesi diyor ve tüm Faunlar, orman perileri, su perileri, cüceler ve hayvanlar – en azından iyi olanları – ondan nefret ediyor. O insanları taşa çevirebilir ve pek çok kötü şey yapabilir. Öyle bir büyü yapmış ki Narnia'da mevsim her zaman kış – hep kış ama Noel hiç gelmiyor. Elinde asası ve başında tacıyla, geyiklerin çektiği bir kızakla dolaşıyor."

Edmund çok fazla tatlı yediği için rahatsızlık hissediyordu. Dost edindiği kadının tehlikeli bir Cadı olduğunu duyunca rahatsızlığı daha da arttı. Ancak hâlâ o Türk lokumunun tadına bakmayı her şeyden daha çok istiyordu.

"Beyaz Cadı hakkındaki bu bilgileri kim verdi sana?" diye sordu.

"Bay Tumnus, Faun" dedi Lucy.

"Faunların söylediklerine her zaman inanılmaz" dedi Edmund, sanki onlar hakkında çok daha fazla bilgi sahibiymiş gibi görünmeye çalışarak.

"Kim demiş ki?" diye sordu Lucy.

"Herkes bilir bunu" dedi Edmund, "kime istersen sor. Ama burada karda durmak pek eğlenceli değil. Haydi eve gidelim."

"Evet, haydi" dedi Lucy. "Oh, Edmund, senin de

geldiğine çok sevindim. Şimdi ikimiz de burayı ziyaret ettiğimiz için diğerleri Narnia'nın varlığına inanmak zorunda kalacaklar. Ne kadar eğlenceli olacak!"

Fakat Edmund için için bunun kendisi için Lucy'-ninki kadar eğlenceli olmayacağını düşünüyordu. Diğerlerinin önünde Lucy'nin haklılığını kabul etmek zorunda kalacaktı ve ötekilerin, Faunların ve hayvanların tarafını tutacağından emindi; fakat kendisi şimdiden Cadı'nın tarafındaydı. Narnia'dan söz ettikleri zaman ne söyleyeceğini ya da sırrını nasıl saklayacağını bilmiyordu.

Bunları düşünürken epeyce yol almışlardı. Sonra aniden etraflarında dallar yerine paltoları gördüler. Şimdi ikisi de boş odada dolabın önünde ayakta duruyorlardı.

"Kötü görünüyorsun Edmund. Hasta mısın?" dedi Lucy.

"İyiyim" dedi Edmund, fakat bu doğru değildi. Hastalanmıştı.

"Gel öyleyse" dedi Lucy, "diğerlerini bulalım. Söyleyecek o kadar çok şeyimiz var ki! Bir araya gelince ne harika maceralar yaşayacağız."

5

Tekrar Kapının Bu Tarafında

Saklambaç oyunu hâlâ devam ettiğinden diğerlerini bulmak biraz zaman aldı. Fakat sonunda bir araya geldiklerinde (bu, zırhın bulunduğu uzun odada olmuştu) Lucy patlarcasına:

"Peter! Susan! Hepsi gerçek. Edmund da gördü. Dolaptan geçerek gidilebilen bir ülke var. Edmund ve ben gittik oraya. Orada, ormanda birbirimizle karşılaştık. Haydi Edmund, onlara her şeyi anlatsana."

"Bütün bunlar ne demek, Ed" dedi Peter.

Şimdi bu hikâyenin en kötü yanına geldik. Bu ana kadar Edmund hastaydı ve aksiliği üzerindeydi. Lucy'nin haklı çıkmasına canı sıkılmıştı ve nasıl davranacağına henüz karar vermemişti. Peter aniden bu soruyu sorduğunda, o anda aklına gelen en kötü ve haince şeyi yapmaya karar verdi. Lucy'yi hayal kırıklığına

uğratacaktı.

"Anlat Ed" dedi Susan.

Edmund, sanki Lucy'den çok daha büyükmüş gibi (gerçekte aralarında sadece bir yaş vardı) küçümseyerek ona baktı, alaylı bir şekilde hafifçe güldü ve dedi ki, "Ah, evet, Lucy ve ben – dolaptaki ülke hikâyesinin doğru olduğunu varsayarak – oynuyorduk. Kuşkusuz yalnızca eğlenmek için. Gerçekte orada bir şey yok tabii."

Zavallı Lucy, Edmund'a baktı ve koşarak odadan dışarıya çıktı.

Dakikalar ilerledikçe daha da kötü biri olan Edmund büyük bir başarı kazandığını düşünerek hemen ardından ekledi, "Al işte yine. Neyi var bunun? Küçük çocukların en kötü yanı bu, her zaman—"

"Bana bak" dedi Peter, öfkeyle ona dönerek, "kapa çeneni! Dolap hakkında bu saçmalığa başladığından beri Lu'ya aynı bir canavar gibi davrandın ve şimdi de onunla oyun oynayıp kışkırtıyorsun. Bunu yalnızca garezinden dolayı yaptığına inanıyorum."

"Bu çok saçma" dedi Edmund şaşkınlıkla.

"Elbette çok saçma" dedi Peter, "demek istediğim de bu. Evden ayrıldığımızda Lu tamamen normaldi, fakat buraya geldiğimizden beri ya kafayı üşütmüş ya da korkunç bir yalancıymış gibi görünüyor. Her ne olursa

olsun, bir gün kusur bulup alay ederek, ertesi gün de cesaretlendirerek nereye varacağını sanıyorsun?"

"Ben sandım ki – ben sandım ki" dedi Edmund; ancak başka bir söz aklına gelmedi.

"Sen hiçbir şey sanmadın" dedi Peter, "bu yalnızca garez. Sen kendinden küçüklere kötü davranmaktan hep hoşlandın. Bunu daha önce de okulda görmüştük.

"Yeter artık" dedi Susan. "Aranızın açılması hiçbir şeyi düzeltmez. Gidip Lucy'yi bulalım."

Epeyce sonra Lucy'yi bulduklarında onun ağlamış olduğunu görmek hiç de şaşırtıcı değildi. Hikâyesinin doğruluğunda ısrar etti ve dedi ki:

"Ne düşündüğünüz, ne söyleyeceğiniz beni ilgilendirmez. Profesör'e anlatabilirsiniz, anneme yazabilirsiniz ya da ne isterseniz onu yapın. Ben o dolapta bir Faun'la karşılaştığımı biliyorum ve keşke orada kalsaydım, sizler birer canavarsınız."

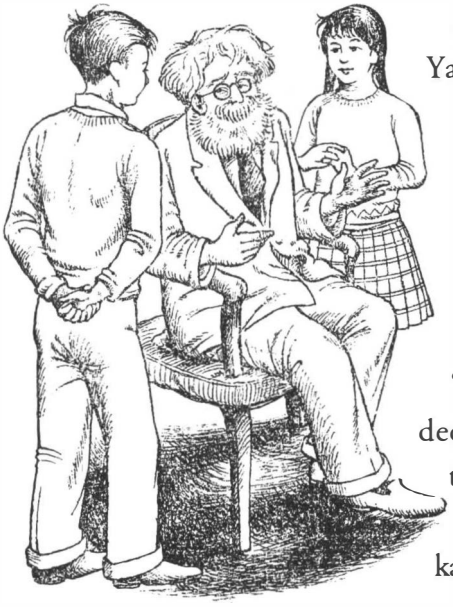
Kötü bir akşamdı. Lucy çok mutsuzdu ve Edmund planının beklediği gibi gitmediğini hissetmeye başlamıştı. Daha büyük olan diğer ikisi, Lucy'nin gerçekten aklını kaçırdığını düşünmeye başlamışlardı. Lucy uyuduktan sonra uzun süre koridorda bekleyip fısıldayarak konuştular.

Sonunda ertesi sabah gidip her şeyi Profesör'e anlatmaya karar verdiler. "Eğer o, Lu'ya bir şeyler olduğunu

düşünürse babamıza mektup yazar" dedi Peter; "bu iş bizim boyumuzu aştı."

Böylece gidip Profesör'ün kapısını çaldılar. Profesör, "gelin" dedikten sonra ayağa kalkıp onlar için sandalye buldu ve nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Çocuklar her şeyi anlatıp bitirene kadar hiç sözlerini kesmeden oturup dinledi. Ondan sonra uzunca bir zaman hiçbir şey söylemedi. Sonunda boğazını temizleyerek ikisinin de beklediği en son şeyi söyledi:

"Kız kardeşinizin hikâyesinin doğru olmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Fakat—" diye başladı Susan ve sonra sustu. Yaşlı adamın yüzündeki ciddiyeti görebiliyorlardı. Susan kendini toparladı ve "Ama Edmund yalancıktan oynadıklarını söyledi" dedi.

"Asıl sorun da bu" dedi Profesör, "gerçekten düşünmemiz gereken nokta, çok dikkatli düşünmemiz gere-

ken nokta. Örneğin – bu soruyu sorduğum için beni mazur görün – deneyimleriniz kız kardeşinizin mi yoksa erkek kardeşinizin mi daha güvenilir olduğunu söylüyor size? Yani hangisi doğruyu söyler?"

"Tuhaf olan da bu, efendim" dedi Peter. "Şimdiye kadar bu soruya cevabım hep Lucy olurdu."

"Senin fikrin ne, canım?" dedi Profesör Susan'a dönerek.

"Şey" dedi Susan, "genelde ben de Peter ile aynı fikirdeyim, fakat bu doğru olamaz – tüm bu orman ve Faun hakkındaki hikâyeler yani."

"Bu benim bilgimin ötesinde" dedi Profesör. "Yalnız, her zaman gerçeği söylediğine inandığınız birini yalancılıkla suçlamak çok ciddi bir şey; gerçekten çok ciddi bir şey."

"Yalan söylemediğinden korkuyoruz" dedi Susan, "Lucy'nin bir sorunu olabileceğini düşünüyoruz."

"Delilik mi demek istiyorsun?" dedi Profesör soğukça. "Bu konuda kafanız rahat olsun. Birinin ona yalnızca bakıp konuşması deli olmadığını göstermeye yeter."

"Ama o zaman" dedi Susan ve sustu. Yetişkin birinin Profesör gibi konuşacağını rüyasında görse inanmazdı ve ne düşüneceğini bilmiyordu.

"Mantık!" dedi Profesör mırıldanarak. "Okullarda neden mantık öğretmiyorlar ki? Yalnızca üç olasılık

var. Kız kardeşiniz ya yalan söylüyor, ya deli, ya da doğruyu söylüyor. Onun yalan söylemeyeceğini biliyorsunuz. Deli olmadığı da açıkça görülüyor. Bu durumda aksine deliller olmadıkça onun doğru söylediğini kabul etmek zorundayız."

Susan dikkatle Profesör'e baktı ve yüzündeki ifadeden onlarla alay etmediğine tamamıyla emin oldu.

"Fakat bu nasıl doğru olabilir efendim" dedi Peter.

"Neden soruyorsun?" dedi Profesör.

"Şey, ilk önce, bu gerçekse niçin herkes her seferinde dolaba girdiğinde bu ülkeyi bulamıyor? Demek istiyorum ki biz baktığımızda orada hiçbir şey yoktu; Lucy bile sanki varmış gibi davranmadı."

"Bunun onunla ilgisi ne ki?" dedi Profesör.

"Şey, efendim, bir şey gerçekse her zaman orada olması gerekir."

"Gerekir mi?" dedi Profesör, ve Peter ne diyeceğini bilemedi.

"Fakat zamanı yoktu ki" dedi Susan. "Lucy'nin bir yere gitmeye zamanı yoktu, öyle bir yer olsa bile. Odayı terk ettiğimiz anda koşarak arkamızdan geldi. Bir dakikadan az zaman geçmişti ve Lucy sanki saatlerce uzaklardaymış gibi davranıyordu."

"Zaten onun hikâyesini doğrulayacak şey de bu" dedi Profesör. "Bu evde eğer gerçekten başka bir dünyaya

açılan bir kapı varsa (sizi uyarmalıyım ki burası garip bir ev ve ben bile bu ev hakkında pek az bilgi sahibiyim) ve diyorum ki eğer Lucy başka bir dünyaya gittiyse, o başka dünyanın kendine ait başka bir zamanı olduğunu ve orada ne kadar uzun süre kalırsan kal bunun bizim vaktimizi hiç almayacağını öğrenmek beni asla şaşırtmaz. Diğer taraftan, onun yaşındaki kızların böyle bir şeyi uyduracağını sanmam. Eğer yalancıktan oynuyor olsaydı, size görünüp hikâyesini anlatmadan önce uygunca bir zaman saklanırdı."

"Yani gerçekten" dedi Peter, "başka dünyaların – her yerde, köşenin ardında – olabileceğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Gerçeklik nereden baktığına bağlıdır" dedi Profesör gözlüklerini çıkarıp silmeye başlayarak. Kendi kendine mırıldanıyordu, "Bunlara bu okullarda ne öğretiyorlar bilmem ki?"

"O halde ne yapmalıyız?" dedi Susan. Konuşmanın asıl konudan uzaklaşmaya başladığını hissediyordu.

"Sevgili küçük bayan" dedi Profesör ikisine de keskin bir bakış fırlatarak, "kimsenin önermediği bir plan daha var ve de gerçekten denemeye değer."

"Ne planı?" dedi Susan.

"Herkes kendi işiyle uğraşmayı deneyebilir" dedi Profesör. Ve bu da konuşmanın sonu oldu.

Bundan sonra Lucy için her şey daha iyi oldu. Peter, Edmund'un onunla alay etmemesi için elinden geleni yapıyordu. Ne Lucy ne de diğerleri dolap hakkında konuşmak istiyorlardı; tehlikeli bir konu haline gelmişti. Böylece bir süre için tüm macera sona ermiş gibi göründü, fakat bu doğru değildi.

Profesör'ün de hakkında pek az şey bildiği bu ev, o kadar eski ve ünlüydü ki İngiltere'nin her tarafından insanlar gelir ve ziyaret için izin isterlerdi. Seyahat kitapları ve hatta tarih kitaplarının bile bahsettiği türden bir evdi ve öyle olması da gerekir. Çünkü hakkında çok çeşitli hikâyeler anlatılırdı. Bazı hikâyeler şu anda size anlatmakta olduğumdan daha da garipti. Gezgin grupları gelip evi görmek istediğinde Profesör her zaman izin verirdi ve Bayan Macready onlara çevreyi gezdirir, resimlerden, zırhtan ve kütüphanedeki nadir kitaplardan söz ederdi. Bayan Macready çocuklardan hoşlanmazdı ve ziyaretçilere bildiklerini anlatırken sözünün kesilmesini sevmezdi. Neredeyse ilk geldikleri günün sabahında Peter ve Susan'a (başka bir sürü talimatla birlikte), "Lütfen ben evde ziyaretçileri gezdirirken ayakaltında dolaşmayın" demişti.

"Sanki yabancı yaşlılar grubunu takip ederek sabah saatlerini boş yere harcamak isteyen varmış gibi!" demişti Edmund. Aslında diğerleri de öyle düşünüyor-

du. Serüvenin ikinci kez başlaması bu şekilde oldu.

Birkaç gün sonra Peter ve Edmund zırha bakıp onu parçalarına ayırıp ayıramayacaklarını düşünürken, kızlar odaya daldılar ve "Dikkat! Macready'yle birlikte bir çete geliyor" dediler.

"Çabuk" dedi Peter ve dördü birden odanın öbür yanındaki kapıdan dışarı fırladılar. Fakat yeşil odaya ve onun ötesindeki kütüphaneye vardıklarında aniden önlerinde sesler işittiler. Bayan Macready'nin, ziyaretçileri bekledikleri gibi ön taraftaki merdivenlerden değil, ar-

kadakilerden getirmekte olduğunu anladılar. Ve bundan sonra ya akıllarını kaybettiler, ya Bayan Macready onları yakalamaya çalışıyordu ya da evdeki bir büyü canlanıp onları Narnia'ya götürmeye çalışıyordu, çün-

kü nereye gitseler takip ediliyorlardı; sonunda Susan dedi ki, "Kahrolası ziyaretçiler! Haydi – onlar geçene kadar dolap odasına gidelim. Kimse bizi oraya kadar izlemez." Fakat içeriye girdikleri anda koridordan gelen sesleri duydular – sonra birinin kapıyla oynadığını – ve sonra da kapı kolunun döndüğünü gördüler.

"Çabuk" dedi Peter, "başka hiçbir yer yok" ve dolabın kapısını açtı. Dördü birden içeriye doluştular ve nefes nefese karanlıkta oturdular. Peter kapıyı çekmişti, ama kapatmamıştı; çünkü kuşkusuz, her akıllı kişinin yaptığı gibi asla kendisini dolaba kapatmaması gerektiğini hatırlamıştı.

6

Ormanda

"Keşke Macready acele edip bu insanları buradan uzaklaştırsa" dedi Susan az sonra, "Her yanım korkunç bir şekilde ağrımaya başladı."

"Ne kadar kötü bu naftalin kokusu!" dedi Edmund.

"Sanırım bu paltoların cepleri naftalinle doludur" dedi Susan, "güvelerden korunmak için."

"Sırtıma bir şey batıyor" dedi Peter.

"Ve de soğuk değil mi?" dedi Susan.

"Dediğin doğru, hava soğuk" dedi Peter, "üstelik de ıslak. Ne biçim yer burası? Islak bir şeyin üzerinde oturuyorum. Her geçen dakika daha da ıslanıyorum." Zorlukla ayağa kalktı.

"Haydi çıkalım" dedi Edmund, "gittiler."

"O-o-oh!" dedi Susan aniden ve herkes ne olduğunu sordu.

"Bir ağacın dibinde oturuyormuşum" dedi Susan, "bakın hava ağarıyor, orada."

"Haklısın" dedi Peter, "şuraya bakın, şuraya! Her tarafımızda ağaçlar var. Bu ıslak şey de kar. Bunca şeyden sonra Lucy'nin ormanına geldiğimize inanıyorum."

Artık yanılmadıklarına emindiler. Dördü birden soğuk bir kış gününün günışığında gözlerini kırpıştırarak dikiliyorlardı. Arkalarında askılara asılı paltolar, önlerinde ise karlarla kaplı ağaçlar vardı.

Peter hemen Lucy'ye döndü.

"Sana inanmadığım için özür dilerim" dedi, "Özür dilerim. El sıkışalım mı?"

"Elbette" dedi Lucy ve el sıkıştılar.

"Ve şimdi" dedi Susan, "Şimdi ne yapacağız?"

"Ne mi?" dedi Peter, "elbette gidip ormanı araştıracağız."

"Öf!" dedi Susan ayağını yere vurarak, "hava çok soğuk. Şu paltoları giysek olmaz mı?"

"Bizim değil ki" dedi Peter kuşkuyla.

"Eminim kimse aldırmaz" dedi Susan, "evden dışarıya çıkarmayacağız ki; dolaptan bile dışarı çıkarmayacağız."

"Bunu hiç düşünmemiştim Su" dedi Peter. "Senin

bu açıklamanla şimdi her şeyi anlıyorum. Dolaptan aldığın yere bıraktığın sürece, kimse senin paltoyu çaldığını söyleyemez. Ve sanırım tüm bu ülke dolabın içinde."

Susan'ın bu akıllıca planını hemen yürürlüğe koydular. Paltolar onlar için öyle büyüktü ki topuklarına kadar uzanıyordu; paltodan daha çok saray giysileri gibi duruyordu üzerlerinde. Şimdi herkes ısınmıştı ve birbirlerinin yeni giysileri içinde daha iyi göründüğünü ve çevreye de daha fazla uyum sağladığını düşünüyordu.

"Kutup kâşifleri olduğumuzu varsayabiliriz" dedi Lucy.

"Varsaymasak da her şey yeterince ilginç olacak" dedi Peter, önlerinden ormana doğru ilerlerken. Tepelerinde ağır kara bulutlar vardı ve akşam olmadan önce yine kar yağacağa benziyordu.

"Bana göre" diye söze başladı Edmund, "Bir. z sola doğru gitmemiz gerekmiyor mu? Yani, eğer lamba direğine varmak istiyorsak." Bir an için ormana hiç gitmemiş gibi davranması gerektiğini unutmuştu. Ağzından bu sözler çıkar çıkmaz kendini ele verdiğini anladı. Herkes durdu ona baktı. Peter bir ıslık çaldı ve:

"Sen gerçekten buraya gelmişsin" dedi, "Lu seninle burada karşılaştığını söylediği zaman buradaydın – ve

sen onun yalancı olduğunu söyledin!"

Ortalıkta ölüm sessizliği vardı. "En zehirli yılanlardan—" dedi Peter, omuzlarını silkti ve daha sonra hiçbir şey söylemedi. Aslında söylenecek çok da bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Az sonra yeniden yola çıktılar. Edmund kendi kendine, "Bunu ödeyeceksiniz, sizi kendini beğenmiş, burnu havada ukalalar ordusu!" diye söyleniyordu.

"Nereye gidiyoruz ki?" dedi Susan, konuyu değiştirmek amacıyla.

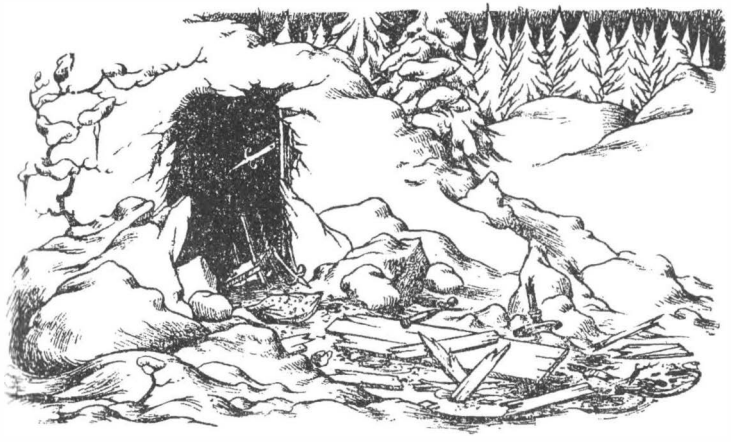
"Sanırım Lu'nun önderimiz olması gerekir" dedi Peter, "bu onun hakkı. Nereye götüreceksin bizi Lu?"

"Bay Tumnus'u görmeye gidelim mi?" dedi Lucy. "O, size bahsettiğim iyi Faun."

Kabul ettiler ve aceleyle, ayaklarını yere sağlam basmaya çalışarak yürümeye başladılar. Lucy iyi bir öncü olduğunu gösteriyordu. Önceleri yolu bulup bulamayacağından endişeliydi, ancak biraz sonra o tuhaf ağacı, daha sonra da kesilmiş bir ağacı tanıdı ve onları yolun engebeli hale geldiği küçük bir vadiye ve en sonunda da Bay Tumnus'un mağarasının kapısına getirdi. Fakat orada onları korkunç bir sürpriz bekliyordu.

Kapı, menteşelerinden çıkarılmış ve parçalanmıştı. Mağara karanlık ve soğuktu. İçeride günlerdir yaşanmamış bir yerin kokusu ve nemliliği hissediliyordu.

Karlar kapıdan içeriye girmişti ve siyah bir şeyle – ateşten artakalan yanık dallar ve kül olduğu anlaşılan şeylerle – karışıp zemine yığılmıştı. Görülüyordu ki birisi odayı ateşe vermiş, sonra da söndürmüştü. Yer çanak çömlek parçalarıyla doluydu ve Faun'un babasının resmi bıçakla delik deşik edilmişti.

"Bu sadece zaman kaybı" dedi Edmund, "buraya gelmenin pek yararı olmadı."

"Bu da ne?" dedi Peter, yere eğilerek. Zemine çivilenmiş bir kâğıt parçası fark etmişti.

"Kâğıda bir şeyler yazılmış mı?" diye sordu Susan.

"Sanıyorum ki yazılmış" diye cevapladı Peter, "fakat bu ışıkta okuyamıyorum. Açık havaya çıkalım."

Hep beraber dışarıya çıktılar ve Peter şu sözleri okurken onun etrafına toplandılar:

> Bu mülkün önceki sahibi Faun Tumnus, Narnia Kraliçesi, Cair Paravel Sarayı'nın Efendisi, Yalnız Adalar'ın İmparatoriçesi Soylu Majesteleri Jadis'e ihanetten ve adı geçen Majesteleri'nin düşmanlarına yataklık ve yardım edip İnsanlar'la arkadaşlık etmekten tutuklanmış, yargılanmayı beklemektedir.
>
> *imza* MAUGRIM, Gizli Polis Şefi,
> YAŞASIN KRALİÇE!

Çocuklar birbirlerine baktılar.

"Burayı sevip sevmeyeceğimi bilmiyorum" dedi Susan.

"Bu Kraliçe kim, Lu?" dedi Peter. "Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Asla gerçek bir kraliçe değil o" diye cevapladı Lucy. "Korkunç bir Cadı o, Beyaz Cadı. Herkes, tüm orman halkı ondan nefret ediyor. Tüm ülkeye öyle bir büyü yapmış ki burada her mevsim kış, ama Noel bayramı hiç gelmiyor."

"Ben – ben devam etmenin bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum" dedi Susan, "Yani demek istiyo-

rum ki burası pek güvenli değil ve sanki hiç de eğlenceli olacak gibi görünmüyor. Hava gittikçe soğuyor ve yiyecek bir şey getirmedik. Eve dönmeye ne dersiniz?"

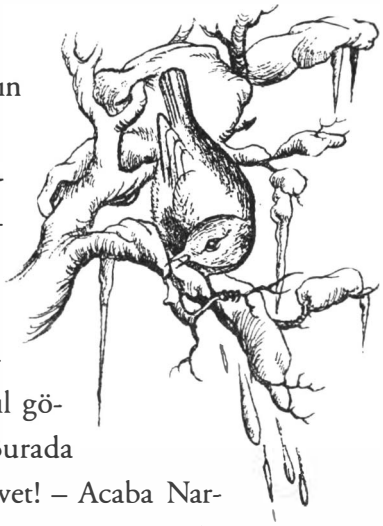
"Ah, ama bunu yapamayız, yapamayız!" dedi Lucy aniden, "Görmüyor musun? Tüm bu olanlardan sonra eve dönemeyiz. Bütün bunlar benim yüzümden. Zavallı Faun'un başı derde girdi. Beni Cadı'dan sakladı ve geri dönüş yolunu gösterdi. Majesteleri'nin düşmanlarına yataklık ve yardım edip insanlarla arkadaşlık etmekten bu kastediliyor. Onu kurtarmayı denememiz gerek."

"Yapabileceğimiz sürüyle şey var" dedi Edmund, "yiyebileceğimiz hiçbir şey yokken!"

"Sen kapa çeneni!" dedi Edmund'a hâlâ kızgın olan Peter. "Sen ne düşünüyorsun Susan?"

"Lu'nun haklı olduğuna dair güçlü bir his var içimde" dedi Susan. "Bir adım bile ilerlemek istemiyorum. Keşke hiç gelmeseydik buraya. Fakat, adı her neyse – yani Faun için bir şeyler yapmayı denememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum" dedi Peter. "Hiç yiyeceğimizin olmaması beni de kaygılandırıyor. Geri dönüp mutfaktan bir şeyler alsak iyi olurdu ancak bir kere terk ettik mi bu ülkeye geri dönebileceğimizin garantisi yokmuş gibi görünüyor. Devam etmemiz gerek-

tiğini düşünüyorum."

"Ben de" dedi kızların ikisi de.

"Zavallı adamın nerede hapsedildiğini bilseydik keşke" dedi Peter.

Şimdi ne yapacaklarını kara kara düşünürlerken Lucy "Bakın! Kızıl göğüslü bir ardıçkuşu. Burada gördüğüm ilk kuş bu. Evet! – Acaba Narnia'da kuşlar konuşabiliyor mu? Sanki bize bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyor" diye bağırdı. Sonra ardıçkuşuna dönerek "Lütfen Faun Tumnus'un nereye götürüldüğünü bize söyleyebilir misin?" dedi. Bunu söylerken kuşa doğru bir adım yaklaşmıştı. Kuş hemen uçtu, ancak bir sonraki ağaca kondu. Orada tüneyerek sanki söylenenleri anlamış gibi dikkatle onlara baktı. Dört çocuk neredeyse hiç farkına varmadan kuşun bir iki adım yakınına kadar geldiler. Bundan sonra ardıçkuşu yeniden bir sonraki ağaca uçtu ve yine dikkatle onlara baktı (Bundan daha kırmızı göğüslü ve parlak gözlü bir ardıçkuşu bulmanız olanaksızdır).

"Biliyor musunuz" dedi Lucy, "Gerçekten bizim

onu izlememizi istediğine inanıyorum."

"Ben de öyle düşünüyordum" dedi Susan. "Sen ne düşünüyorsun Peter?"

"Denesek iyi olur" diye cevapladı Peter.

Ardıçkuşu sorunu tamamen anlamış gibi görünüyordu. Sürekli onların biraz ilerisinde ağaçtan ağaca uçuyor, fakat hep kolayca takip edebilecekleri yakınlıkta kalıyordu. Bu şekilde onları yavaş yavaş yokuş aşağı yöneltti. Ardıçkuşu konduğu zaman dallardaki karın düşmesine neden oluyordu. Bir süre sonra gökyüzündeki bulutlar aralandı, kış güneşi ortaya çıktı ve etraflarındaki karlar göz kamaştırıcı bir biçimde parlamaya başladı. Kızlar önde, bu şekilde yaklaşık yarım saat kadar gitmişlerdi ki Edmund, Peter'e, "Eğer hâlâ burnun çok yükseklerde değilse, dinlemen gereken bir şey söyleyeceğim sana" dedi.

"Ne diyeceksin?" diye sordu Peter.

"Sus! Sesini yükseltme" dedi Edmund, "kızları korkutmayalım. Şu anda ne yaptığımızın farkında mısın?"

"Ne?" dedi Peter, sesini iyice alçaltıp fısıldayarak.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir rehberi takip ediyoruz. Bu kuşun kimden yana olduğunu nereden bileceğiz? Neden bizi bir tuzağa sürüklemesin ki?"

"Bu çok kötü bir düşünce. Ama – biliyorsun ki o bir ardıçkuşu. Okuduğum tüm hikâyelerde bunlar iyi kuş-

lardır. Eminim ki bir ardıçkuşu kötüden yana olmaz."

"Sorun oysa eğer, hangi taraf haklı ki? Faunların haklı, Kraliçe'nin haksız (evet bize bir cadı olduğunun söylendiğini biliyorum) olduğunu nereden bileceğiz? Gerçekte her ikisi hakkında da bir şey bilmiyoruz."

"Faun, Lucy'yi kurtardı."

"Kurtardığını söyledi. Fakat nasıl bilebiliriz ki? Ayrıca başka bir şey daha var: Buradan eve nasıl döneceğimiz hakkında kimsenin en ufak bir fikri var mı?"

"Aman Tanrım!" dedi Peter, "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Ve akşam yemeği yeme şansımız hiç yok" dedi Edmund.

7

Kunduzlarla Bir Gün

İki oğlan arkada fısıldaşırken, iki kız aniden "Ah!" diye bağırdı ve durdu.

"Ardıçkuşu!" diye bağırdı Lucy, "Ardıçkuşu uçup gitti." Gerçekten öyleydi – kuş görünürlerde yoktu.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Edmund, 'Ben sana demedim mi?' dercesine Peter'e bir bakış fırlatarak.

"Şşşşş! Bakın!" dedi Susan.

"Ne?" dedi Peter.

"Orada, sol tarafta, ağaçların arasında yürüyen bir şey var."

Hepsi pür dikkat bakıyordu ama hiçbiri kendini güvende hissetmiyordu.

"Yine yürüyor işte" dedi Susan az sonra.

"Bu kez ben de gördüm" dedi Peter. "Hâlâ orada.

Şu büyük ağacın arkasına saklandı."

"Ne acaba?" dedi Lucy, ürkmüş görünmemeye çalışarak.

"Her neyse" dedi Peter, "bizden saklanıyor. Görülmeyi istemeyen bir şey."

"Eve dönelim" dedi Susan. Sonra kimse yüksek sesle söylememesine karşın, herkes aniden biraz önce Edmund'un Peter'e fısıldadığı gerçeğin farkına vardı. Kaybolmuşlardı!

"Neye benziyor?" dedi Lucy.

"Bir tür – bir tür hayvan" dedi Susan, sonra, "Bakın! Bakın! Çabuk! İşte orada" dedi heyecanla.

Hepsi, ağacın arkasından onlara bakan bıyıklı, tüylü yüzü görmüştü. Fakat o, bu kez hemen geri çekilmedi. İnsanlar sessiz olmanızı istediklerinde parmaklarını

nasıl dudaklarına koyarsa, hayvan da pençesini öyle ağzının önüne getirdi. Sonra gözden kayboldu. Çocuklar nefeslerini tutmuş duruyorlardı.

Az sonra yabancı canlı, ağacın arkasından çıktı, sanki biri onları gözlüyormuş gibi her tarafı gözden geçirdi, "Şşşşşş" dedi ve bulunduğu yerdeki sık ormanlıkta onu izlemelerini belirten işaretler yaparak bir kez daha ortadan kayboldu.

"Ne olduğunu biliyorum" dedi Peter, "Bir kunduz. Kuyruğunu gördüm."

"Takip etmemizi istiyor" dedi Susan "ve ses çıkarmamamız için bizi uyarıyor."

"Biliyorum" dedi Peter, "sorun, gidip gitmeyeceğimiz. Sen ne düşünüyorsun Lu?"

"Ben onun iyi bir kunduz olduğunu düşünüyorum" dedi Lucy.

"Evet ama nereden *bilebiliriz* ki?" dedi Edmund.

"Bunu göze almamız gerekmiyor mu?" dedi Susan. "Demek istiyorum ki burada dikilip durmanın bize bir faydası yok ve benim canım akşam yemeği istiyor."

O anda kunduz başını ağacın arkasından uzatarak el

kol işaretleriyle onları içtenlikle çağırdı.

"Haydi" dedi Peter, "bir deneyelim. Birbirinizin yakınında durun. Eğer düşman olduğu ortaya çıkarsa bir kunduzla baş edebilmemiz gerek."

Böylece çocuklar birbirlerine yaklaşıp ağacın arkasına yürüdüler. Gerçekten de kunduz hâlâ oradaydı; fakat geri geri gidiyor, boğuk ve gırtlaktan gelen bir sesle onlara, "Gelin, daha içeriye gelin. Tam buraya. Açıklıkta emniyette değiliz" diye fısıldıyordu. Birbirine çok yakın dört ağacın bulunduğu ve dalları birbirine karıştığı için altına kar yağmayan, ayaklarının altında kahverengi toprağı ve kuru çam yapraklarını gördükleri karanlık bir yere geldiklerinde yeniden onlarla konuşmaya başladı.

"Siz Âdemoğulları ve Havvakızları mısınız?" dedi.

"Evet, onlardanız" dedi Peter.

"Şşşşşşş!" dedi Kunduz, "O kadar yüksek sesle konuşma lütfen. Burada bile güvende değiliz."

"Neden, kimden korkuyorsun?" dedi Peter. "Burada bizden başka kimse yok."

"Ağaçlar var. Onlar her zaman dinlerler. Çoğunluğu bizden yana, fakat bize *onun* adına ihanet edecek ağaçlar da *var,* kimi kastettiğimi anlıyorsunuz" diyerek defalarca başını salladı.

"Eğer taraf tutmaktan söz ediyorsak" dedi Edmund,

"senin dost olduğunu nasıl bilelim?"

"Kaba davranmak istemiyoruz Bay Kunduz" diye ekledi Peter, "fakat görüyorsunuz ki biz yabancıyız."

"Haklısınız, haklısınız" dedi Kunduz. "İşte kanıtım." Bu sözlerle elindeki küçük, beyaz bir şeyi gösterdi. Lucy "Ah, evet, bu benim mendilim – zavallı Bay Tumnus'a verdiğim mendil" diye söylenirken, hepsi şaşkınlıkla Kunduz'un eline bakıyorlardı.

"Haklısın" dedi Kunduz. "Zavallı adam, onu tutuklayacaklarının haberini önceden aldı ve bunu bana verdi. Eğer ona bir şey olursa sizi burada karşılayıp kendisine götürmemi—" Burada Kunduz'un sesi kısıldı ve esrarengiz bir biçimde başını birkaç kere salladı. Sonra çocuklara olabildiğince yakına gelmelerini (öyle yakın ki bıyıkları yüzlerini gıdıklıyordu) işaret ederek zor işitilen bir fısıltıyla ekledi:

"Aslan'ın harekete geçtiğini söylüyorlar – belki gelmiştir bile."

O anda çok tuhaf bir şey oldu. Çocuklardan hiçbiri Aslan'ın kim olduğunu sizin bildiğinizden fazla bilmiyordu. Fakat Kunduz bu sözleri söyler söylemez herkes tamamen değişik bir duyguya kapıldı. Belki bu sizin de rüyalarınızda olmuştur. Birisi anlamadığınız bir şey söyler, fakat rüyanızda sanki çok büyük bir anlamı varmış gibi gelir size: Ya bütün rüyayı kâbusa dönüştüre-

cek korkunç bir anlamı vardır ya da hoş bir anlamı; sözlerle anlatılamayacak kadar hoş bir anlamı vardır ve rüyayı öylesine harika yapar ki, tüm yaşamınız boyunca hatırlar ve sürekli aynı rüyayı görmek istersiniz. Şimdi her şey aynen böyleydi. Aslan'ın adı anılınca, çocuklardan her biri içlerinde bir şeylerin hopladığını hissetmişti. Edmund gizemli bir korku hissetmişti. Peter aniden cesur ve maceracı duygulara kapıldı. Susan, sanki harika bir kokunun ya da nefis bir müzik nakaratının havaya yayılır gibi olduğunu hissetti. Ve Lucy bir sabah uyanıp, tatilin ya da yazın başlangıcı olduğunu anladığınızda hissettiğiniz duygulara kapıldı.

"Ya Bay Tumnus?" dedi Lucy. "O nerede?"

"Şşşşşş" dedi Kunduz, "burada değil. Gerçekten konuşabileceğimiz ve akşam yemeği yiyebileceğimiz bir yere götürmem gerek sizleri."

Edmund'un dışında herkes, şimdi Kunduz'a güvenme konusunda güçlük çekmiyordu. Edmund dahil hepsi "akşam yemeği" lafını duydukları için çok memnundular. Bu nedenle, şaşırtıcı bir biçimde hızlı adımlarla, onlara yol gösteren yeni arkadaşlarının ardından ormanın en sık yerlerinde bir saatten fazla koşarcasına yürüdüler. Önlerinde ağaçlar aniden seyreldiğinde ve yol dik bir şekilde yokuş aşağı uzandığında hepsi çok aç ve yorgun olduklarını hissediyordu. Bir dakika sonra

gökyüzünü görebildikleri bir açıklığa (güneş hâlâ parlamaktaydı) çıktılar ve kendilerini aşağıdaki nefis bir manzaraya bakar buldular. Dibinde oldukça büyük bir nehrin aktığı – en azından, donmuş olmasaydı akacak olan – dar ve dik bir vadinin kenarında duruyorlardı. Hemen altlarında nehrin önünü kesen bir bent yapılmıştı. Bendi gördüklerinde, hepsi, kunduzların sürekli bent kurduklarını hatırladılar ve bunu da Bay Kunduz'un yapmış olduğundan tamamıyla emin oldular. Şimdi, Kunduz'un yüzünde alçakgönüllü bir ifade vardı; hani insanların yüzlerinde, yetiştirdikleri bir bahçeyi ziyaret ederken ya da yazdıkları bir hikâyeyi okurken gördüğünüz türden bir ifade. Susan "Ne harika bir bent!" dediğinde bu yalnızca normal bir nezaket gösterisiydi. Ancak Bay Kunduz bu kez "Şşşşş" yerine, "Önemsiz bir şey! Önemsiz bir şey! Hem henüz bitmedi daha!" dedi.

Bendin yukarısında derin bir havuz olması gereken, ancak şimdi koyu yeşil buzdan, düzgün bir yüzey vardı. Bendin altında, çok aşağılarda yine buzlar vardı fakat düzgün değil de coşkuyla akan köpüklü ve dalgalı şekiller biçiminde donmuşlardı. Bentten suyun damlamış ya da fışkırmış olduğu yerlerde, bendin yan tarafı, sanki saf şekerden yapılmış çiçekler, çelenkler ve çiçek kabartmaları gibi parıldayan, buz saçakları duvarıyla

kaplanmıştı. Ortalarda, kısmen bendin üzerinde, kocaman bir arı kovanına benzeyen tuhaf, küçük bir ev vardı. Evin bacasından duman tütmekteydi ve onu gördüğünüz an (özellikle karnınız açsa) aklınıza pişmekte olan yemekler gelirdi ve kendinizi olduğunuzdan daha da aç hissederdiniz.

Diğerlerinin gördükleri aşağı yukarı bunlardı, ama Edmund başka bir şey fark etmişti. Nehrin biraz aşağısında, küçük bir vadiden çıkıp ona karışan başka bir nehir daha vardı. Edmund vadinin ötelerine baktığında iki küçük tepe görmüştü ve önceki gün lamba direğinin yanında ayrılırlarken Beyaz Cadı'nın kendisine gösterdiği iki tepenin bunlar olduğuna adı gibi emindi. "Ve bunların arasında" diye düşündü, "onun evi olmalı, iki kilometre ya var ya yok." Sonra Türk lokumunu

ve kral olmayı düşündü. ('Peter'in bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyorum' dedi kendi kendine) ve aklına kötü düşünceler geldi.

"İşte geldik" dedi Bay Kunduz, "Bayan Kunduz bizi bekliyormuş gibi görünüyor. Ben önden gideyim. Fakat dikkatli olun, kaymayın."

Bendin üstü yürünebilecek kadar genişti. Ancak buzla kaplı olduğundan (insanlar için) rahatça geçilebilecek bir yol da değildi. Bendin bir yanı su yüzeyiyle aynı seviyede olmasına karşın öbür yanında derin bir uçurum vardı. Tek sıra olup nehrin yukarı ve aşağı yakasını ta uzaklara kadar görebildikleri orta yerine kadar Bay Kunduz'u takip ettiler. Tam ortaya ulaştıklarında evin kapısına gelmişlerdi.

"Biz geldik Bayan Kunduz" dedi Bay Kunduz, "onları buldum. İşte Ademoğulları ve Havvakızları." Hep birlikte içeriye girdiler.

Lucy'nin eve girerken fark ettiği ilk şey bir vızıltı oldu. Gördüğü ilk şeyse köşede oturmuş ağzında iplikle, o vızıltıyı çıkaran dikiş makinesinin başında hararetle çalışan nazik görünümlü bir dişi kunduzdu. Çocuklar

içeriye girer girmez çalışmayı bırakıp ayağa kalktı.

"Sonunda gelebildiniz!" dedi buruşuk, yaşlı pençelerini uzatarak. "Nihayet! Bu günleri görebileceğimi düşünmek zordu! Patatesler kaynıyor, çaydanlık ıslık çalıyor ve sen Bay Kunduz, sanırım bize balık getireceksin."

"Getiririm elbette" dedi Bay Kunduz ve dışarı çıktı (Peter de onunla çıktı). Havuzun üzerindeki buzda yürüdü. Küçük baltasıyla her gün kırarak açık tuttuğu deliğe yaklaştı. Yanlarında bir kova getirmişlerdi. Bay Kunduz deliğin yanına sessizce oturdu (soğuğa hiç aldırmıyor görünüyordu), dikkatle deliğe baktı ve göz açıp kapayana kadar pençesini suya daldırarak şahane bir alabalık yakaladı. Yeterince balık yakalayana dek aynı şeyi tekrarladı.

Bu arada kızlar çaydanlığı doldurması, sofrayı kurması, ekmek kesmesi, ısınması için tabakları fırına koyması, evin bir köşesindeki fıçıdan Bay Kunduz için kocaman bir sürahi bira doldurması ve kızartma tavasını ocağa koyup kızdırması için Bayan Kunduz'a yardım ediyorlardı. Lucy, Bay Tumnus'un evine hiç benzememesine karşın, kunduzların çok rahat ve küçük bir evleri olduğunu düşünüyordu. Ne kitapları ne de resimleri vardı. Karyolalar yerine duvara sabitlenmiş ranzaları vardı. Tavana asılmış jambonlar, soğanlar ve duvar-

lara asılı lastik çizmeler, dalgıç giysileri, baltalar, makaslar, el kürekleri, beller ve sıva taşıyacak kaplar, balık ağları, olta kamışları ve torbalar vardı. Masanın üzerindeki örtü temiz olmasına karşın çok kabaydı.

Kızartma tavasının tam da hazır olduğu anda, dışarıda bıçağıyla temizlediği balıklarla, Bay Kunduz ve Peter içeriye girdiler. Yeni yakalanmış balıkların kızartılırken nasıl koktuğunu, aç çocukların onların bir an önce pişmesini nasıl istediklerini ve Bay Kunduz "hemen hemen hazır" demeden önce nasıl da iyice acıktıklarını hayalinizde canlandırabilirsiniz. Lucy, Bayan Kunduz'a alabalıkların servisinde yardım ederken, Susan patateslerin suyunu süzüp ocağın yanında kurusun diye yeniden tencereye koydu. Böylece birkaç dakika sonra herkes taburelerini masaya yaklaştırırken (Bayan Kunduz'un ateşin yakınındaki özel salıncaklı sandalyesi dışında bütün taburele üç ayaklıydı kunduzların evinde) yaşamlarının en keyifli anına hazırlanıyorlardı. Çocuklar için bir sürahi süt (Bay Kunduz bira içiyordu) ve masanın ortasında, herkesin patatesleri için istediği kadar alabileceği koyu sarı, büyük bir parça tereyağı vardı. Çocuklar yarım saat önce canlı olan ve kızartma tavasından az önce çıkmış bir tatlısu balığını yemekten daha güzel bir şey olmadığı konusunda fikir birliğindeydiler (ben de onlarla aynı fikirdeyim). Balığı bitir-

diklerinde Bayan Kunduz bir sürpriz yaptı. Fırından, buharı üzerinde, büyük ve harika bir reçelli kek çıkardı ve aynı zamanda çaydanlığı ateşin üzerine sürdü. Böylece reçelli keklerini bitirdiklerinde çay servise hazırdı. Çayını alan herkes taburesini geriye doğru çekiyor ve duvara yaslanıp mutlulukla, uzun uzun mırıldanıyordu.

"Evet, şimdi" dedi Bay Kunduz, boş bira bardağını itip çayını kendine doğru çekerek, "pipomu yakıp güzelce kıvamına getirene kadar beklerseniz iş konuşabiliriz. Yine kar yağıyor" diye ekledi gözlerini pencereye çevirerek. "Böylesi daha iyi. Bu, ziyaretçimiz olmayacağı anlamına geliyor. Biri izlemeyi denerse ayak izlerimizi bulamaz."

8

Akşam Yemeğinden Sonra Olanlar

"Şimdi" dedi Lucy, "Bay Tumnus'a ne olduğunu anlat bize lütfen."

"Ah, bu çok kötü" dedi Bay Kunduz, başını sallayarak. "Bu çok, çok kötü bir iş. Polisin onu götürdüğüne hiç kuşku yok. Ben bunu, olayı gören bir kuştan öğrendim."

"Ama onu nereye götürdüler ki?" diye sordu Lucy.

"Şey, en son kuzeye doğru giderken görülmüşler ve hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliriz."

"Hayır, biz bilmiyoruz" dedi Susan. Bay Kunduz başını sıkıntılı bir şekilde salladı.

"Korkarım bu onu, onun evine götürdükleri anlamına geliyor" dedi.

"Sizce ona ne yapacaklar, Bay Kunduz?" diye sordu Lucy.

"Şey" dedi Bay Kunduz, "emin olduğumuzu söyleyemeyiz. Fakat oraya götürülüp de dönen pek yoktur. Heykeller. Diyorlar ki ev heykellerle dolu – bahçe, merdivenler ve koridor taşa çevirdiği (titreyerek durakladı) kişilerle dolu."

"Fakat Bay Kunduz" dedi Lucy, "biz – biz onu kurtarmak için bir şeyler *yapmalıyız*. Bu çok korkunç ve hep benim yüzümden."

"Eğer mümkün olsaydı onu kurtaracağınızdan hiç kuşkum yok tatlım" dedi Bayan Kunduz. "Fakat onun izni olmaksızın o eve girip yeniden canlı olarak çıkma şansınız yok."

"Bir plan yapamaz mıyız?" dedi Peter. "Demek istiyorum ki bir şey kılığına girelim ya da bir şeyler olduğumuzu varsayıp – seyyar satıcı ya da herhangi bir şey – ya da o, evi terk edene kadar bekleyip – ya da – off! Hepsini boşverin, bir yolu olmalı. Bu Faun kendisini tehlikeye atarak benim kız kardeşimi kurtardı Bay Kunduz. Başına gelecekleri bile bile onu bırakamayız."

"İşe yaramaz Âdemoğlu" dedi Bay Kunduz, "tüm insanların, hele hele senin denemen hiçbir işe yaramaz. Fakat şimdi Aslan harekete geçtiğine göre—"

"Ah, evet! Bize Aslan'dan söz et!" dediler aynı anda; çünkü bir kez daha o tuhaf duygu kaplamıştı benliklerini – baharın ilk belirtilerini görmüş ya da müjdeli bir

haber almış gibi.

"Aslan kim?" diye sordu Susan.

"Aslan?" dedi Bay Kunduz, "Bilmiyor musunuz? O Kral'dır. Bütün ormanın efendisidir o, fakat buraya pek sık gelmez, anlarsınız. Benim ya da babamın zamanında hiç gelmedi. Fakat geri döndüğünü duyduk. Şu anda Narnia'da. Beyaz Kraliçe'nin hesabını o görecek. Bay Tumnus'u da siz değil, o kurtaracak."

"Kraliçe, Aslan'ı da taşa çevirmez mi?" dedi Edmund.

"Sevsinler seni Âdemoğlu, ne de kolay söyledin!" diye cevapladı Bay Kunduz kocaman bir kahkahayla. "Onu taşa çevirmek mi? Ayakta kalıp onun yüzüne bakabilirse ne âlâ. Ben, bunu bile yapabileceğini sanmıyorum ya... Beklediğimden de fazla bir şey. Hayır, hayır. Bu taraflarda bilinen eski bir şiirde söylendiği gibi, o her şeyi düzeltecek:

Aslan görününce düzelecek yanlışlar
Kükremesiyle, yok olacak keder
Dişini gösterince ölümünü görecek kış
Yelesini sallayınca yeniden gelecek bahar.

Onu görünce anlarsınız."

"Peki biz onu görecek miyiz?" diye sordu Susan.

"Elbette Havvakızı, sizi buraya bunun için getirdim. Sizi, onunla buluşacağınız yere götürmekle görevlendirildim" dedi Bay Kunduz.

"O – o bir insan mı?" diye sordu Lucy:

"Aslan bir insan ha!" dedi Bay Kunduz ciddiyetle. "Tabii ki değil. O, Ormanların Kralı ve Denizlerin Ötesindeki Büyük İmparatorun Oğlu'dur. Hayvanlar Kralı'nın kim olduğunu bilmiyor musunuz? Aslan. En büyük Aslan'dır."

"Oh!" dedi Susan, "Ben onun bir insan olduğunu sanmıştım. Güvenilir mi? Bir Aslan'la buluşmak beni epeyce ürkütüyor."

"Elbette ürkeceksin tatlım ve sakın yanlış anlama" dedi Bayan Kunduz, "Aslan'a dizleri titremeden görünebilen biri varsa ya birçok insandan daha cesurdur ya da sadece aptal."

"Öyleyse güvenilir değil" dedi Lucy.

"Güvenilir mi?" dedi Bay Kunduz, "Bayan Kunduz'un size dediklerini duymadınız mı? Güvenilirliği üstüne kimse bir şey dedi mi? Elbette güvenilir değil. Fakat o iyidir. O, Kralımızdır. Size söylüyorum."

"Onu görmeyi çok istiyorum" dedi Peter, "gerçeği söylemek gerekirse, ondan korktuğumu hissetsem bile."

"Doğru, Âdemoğlu" dedi Bay Kunduz, masaya, bü-

tün bardakları ve tabakları sarsan bir pençe vuruşuyla. "Ve göreceksin de. Yarın, eğer mümkünse, Taş Masa'da onunla buluşmanız için haber gönderildi.

"Nerede o?" dedi Lucy.

"Ben size göstereceğim" dedi Bay Kunduz. "Nehrin aşağı yakasında, buradan oldukça uzakta. Sizi oraya götüreceğim."

"Fakat bu arada zavallı Bay Tumnus'a ne olacak?" dedi Lucy.

"Ona en çabuk bir şekilde yardım etmenin yolu Aslan'la buluşmanızdır" dedi Bay Kunduz, "o bizimle beraber olduğunda bir şeyler yapmaya başlayabiliriz. Bu, size ihtiyacımız yok anlamına gelmez. Çünkü bir başka şiir şöyle diyor:

Âdem'in kemikleri ve Âdem'in eti
Cair Paravel'deki tahta oturunca
Kötü zamanlar bitmiş, gitmiş olacak.

Siz ve o geldiğine göre olayların sonuna yaklaştık şimdi. Aslan'ın bu taraflara daha önce de – çok önce – geldiğini duymuştuk, ama ne zaman geldiğini kimse bilmiyor. Fakat daha önce sizin soyunuzdan kimse buraya gelmemişti."

"Bunu ben de anlayamıyorum Bay Kunduz" dedi

Peter, "Yani demek istiyorum ki, Cadı bir insan değil mi?"

"O buna inanmamızı istiyor" dedi Bay Kunduz, "Ve kraliçe olma iddiasını buna dayandırıyor. Fakat o bir Havvakızı değil. O, babanız Âdem'in (Burada Bay Kunduz başını eğdi) ilk karısından gelmektedir, ona Lilith derlerdi. Ve o bir cindi. Bir tarafı cinlerden gelmekteydi. Diğer tarafı devlerdi. Hayır, hayır, Cadı'nın kanında bir damla bile insan kanı yok."

"Kötülüğün iliklerine kadar işlemesinin nedeni de bu, Bay Kunduz" dedi Bayan Kunduz.

"Doğru, Bayan Kunduz" dedi. "İnsanlar hakkında iki farklı görüş olabilir (şu anda burada bulunanları kastetmiyorum). Fakat insan gibi görünüp de insan olmayanlar hakkında sadece tek görüş vardır."

"Bildiğim iyi cüceler de var" dedi Bayan Kunduz.

"Sen söz edince aklıma geldi; benim de var" dedi kocası "ne var ki çok az sayıda ve insana en az benzeyenler de onlar. Yine de her zaman, (nasihatlerime kulak verin) insan olabilecek ama henüz olmamış, ya da geçmişte insan olup da şimdi olmayan, ya da insan olması gerekirken olmayanlarla karşılaştığınızda gözlerinizi ondan, elinizi de baltanızdan ayırmayın. Cadı'nın Narnia'da sürekli insan aramasının nedeni de bu. Bunca yıldır sizi bekliyordu ve sizin dört kişi olduğunuzu

bilseydi çok daha tehlikeli olurdu."

"Bunun bizimle ilgisi ne peki?" dedi Peter.

"Bir başka kehanet yüzünden" dedi Bay Kunduz. "Aşağıda Cair Paravel'de – orası, deniz kıyısında, bu nehrin ağzındadır. Her şey gerektiği gibi olsaydı, tüm ülkenin başşehri olması gereken kaledir – dört tane taht var ve Narnia'da çok eskiden beri denir ki iki Âdemoğlu ile iki Havvakızı o dört tahta oturduğunda, bu sadece Beyaz Cadı'nın hükümranlığının sonu değil, onun yaşamının da sonu olacak. Buraya gelirken dikkatli olmamızın nedeni buydu, çünkü o, dördünüzün burada olduğunu bilseydi yaşamınızın bıyığımın bir kılı kadar değeri olmazdı!"

Tüm çocuklar Bay Kunduz'un anlattıklarını o kadar dikkatle dinliyorlardı ki, uzun süre başka hiçbir şeyi fark etmemişlerdi. O, sözlerini bitirdikten sonraki sessizlik anında Lucy dedi ki:

"Hey, Edmund nerede?"

Korkunç bir sessizlik oldu ve sonra herkes birbirine sormaya başladı: "En son kim gördü? Ne zamandır kayıp? Dışarıda mı?" Daha sonra kapıya koşup dışarıya baktılar. Kar lapa lapa yağıyordu... Havuzun yeşil buzları beyaz bir örtü altında kaybolmuştu. Küçük evin bulunduğu bendin ortasından iki kıyıyı da görmek çok zordu. Yumuşak, yeni yağmış karda bileklerine kadar

batarak dışarıya çıktılar ve evin çevresindeki her yere baktılar. Sesleri kısılana kadar "Edmund! Edmund!" diye bağırdılar. Ancak sessizce düşen kar, seslerini boğuyor, yankı bile duymuyorlardı.

"Ne kötü!" dedi Susan, sonunda umutsuzca içeri girdiklerinde. "Of, keşke buraya gelmeseydik."

"Ne yapacağız şimdi Bay Kunduz?" dedi Peter.

"Ne mi yapacağız?" dedi kar çizmelerini giymekte olan Bay Kunduz, "Ne mi yapacağız? Hemen burayı terk etmeliyiz. Kaybedecek bir anımız bile yok!"

"Dört arama grubu oluştursak iyi olur" dedi Peter, "ve herkes farklı yönlerde yürüsün. Onu kim bulursa hemen geri gelmeli ve—"

"Arama grubu mu dedin Âdemoğlu?" dedi Bay Kunduz, "Ne için?"

"Kuşkusuz Edmund'u aramak için!"

"Onu aramanın bir faydası yok" dedi Bay Kunduz.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Susan. "Henüz çok uzaklaşmış olamaz ve onu bulmamız gerekiyor. Onu aramanın faydası yok demekle ne demek istiyorsun?"

"Aramanın faydası olmamasının nedeni" dedi Bay Kunduz, "nereye gittiğini bilmemizdir!" Herkes şaşkınlıkla baktı. "Anlamıyor musunuz?" dedi Bay Kunduz, "onun yanına gitti, Beyaz Cadı'nın yanına. Hepimize ihanet etti."

"Emin misiniz – gerçekten mi?" dedi Susan, "Bunu yapmış olamaz."

"Olamaz mı?" dedi Bay Kunduz üç çocuğa dikkatle bakarak. O an çocukların söylemek istedikleri her şey boğazlarında düğümlendi, çünkü her biri Edmund'un tam da öyle yaptığını içten içe hissetmişlerdi.

"Peki, yolu nereden biliyor?" dedi Peter.

"Bu ülkeye daha önce gelmiş miydi?" diye sordu Bay Kunduz, "Buraya hiç yalnız gelmiş miydi?"

"Evet" dedi Lucy kısık bir sesle. "Korkarım geldi."

"Ne yaptığını ya da kiminle karşılaştığını sana söyledi mi?"

"Şey, hayır, söylemedi" dedi Lucy.

"Öyleyse şu sözlerimi belleyin" dedi Bay Kunduz, "O, Beyaz Cadı'yla karşılaştı, onun tarafına katıldı ve Cadı'nın nerede yaşadığını da öğrendi. Daha önce söy-

lemekten kaçındım (kardeşiniz olması nedeniyle) fakat kardeşinize ilk baktığım anda kendi kendime 'güvenilmez' dedim. Cadı'yla beraber olup onun yemeğini yemiş birinin görüntüsü vardı onda. Narnia'da uzun süre yaşadıysanız, bakışlardan bunu her zaman anlayabilirsiniz."

"Hiç fark etmez" dedi Peter boğulurcasına bir sesle, "yine de gidip onu aramamız gerekiyor. Her şeye karşın bizim kardeşimiz, küçük bir canavar olsa bile. O sadece bir çocuk!"

"Cadı'nın evine gidelim mi diyorsun?" dedi Bay Kunduz, "Onu ya da kendinizi kurtarmanın tek yolunun Cadı'dan uzakta durmak olduğunu görmüyor musunuz?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Lucy.

"O, dördünüzü birden istiyor (Cair Paravel'deki dört tahtı düşünüyor hep). Dördünüz beraber onun evine girdiğinizde görevi tamamlanmış olacak – siz konuşmaya fırsat bile bulamadan onun koleksiyonuna dört tane yeni heykel katılır. Fakat elinde tek kişi olduğu sürece onu canlı tutmak zorunda. Çünkü onu tuzak olarak, sizi yakalamak için yem olarak kullanmak isteyecektir."

Lucy ağlayarak "Ah, bize kimse yardım edemez mi?" dedi.

"Sadece Aslan" dedi Bay Kunduz, "gidip onunla buluşmalıyız. Artık bu bizim tek şansımız."

"Bana öyle görünüyor ki, sevgili çocuklar" dedi Bayan Kunduz, "onun bizi ne zaman gizlice terk ettiğini bilmemiz çok önemli. Cadı ya neleri anlatacağı bizi ne kadar dinlediğine bağlı. Örneğin, o gitmeden önce Aslan'dan söz etmeye başlamış mıydık? Eğer söz etmediysek çok iyi durumdayız demektir. Çünkü Aslan'ın Narnia'ya geldiğini ya da bizim onunla buluşacağımızı bilemez, böylece Cadı bu konuda tamamen hazırlıksız olur."

"Aslan'dan söz ederken galiba burada değildi—" diye başladı Peter, fakat Lucy sözünü kesti.

"Evet, buradaydı" dedi mutsuzca, "hatırlamıyor musunuz; Cadı'nın Aslan'ı da taşa çevirip çeviremeyeceğini soran oydu."

"Evet, oydu gerçekten" dedi Peter, "tam da onun soracağı türden bir soru!"

"Durum gittikçe kötüleşiyor" dedi Bay Kunduz, "sonra şu da var; Aslan'la buluşma yerinin Taş Masa olduğunu söylediğimde burada mıydı?"

Kuşkusuz bu sorunun cevabını kimse bilmiyordu.

"Çünkü eğer burada idiyse" diye devam etti Bay Kunduz, "Cadı, kızağıyla o yöne doğru gidip Taş Masa'ya varmadan yolumuzu kesecek ve bizi

yakalayacaktır."

"Ancak tanıdığım kadarıyla yapacağı ilk şey bu olmayacak" dedi Bayan Kunduz. "Edmund ona burada olduğumuzu söylediği an bizi bu gece yakalamak üzere yola çıkacaktır. Eğer Edmund gideli yarım saat olduysa, Cadı yaklaşık yirmi dakika sonra burada olacaktır."

"Haklısın Bayan Kunduz" dedi kocası, "hepimiz buradan uzaklaşmalıyız. Kaybedecek bir saniyemiz bile yok."

9

Cadı'nın Evinde

Şimdi kuşkusuz Edmund'a ne olduğunu öğrenmek istiyorsunuz. Yemekten kendi payına düşeni yemişti fakat bundan pek hoşlanmamıştı. Çünkü aklında hep Türk lokumu vardı – ve iyi, sıradan bir yemeğin tadını, kötü ve büyülü bir yiyeceğin hatırlanması kadar bozan bir şey yoktur. Konuşmalardan da pek hoşlanmamıştı, çünkü diğerlerinin kendisine aldırmadığını ve soğuk davrandıklarını düşünüyordu. Böyle değildi, ama o böyle sanıyordu. Sonra Bay Kunduz'un Aslan hakkında anlattığı her şeyi ve Aslan'la Taş Masa'da buluşma planlarını dinlemişti. Bundan sonra sessizce kapının önünde asılı olan perdenin arkasına doğru kaymaya başlamıştı. Çünkü Aslan'dan söz edilmesi diğerlerine esrarengiz ve hoş bir duygu verdiği halde ona yine esrarengiz ama korkunç bir duygu vermekteydi.

Bay Kunduz Âdem'in eti ve Âdem'in kemikleri üstüne yazılmış şiiri okurken Edmund sessizce kapının kolunu çevirmekteydi. Bay Kunduz, Beyaz Cadı'nın gerçekte asla bir insan olmadığını, ama yarı cin yarı dev olduğunu anlatmaya başlamadan az önce Edmund dışarıya, karlı havaya çıkmış ve kapıyı arkadan dikkatle kapatmıştı.

Şu anda bile, Edmund'un kötü biri olduğunu; gerçekten kız ve erkek kardeşlerinin taşa çevrilmesini istediğini düşünmemelisiniz. Canı Türk lokumu istiyor ve bir prens (sonra da kral) olup kendisine canavar diyen Peter'e ders vermek istiyordu. Cadı'nın diğerlerine ne yapacağına gelince; onun kardeşlerine daha iyi davranmasını ve onları kendisiyle aynı düzeye koymasını kesinlikle istemiyordu. Çünkü Cadı'nın onlara kötü bir şey yapmayacağına da inanıyor ya da inandığını sanıyordu. "Çünkü" diyordu kendi kendine, "onun hakkında kötü şeyler söyleyen tüm bu insanlar onun düşmanları ve muhtemelen söylenenlerin yarısı bile doğru değil. O bana çok iyi davrandı; en azından bunlardan çok daha iyi davrandı. Umarım kraliçelik gerçekten onun hakkıdır. Hiç olmazsa, o dehşet verici Aslan'dan daha iyidir!" Yaptığı şey için kendi kendine bulduğu bahane buydu ancak çok da iyi bir bahane değildi, çünkü aslında, içten içe Beyaz Cadı'nın kötü ve zalim ol-

duğunu düşünüyordu.

Dışarıya çıkıp da kar yağdığını görünce aklına ilk gelen şey paltosunu kunduzun evinde bıraktığı oldu. Kuşkusuz onu almak için geri dönme şansı yoktu artık. Sonra havanın kararmakta olduğunu gördü. Zaten akşam yemeğine oturduklarında saat neredeyse üçtü ve kış günleri kısaydı. Bu hesapta olmayan bir şeydi, ama katlanmak zorundaydı. Böylece yakalarını yukarı kaldırdı ve nehrin uzak yakasına doğru bendin üzerinde yürümeye başladı. Neyse ki yol, yeni yağan kar nedeniyle çok kaygan değildi.

Öbür yakaya ulaştığında durum oldukça kötüleşti. Geçen her dakika ortalığın daha da karardığı yetmiyormuş gibi, tipiye çeviren hava nedeniyle bir metre ilerisini bile zorlukla görüyordu. Görünürde bir yol da yoktu. Çukurlara dolmuş karlara batarak, donmuş su birikintilerinde kayarak, devrilmiş ağaçlara takılarak, dik yamaçlardan aşağı kayarak, bacaklarını kayalara çarparak, her yanı morluklar içinde ıslak ve titreyerek yola devam etti. En kötüsü de sessizlik ve yalnızlıktı. Aslında düşünüyorum da, kendi kendine, "Narnia kralı olduğumda ilk yapacağım şey iyi yollar inşa etmek olacak" demiş olmasaydı, bütün plandan vazgeçip geri dönebilir ve her şeyi anlatıp diğerleriyle dost olabilirdi. Kuşkusuz bu, onun kral olduktan sonra yapacağı diğer

şeyler üstüne düşünmesine yol açtı ve neşesi yerine geldi. Ne tür bir sarayda yaşayacağına, kaç arabası olacağına ve özel sinemasının özelliklerine, ana demiryollarının nerede olacağına, kunduzlara ve barajlara karşı ne gibi kanunlar yapacağına ve Peter'e nasıl haddini bildireceğine tam karar vermişti ki hava değişti. Önce kar kesildi. Sonra bir rüzgâr çıktı ve hava buz gibi oldu. En sonunda da bulutlar uzaklaştı ve ay ortaya çıktı. Karların üzerinde pırıl pırıl pırıldayan bir dolunaydı ve her yeri gündüz gibi aydınlattı – sadece gölgeler oldukça şaşırtıcıydı.

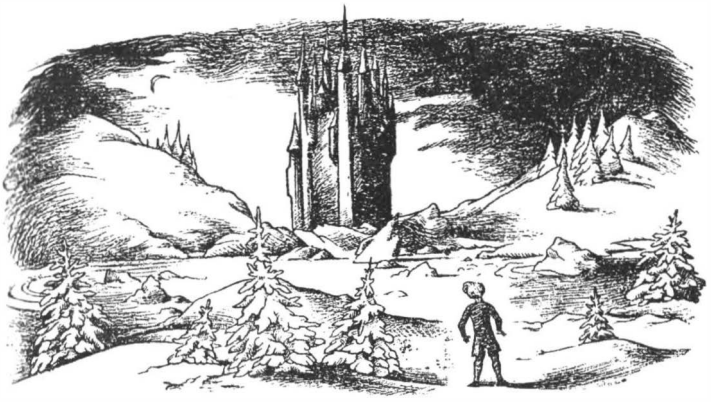

Diğer nehre ulaştığında – kunduzların evine gelirken küçük bir nehrin aşağıda daha büyük bir nehre karıştığını gördüğünü hatırlarsınız – eğer ay çıkmış olmasaydı yolunu asla bulamazdı. Şimdi o nehre ulaşmıştı.

Kıyıyı izleyerek yürümeye başladı. Ancak nehrin aktığı küçük vadi, Edmund'un geldiği vadiden çok daha dik ve kayalıktı. Öylesine çalılıklarla kaplıydı ki, ay olmasaydı karanlıkta yürümek mümkün olmazdı. Şimdi bile iliklerine kadar ıslanmıştı, çünkü dalların altından eğilerek geçmek zorundaydı ve bir sürü kar kayarak sırtına düşüyordu. Her defasında, sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi, Peter'den ne kadar nefret ettiğini daha fazla düşünmeye başlamıştı.

Sonunda vadiden açık bir alana çıktı, düzlük bir yere geldi. Orada, nehrin diğer yakasında, kendisine oldukça yakın, iki tepenin arasındaki küçük bir ovada Beyaz Cadı'nın evi olması gereken yapıyı gördü. Ay eskisine oranla çok daha parlaktı. Küçük bir kaleyi andıran evin bir sürü kulesi vardı; uçları iğne gibi sipsivri küçük kuleler. Kocaman kâğıt külahlara ya da büyücü külahlarına benziyorlardı. Ay ışığında parıldıyorlardı ve gölgeleri kar üzerinde tuhaf görünüyordu. Edmund evden korkmaya başlamıştı.

Artık geriye dönmeyi düşünmek için çok geçti. Donmuş nehrin üzerinden geçti ve eve yaklaştı. Hiçbir kıpırtı yoktu. En küçük bir ses bile duyulmuyordu. Yeni yağmış karda kendi ayak sesini de işitmiyordu. Kapıyı bulabilmek için bir köşeden diğer köşeye ilerledi, bir kuleden diğer kuleye geçti; yürüdü, yürüdü. Kapıyı

görmek için binanın tam öbür yakasına dolanması gerekti. Dev gibi kemerli bir kapıydı. Ama kanatları ardına kadar açıktı.

Edmund yavaşça kemere doğru yürüdü, içeriye, bahçeye baktı ve orada neredeyse kalbini durduracak bir şey gördü. Kapının hemen ötesinde, üzerinde ay ışığı parlayan ve sanki atlamaya hazırmış gibi duran kocaman bir aslan vardı. Edmund dizleri titreyerek ve ileri ya da geri gitmeye korkarak kemerin gölgesinde dikildi kaldı. Orada öylesine uzun süre dikildi ki dişleri, eğer korkudan değilse bile soğuktan tıkırdıyordu. Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama Edmund'a saatlerce sürmüş gibi geldi.

Sonunda aslanın neden böyle hiç kıpırdamadan durduğunu merak etmeye başladı – çünkü onu ilk gördüğünden beri bir santim bile kımıldamamıştı. Becere-

bildiği kadar kemerin gölgesinde kalmaya çalışarak biraz daha yaklaşmaya cesaret edebildi. Aslanın, kendisine bakmadığını fark etti. "Ya başını çevirirse?" diye düşündü Edmund. Aslında aslan başka bir şeye; bir buçuk metre ötede ona sırtını dönmüş olarak ayakta duran bir cüceye bakmaktaydı. "Hah!" diye düşündü Edmund. "Cüceye doğru sıçradığında benim kaçma şansım olacak." Ancak, ne aslan ne de cüce kıpırdıyordu. Sonunda Edmund, diğerlerinin, Beyaz Cadı'nın insanları taşa döndürmesi hakkındaki konuşmalarını hatırladı. Belki de bu yalnızca aslan heykeliydi. Bu düşünce aklından geçtiği an aslanın sırtının ve kafasının karla kaplı olduğunu fark etti. Öyle ya! Bu sadece bir heykel olmalıydı! Hiçbir canlı hayvan üstünün karlarla örtülmesine izin vermezdi. Biraz sonra yavaşça ve kalbi küt küt atarak aslana yaklaşmaya cesaret edebildi. Şimdi bile ona dokunmaktan çekiniyordu. Fakat

sonunda elini hızla uzattı ve dokundu. Soğuk, taş bir aslandı bu. Bunca zaman sadece bir heykelden korkmuştu.

Edmund öylesine büyük bir ferahlık hissetmişti ki soğuğa karşın ta ayak parmaklarına kadar ısınmıştı. O sırada aklına mükemmel gibi görünen bir fikir gelmişti. "Muhtemelen" diye düşündü, "söz ettikleri büyük Aslan bu. Cadı onu yakalayıp şimdiden taşa döndürmüş. Onun hakkında düşündükleri tüm iyi şeylerin sonu bu. Pöh! Aslan'dan kim korkar?"

Orada durup taş aslanı zevkle seyretti. Sonra da çok çocukça ve gülünç bir şey yaptı. Cebinden bir kurşunkalem çıkarıp aslanın üst dudağına bir bıyık ve gözlerine bir gözlük çiziktirdi. Sonra dedi ki, "Ya! Komik, yaşlı Aslan. Taş olmaktan hoşlanıyor musun? Kendini çok güçlü sanmıştın değil mi?" Fakat yüzündeki çizgilere karşın ay ışığına bakan aslan öyle korkunç, üzgün ve soylu görünüyordu ki, Edmund aslında onunla alay etmekten zevk almamıştı. Başını çevirip avluda yürümeye başladı.

Avlunun ortasına geldiğinde her yerde, yarım kalmış bir oyundaki satranç taşları gibi, orada burada duran onlarca heykel olduğunu gördü. Taştan satirler, kurtlar, ayılar, tilkiler ve vaşaklar. Kadına benzeyen ama aslında ağaçların ruhları olan taştan harika şekiller

vardı. Bir sentor'un* harika bir kopyası, kanatlı bir at ve Edmund'un bir ejderhaya benzettiği yılan gibi bir yaratık vardı. Tümü de, parlak ve soğuk ay ışığı altında birer canlıymış gibi, ama aynı zamanda kıpırtısız bir şekilde durdukları için öylesine tuhaf görünüyorlardı ki avluda yürümek ürkütücüydü. Tam ortada insana benzeyen, bir ağaç büyüklüğünde, sert yüzlü, kaba sakallı ve sağ elinde sopa olan bir figür vardı. Onun canlı değil, taştan bir dev olduğunu bilmesine karşın Edmund yanından geçmek istememişti.

Şimdi avlunun öbür yakasındaki bir kapıdan süzülen zayıf ışığı görüyordu. Oraya doğru yürüdü. Açık bir kapıya doğru yükselen taş merdivenleri gördü. Edmund merdivenleri tırmandı. Eşikte kocaman bir kurt yatmaktaydı.

Kendi kendine "Her şey yolunda, her şey yolunda" deyip duruyordu, "yalnızca taş bir kurt. Bana zarar veremez" ve üzerinden atlamak için ayağını kaldırdı. İri yaratık aniden, sırtındaki tüyler dikilmiş şekilde ayağa kalktı, büyük kırmızı ağzını açtı ve hırlayan bir sesle:

"Kim var orada? Kim var orada?" dedi, "Yabancı, hiç kıpırdama ve bana kim olduğunu söyle."

"Lütfen efendim" dedi Edmund. Öylesine titriyordu ki zorlukla konuşabiliyordu. "Benim adım Ed-

* İnsan başlı at biçimindeki mitolojik yaratık.

mund, Majesteleri'nin önceki gün ormanda karşılaştığı Ademoğlu benim. Ona, erkek ve kız kardeşlerimin Narnia'da olduğu haberini getirmeye geldim, oldukça yakındalar, Kunduz'un evinde. O – O onları görmek istemişti."

"Majesteleri'ne bildireceğim" dedi Kurt. "Bu arada, canına değer veriyorsan eşikte dur ve bir yere kıpırdama." Sonra evin içinde kayboldu.

Edmund kalbi küt küt atarak ve soğuktan parmakları ağrıyarak durdu ve bekledi. Kısa bir süre sonra kurt, Cadı'nın Gizli Polis Şefi Maugrim, sekerek geri geldi ve "İçeri gel, içeri gel!" dedi, "Kraliçe'nin şanslı – belki de pek de şanslı olmayan – gözdesi."

Edmund, kurdun pençelerine basmamaya dikkat ederek içeriye girdi.

Kendini birçok sütunun bulunduğu, avludaki gibi heykellerle dolu, uzun ve kasvetli bir koridorda buldu. Kapıya en yakın heykel, yüzünde çok kederli bir ifade olan küçük bir Faun'du. Edmund, bunun Lucy'nin dostu olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Tek ışık kaynağı bir lambaydı ve hemen yanında Beyaz Cadı oturmaktaydı.

"Size geldim Majesteleri" dedi Edmund sabırsızlıkla ileri atılarak.

"Yalnız gelmeye nasıl cüret ediyorsun?" dedi Cadı korkunç bir sesle. "Diğerlerini de beraberinde getirmeni söylemedim mi?"

"Lütfen Majesteleri" dedi Edmund, "elimden geleni yaptım. Onları epeyce yakına getirdim. Nehrin yukarısında, bendin üzerindeki küçük evdeler – Bay ve Bayan Kunduz'la beraberler."

Cadı'nın yüzünü yavaş yavaş zalim bir ifade kapladı.

"Haberin hepsi bu mu?" diye sordu.

"Hayır, Majesteleri" dedi Edmund ve Kunduz'un evini terk etmeden önce duyduğu her şeyi ona anlattı.

"Ne? Aslan mı?" diye bağırdı Kraliçe, "Aslan! Bu doğru mu? Bana yalan söylediğini öğrenirsem—"

"Lütfen, yalnızca onların söylediklerini tekrarlıyorum" diye kekeledi Edmund.

Fakat artık ona dikkat bile etmeyen Kraliçe ellerini çırptı. Bir anda, Edmund'un daha önce onunla birlikte gördüğü cüce ortaya çıktı.

"Kızağı hazırla" diye emretti Cadı, "ve zilsiz koşum takımlarını kullan."

10

Büyü Bozuluyor

Şimdi biz Bay ve Bayan Kunduz ile diğer üç çocuğa geri dönelim. Bay Kunduz "Kaybedecek zaman yok" der demez, Bayan Kunduz dışında herkes paltolarını giymeye başlamıştı. Bayan Kunduz'sa birkaç torba bulup masanın üzerine koymuştu ve: "Haydi Bay Kunduz, şu jambonu getir. Çay şurada, oradaki şekeri ve kibritleri de ver. Biri şu köşedeki çömlekten iki-üç somun çıkarsa iyi olur" diye emirler yağdırıyordu.

"Ne yapıyorsunuz Bayan Kunduz?" diye sordu Susan hayretle.

"Hepimiz için bir şeyler bohçalıyorum tatlım" dedi Bayan Kunduz soğuk bir ifadeyle. "Yiyecek bir şeyimiz olmadan yolculuğa çıkmayı düşünmüyorsun değil mi?"

"Fakat zamanımız yok" dedi Susan, paltosunun yakasını ilikleyerek. "Cadı her an gelebilir."

"Ben de öyle düşünüyorum" diye söze katıldı Bay Kunduz.

"Saçmalamayın lütfen" dedi karısı. "Düşün bir kere Bay Kunduz. En azından on beş dakikadan önce buraya gelemez."

"Ama ondan mümkün olduğunca çok uzaklaşmamız gerekmez mi?" dedi Peter, "Eğer Taş Masa'ya ondan önce ulaşmak istiyorsak."

"Şunu unutmayın Bayan Kunduz" dedi Susan. "Buraya bakıp da bizim gittiğimizi öğrenir öğrenmez hızla harekete geçecektir."

"Bunu elbette yapacaktır" dedi Bayan Kunduz. "Ancak biz ne yaparsak yapalım Taş Masa'ya ondan önce ulaşamayız, çünkü onun kızağı var; biz ise yayayız."

"Öyleyse hiç umudumuz yok mu?" dedi Susan.

"Şimdi telaşlanmaya gerek yok, tatlım" dedi Bayan Kunduz. "Çekmeceden yarım düzine mendil alıver. Elbette umudumuz var. Ondan önce oraya ulaşamayız fakat saklanabiliriz. Ve onun tahmin edemeyeceği yollardan giderek belki de oraya ulaşabiliriz."

"Haklısın Bayan Kunduz" dedi kocası, "Ama burayı terk etmenin zamanı."

"Sen de telaşlanmaya başlama Bay Kunduz" dedi kadın. "İşte. Böylesi daha iyi. Beş çuvalımız var ve en

küçüğü en küçüğümüz için: Bu senin tatlım" diye ekledi Lucy'e bakarak.

"Şey, hemen hemen hazırım" diye cevapladı Bayan Kunduz sonunda. Kocasının kar çizmelerini giymesine yardım etmesine izin vermişti. "Sanırım dikiş makinesi çok ağırdır taşımak için."

"Evet ağır" dedi Bay Kunduz. "Çok ağır. Kaçarken onu kullanabileceğini düşünmüyorsun sanırım?"

"O Cadı'nın onunla oynaması ve muhtemelen bozması ya da çalması düşüncesine dayanamıyorum" dedi Bayan Kunduz.

"Ah, lütfen, lütfen, lütfen acele edin!" dedi çocuklar. Sonunda hepsi dışarıya çıktı. Bay Kunduz kapıyı kilitledi ("onu biraz oyalar" dedi) ve hepsi de yüklerini sırtlayıp yola çıktılar.

Yola koyulduklarında kar yağışı durmuş ve ay çıkmıştı. Tek sıra halinde yürüyorlardı – önde Bay Kunduz, sonra Lucy, ardında Peter, sonra Susan ve en sonda da Bayan Kunduz. Bay Kunduz onları bendin üze-

rinden nehrin sağ yakasına ve sonra nehrin kıyısında ağaçların arasındaki keçiyoluna yöneltti. Ay ışığında parıldayan vadinin iki yakası da başlarının üzerinde yükseliyordu.

"En iyisi olabildiğince aşağıda, burada yürümek" dedi. "Cadı yukarıda kalmak zorunda, çünkü kızağını aşağıya getiremez."

Tam da rahat bir koltukta oturup pencereden seyredilecek güzel bir manzaraydı bu. Koşulların farklı olmasına karşın Lucy başlangıçta pek sevmişti bunu. Fakat yürüdükçe – ve yürüdükçe – ve taşıdığı çuvalın daha da ağırlaştığını hissetmeye başladıkça yola nasıl devam edeceğini merak etmeye başlamıştı. Buzdan çağlayanlarıyla donmuş nehrin göz kamaştırıcı parlaklığına, ağaç tepelerindeki beyaz kütlelere, heybetle parlayan aya ve sayısız yıldızlara bakmayı bıraktı. Sanki hiç durmayacakmış gibi karda kırt, kırt, kırt yürüyen Bay Kunduz'un küçük kısa bacaklarına bakmaya başladı. Sonra ay kayboldu ve yeniden kar yağmaya başladı. Ve sonunda Lucy o kadar yoruldu ki, sanki hem uyuyor hem de yürüyordu. Aniden Bay Kunduz'un nehrin kıyısından sağa doğru uzaklaştığını ve onları dik bir yamaçtan yukarıya, çok sık çalılıklara doğru yönelttiğini fark etti. Yorgunluktan kapanan gözlerini açtığında Bay Kunduz'un, tam üstüne gelmeden fark edemeyece-

ğiniz, çalılıkların altında gizli küçük bir kovukta kaybolmak üzere olduğunu gördü. Aslında, ne olduğunu anladığında, onun sadece yassı ve kısa kuyruğu görülmekteydi. Sonra tırmalama ve soluma sesleri duydu. Lucy hemen çömelip onun arkasından içeriye sürünerek girdi. Az sonra hepsi de içerdeydiler.

"Burası da neresi?" dedi Peter yorgun ve soluk sesiyle karanlıkta (Umarım soluk ses demekle ne anlatmak istediğimi anlıyorsunuz).

"Kunduzların tehlike anında gizlendikleri eski bir yer!" dedi Bay Kunduz "Ve çok büyük bir sır. Belki yeterli değil, ama birkaç saat uyumamız gerek."

"Yola çıkarken hepiniz öyle sabırsız bir telaş içinde olmasaydınız birkaç yastık getirirdim" dedi Bayan Kunduz.

Lucy buranın Bay Tumnus'unki gibi şirin bir mağara olmadığını düşünüyordu – sadece rutubetsiz bir kovuktu ve toprak kokuyordu. Öyle küçüktü ki yan yana uzandıklarında bir yığın giysi gibi görünüyorlardı. Hem küçük bir yer olması, hem de uzun yürüyüşlerinde ısınmış olmaları nedeniyle içerisi oldukça rahat ve sıcacık geldi onlara. Bir de mağaranın zemini biraz daha düzgün olsaydı! Sonra Bayan Kunduz karanlıkta küçük, yassı bir şişe çıkardı ve herkes bu şişeden bir şey içti. Bu onları öksürtüp biraz da şaşkınlıktan saçmasapan

şeyler söylemelerine neden olmuş ve boğazlarını yakmıştı, fakat içtikten sonra içleri ısınmış ve herkes hemen uykuya dalmıştı.

Lucy biraz üşümüş, korkunç bir şekilde her tarafı tutulmuş olarak ve sıcak bir banyo özlemiyle uyandığında sanki bir dakika geçmiş gibiydi (gerçekte saatler sonraydı). Sonra yanağını gıdıklayan bir çift uzun bıyığı hissetti ve kovuğun ağzından içeriye süzülen soğuk günışığını gördü. Biraz sonra mahmurluğu üzerinden atmış, bu arada diğerleri de uyanmıştı. Şimdi hepsi oturuyor ve gözleri açık bir şekilde dün gece yürürken düşündükleri (bazen de duyduklarını sandıkları) sesi dinliyorlardı. Bu, şıngırdayan zillerin sesiydi.

Bay Kunduz sesleri duyduğu an kovuktan dışarıya şimşek gibi fırlamıştı. Lucy gibi siz de, bunun aptalca bir şey olduğunu sanabilirsiniz. Fakat gerçekte bu çok akıllıca bir davranıştı. Bay Kunduz böğürtlenlerin ve çalıların arasından, görülmeden tepeye tırmanabileceğini biliyordu ve Cadı'nın kızağının ne yöne gittiğini her şeyden çok öğrenmek istiyordu. Diğerleri kovukta merakla oturup beklediler. Neredeyse beş dakika geçmişti ki ürküntü verici sesler duydular. "Gördüler. Cadı onu yakaladı!" diye düşündü Lucy. Ama biraz sonra kovuğun hemen dışından onları çağıran Bay Kunduz'un sesini duyduklarında şaşkına döndüler.

"Her şey yolunda" diye bağırıyordu. "Dışarıya gel Bayan Kunduz. Âdemoğulları ve kızları çıkın dışarıya. Her şey tamam. O değilmiş!" Bu elbette kötü bir konuşma, fakat heyecanlandıklarında kunduzlar böyle konuşurlar; yani Narnia'da demek istiyorum, bizim dünyamızda genellikle hiç konuşmazlar.

Böylece Bayan Kunduz ve çocuklar aceleyle mağaradan dışarı çıktılar. Hepsi gün ışığında uykulu gözlerini kırpıştırarak bakıyorlar ve üstleri başları toz toprak içinde, pasaklı, fırçalanmamış ve taranmamış görünüyorlardı.

"Haydi!" diye bağırdı zevkten neredeyse dans eden Bay Kunduz. "Gelin, bakın! Bu, Cadı'ya kötü bir darbe olacak! Gücü şimdiden zayıflıyor gibi görünüyor."

"Ne demek istiyorsun Bay Kunduz?" diye soludu Peter, hep birlikte vadinin dik yokuşundan yukarı tırmanırlarken.

"Size dememiş miydim?" diye cevapladı Bay Kunduz, "Burada her zaman kıştır ama hiç Noel gelmez. Size dememiş miydim? Eeee, gelin bakın."

O anda tepeye varmışlardı ve gördüler.

Bir kızak ve koşum takımlarında ziller olan ren geyikleri *gördüler*. Ancak bunlar Cadı'nın geyiklerinden çok daha büyüktüler ve beyaz değil kahverengiydiler. Kızakta herkesin görür görmez tanıyacağı biri otu-

ruyordu. İçi kürkle kaplı başlığı olan parlak kırmızı bir giysi giymiş iri bir adamdı bu ve büyük beyaz sakalı köpüklü bir çağlayan gibi göğsüne dökülmekteydi. Onu herkes tanımıştı çünkü bu tür insanlarla sadece Narnia'da karşılaşmanıza karşın, dolabın bu tarafındaki bizim dünyamızda da resimlerini görür ve onlardan söz edildiğini duyarız. Fakat onları Narnia'da gerçekten gördüğünüzde epeyce farklıdırlar. Noel Baba'nın bizim dünyamızdaki bazı resimleri onu komik ve neşeli gösterir. Ama çocuklar şimdi ayakta durup ona bakarken tam da öyle bulmuyorlardı. O kadar büyük, öylesine keyifli ve öylesine gerçekti ki hepsi donmuş kalmışlardı. Hepsi çok memnundu, ama aynı zamanda ciddiydiler.

"Sonunda geldim" dedi Noel Baba, "beni uzun süre sokmadı buraya ama sonunda girdim. Aslan harekete geçti. Cadı'nın büyüsü zayıflıyor."

Lucy, sadece ciddi ve sakin olduğunuz zaman benliğinizi kaplayan o derin huzur titremesinin bedenini sarmaladığını hissetti.

"Ve şimdi" dedi Noel Baba, "hediyelerinize gelelim. Bayan Kunduz için yeni ve daha iyi bir dikiş makinesi. Geçerken evinize bırakacağım."

"Lütfen efendim" dedi Bayan Kunduz, reverans yaparak, "ama kapı kilitli."

"Kilitler ve kapı kolları bana vız gelir" dedi Noel Baba. "Sana gelince Bay Kunduz, eve döndüğünde bendi bitirilmiş ve tamir edilmiş, tüm sızıntıların kesilmiş ve yeni bir savak kapağı eklenmiş olarak bulacaksın."

Bay Kunduz o kadar memnundu ki ağzını sonuna kadar açtı ancak söyleyecek bir şey bulamadı.

"Peter, Âdemoğlu" dedi Noel Baba.

"Evet, efendim" dedi Peter.

"Bunlar senin hediyelerin" diye cevapladı, "Oyuncak değil gerçek. Bunları kullanacağın zaman belki de çok yakında. Onlara iyi bak." Bu sözlerle Peter'e bir kılıç ve bir kalkan uzattı. Kalkan gümüş rengindeydi ve üzerinde şaha kalkmış, yeni toplanmış olgun bir çilek kadar canlı kırmızı bir aslan şekli vardı. Kılıcın kabzası altındandı ve kını, kemeri ve gerekli her şeyi vardı. Peter'in kullanabileceği büyüklük ve ağırlıktaydı. Peter bu hediyeleri alırken sessiz ve ciddiydi çünkü çok önemli hediyeler olduklarını hissetmişti.

"Susan, Havvakızı" dedi Noel Baba. "Bunlar senin için" ve ona bir yay, okla dolu bir sadak ve fildişinden bir boru verdi. "Yayı ancak çok zor durumda kaldığın zaman kullanmalısın" dedi, "çünkü senin savaşa katılmanı istemiyorum. Bu yay avını kolay kolay kaçırmaz. Ve bu boruyu dudaklarına koyup üflediğin zaman, nerede olursan ol, sanırım bir çeşit yardım gelecektir

sana."

En son olarak, "Lucy, Havvakızı" dedi. Lucy ilerledi. Ona cama benzeyen (sonraları insanlar onun elmastan olduğunu söylediler) küçük bir şişe ve küçük bir kama verdi. "Bu şişede" dedi, "güneşin dağlarında büyüyen ateş çiçeklerinden birinin suyundan yapılmış iksir var. Sen ya da arkadaşlarından biri yaralandığında bunun birkaç damlası onu iyileştirir. Ve kama, ancak çok ihtiyacın olduğunda kendini koruman içindir. Çünkü sen de savaşa girmemelisin."

"Neden efendim?" dedi Lucy. "Sanırım – bilmiyorum ama – sanırım yeterince cesaretim var."

"Konu bu değil" dedi. "Fakat kadınlar da katıldığında kavgalar kötü olur. Ve şimdi" – bunu söylerken yüz hatları yumuşadı— "şu an için hepinize bir hediyem var!" Ve üzerinde beş bardakla tabağın, bir kâse şekerin, bir kap sütün ve ateş gibi kaynayan bir çaydanlık dolusu çayın olduğu bir tepsi çıkardı (sanırım arkasındaki büyük torbadan çıkarmıştı fakat kimse tam olarak görmemişti). Sonra "Mutlu Noeller! Yaşasın gerçek Kral!" diye bağırdı ve kırbacını şaklattı. Noel Baba, geyikler, kızak ve her şey, kimse hareket ettiğini bile anlamadan gözden kayboldu.

Peter kılıcını kınından çıkarmış Bay Kunduz'a gösteriyordu ki Bayan Kunduz:

"Haydi, haydi! Orada konuşup durarak çayı soğutmayın. İnsan gibi davranmanın zamanı değil. Gelin tepsiyi aşağıya taşımama yardım edin de kahvaltı edelim. Bereket, ekmek bıçağını getirmeyi düşünmüşüm."

Böylece dik yamaçtan aşağıya, mağaraya geri döndüler. Bay Kunduz jambon ve ekmeği dilimleyerek sandviçler yaptı, Bayan Kunduz çay koydu ve herkes hoşça vakit geçirdi. Ancak kahvaltılarını bitirmeden uzun bir süre önce Bay Kunduz "Şimdi yola çıkmanın zamanıdır" demişti.

11

Aslan Yakınımızda

Bu sırada Edmund hayal kırıklığı içindeydi. Cüce kızağı hazırlamaya gittiğinde, Cadı'nın geçen seferki karşılaşmalarında olduğu gibi ona yine iyi davranmasını bekliyordu. Fakat Cadı hiçbir şey söylemedi. Ve sonunda Edmund'un cesaretini toplayıp da "Lütfen Majesteleri, biraz Türk lokumu yiyebilir miyim? Siz – siz – dediniz ki—" demesine kalmadan, "Sus, aptal!" demişti Cadı. Sonra aklını çelen bir şey olmuş da kendi kendine konuşuyormuş gibi "ama yumurcağın yolda bayılması da iyi olmaz" dedi ve yeniden ellerini çırptı. Başka bir cüce göründü.

"İnsani yaratığa yiyecek ve içecek getir" dedi.

Cüce uzaklaştı ve az sonra su dolu demir bir kâse ve üzerinde kuru bir ekmek parçası olan demir bir tabakla geri döndü. Bunları Edmund'un yanında yere koyar-

ken iğrenç bir şekilde gülümsedi ve:

"Küçük Prens için Türk lokumu. Ha! Ha! Ha!" dedi.

"Geri götür bunları" dedi Edmund asık suratla. "Kuru ekmek istemiyorum." Fakat Cadı aniden yüzünde korkunç bir ifadeyle ona döndü ve Edmund özür dileyerek ekmeği kemirmeye başladı. Ekmek o kadar bayattı ki zorlukla yutabiliyordu.

"Bir daha ekmek yemeden önce bunu bulduğuna şükredeceksin" dedi Cadı.

Edmund ekmeğini gevelerken birinci cüce geri geldi ve kızağın hazır olduğunu söyledi. Beyaz Cadı Edmund'a da kendisiyle gelmesini emrederek ayağa kalktı ve dışarıya çıktı. Avluya çıktıklarında yeniden kar yağmaya başlamıştı fakat Cadı buna hiç aldırmadı ve Edmund'u kızakta yanına oturttu. Yola çıkmadan önce Maugrim'i çağırdı ve o da kocaman bir köpek gibi aceleyle kızağın yanına geldi.

"Yanına kurtların en hızlılarını al ve hemen kunduzların evine git" dedi Cadı "ve orada bulduğun herkesi öldür. Eğer orayı terk etmişlerse son hızla Taş Ma-

sa'ya git, ama görünmemeye dikkat et. Orada saklanarak beni bekle. Bu arada benim nehri geçebilmem için kilometrelerce batıya gitmem gerekiyor. Bu insanlar Taş Masa'ya erişmeden önce senin onları yakalama ihtimalin var. Eğer onları bulursan ne yapacağını biliyorsun!"

"Duydum ve itaat edeceğim, Ey Kraliçe" diye hırladı Kurt ve aniden bir atın dörtnala kalkabileceği çabuklukla koşarak karların içinde kayboldu. Birkaç dakika sonra, yanına aldığı başka bir kurtla beraber bendin üzerinde kunduzların evini koklamaktaydı. Kuşkusuz evi bomboş buldular. Eğer geceleyin hava güzel olsaydı, bu, çocuklar ve kunduzlar için çok korkunç bir şey olacaktı. Çünkü o zaman kurtlar onların izini sürebileceklerdi – ve bire on bahse girerim ki mağaraya ulaşmadan onları yakalarlardı. Fakat yeniden kar yağmaya başladığından kokuları kaybolmuş, ayak izleri bile karla kaplanmıştı.

Bu sırada cüce, geyikleri kırbaçlamış, Cadı ve Edmund kemerin altından geçerek karanlığa ve soğuğa dalmışlardı. Bu, üzerinde paltosu olmayan Edmund için kötü bir yolculuktu. Çeyrek saat bile yol almadan önü karlarla kaplanmıştı – kısa bir süre sonra önünü silkelemeyi bırakmıştı çünkü ne kadar çabuk silkelerse silkelesin, önünde yeni karlar birikiyordu ve çok da

yorgundu. Kısa bir süre sonra iliklerine kadar ıslanmıştı. Ne kadar da sefildi! Şimdi, Cadı onu sanki kral yapmak niyetinde değilmiş gibi görünüyordu. Onun iyi, nazik ve gerçekte haklı olan taraf olduğuna kendini inandırmak için söylediği her şey artık gülünç geliyordu. Şu anda diğerleriyle – Peter'le bile – olmak için her şeyini verebilirdi. Kendini rahatlatmanın tek yolu, bütün bunların bir rüya olduğuna ve her an uyanacağına inanmaya çalışmaktı. Ve saatler süren yolculuk boyunca bunu başardı.

Üstüne sayfalar dolusu bile yazsam anlatabileceğimden daha uzun sürdü bu durum. Fakat ben, kar yağışının kesildiği, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte onların hızla ilerledikleri zamana atlayacağım. Yolculukları sürüyordu, karların dinmek bilmeyen hışırtısı ve geyiklerin koşum takımlarının gıcırtısından başka bir ses duyulmuyordu. Ve Cadı sonunda "Bu da nesi böyle? Dur!" dedi ve durdular.

Edmund, onun kahvaltı üstüne bir şey söyleyeceğinden nasıl da umutlanmıştı! Fakat o değişik bir nedenle durmuştu. Az ilerde bir ağacın altında, bir sincap, karısı ve çocukları, iki satir, bir cüce ve yaşlı bir tilkiden oluşan mutlu bir grup, yuvarlak bir masanın etrafında taburelere oturmuşlardı. Edmund, ne yediklerini tam olarak göremiyordu ama çok nefis kokuyordu.

Üzerinde çobanpüskülünden süslerin olduğu erikli muhallebi gibi bir şeydi, ama pek emin değildi. Kızak durduğu anda, grubun en yaşlısı olduğu belli olan Tilki sağ pençesiyle tuttuğu bardakla az önce ayağa kalkmıştı ve sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibiydi. Fakat tüm grup duran kızağı ve içindekinin kim olduğunu gördüklerinde yüzlerindeki bütün neşe kayboldu. Baba sincap çatalı ağzına götürmek üzereyken, satirlerse çatallar ağızlarında kalakalmışlar ve yavru sincaplar dehşetle viyaklamışlardı.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Cadı Kraliçe. Kimse cevaplamadı.

"Konuşun mikroplar!" diye seslendi. "Cücemin kırbacıyla sizi dillendirmesini mi istiyorsunuz yoksa? Bu oburluğun, israfın ve düşkünlüğün anlamı nedir? Bütün bunları nereden aldınız?"

"Lütfen, Majesteleri" dedi Tilki, "Bunlar bize verildi. Ayrıca ben siz Majesteleri'nin sağlığına içecek kadar

cüretkâr—"

"Kim verdi bunları size?" dedi Cadı.

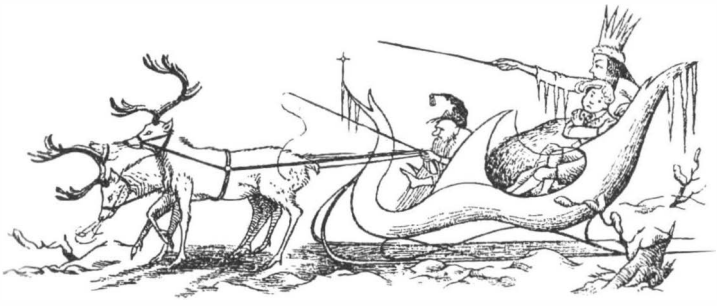
"N-n-n-noel Baba" diye kekeledi Tilki.

"Ne?" diye gürledi Cadı, kızaktan fırlayıp dehşete düşmüş hayvanlara doğru birkaç adım yaklaşarak. "Buraya gelmemiştir o! Gelmiş olamaz! Bunu söylemeye nasıl cesaret edersiniz – ama hayır. Bunun bir yalan olduğunu söylediğiniz takdirde affedileceksiniz."

İşte o an genç sincaplardan biri çıldırdı.

"Geldi işte – geldi işte – geldi işte!" diye ciyak ciyak bağırdı küçük kaşığını masaya vurarak. Edmund, Cadı'nın dudaklarını ısırdığını ve yanağında bir damla kanın belirdiğini gördü. Sonra Cadı asasını kaldırdı. "Ah, yapma, yapma, lütfen yapma" diye bağırdı Edmund. Fakat Cadı onu dinlemedi, asasını salladı ve aniden mutlu grubun yerini, üzerinde taştan bir erikli muhallebi ve taş tabakların durduğu taş bir masanın etrafına oturmuş taş heykeller (biri taş çatalını ağzına götürmek için kaldırmış şekilde) aldı.

"Sana gelince" dedi Cadı, kızağa binerken Edmund'un yüzüne sersemletici bir tokat atarak, "bu sana casuslara ve hainlere yardım dilememeyi öğretir. Sür kızağı!" Ve Edmund bu hikâyede ilk defa kendinden başka birine acıdı. O küçük taş şekillerin yıllarca, gündüz ve karanlık geceler boyu sessiz, yüzlerinde yosunlar

büyüyene ve hatta yüzleri parçalanıp dökülene kadar orada oturacağını düşünmek öylesine acıklı geliyordu ki.

Şimdi yine kararlı bir şekilde hızla ilerliyorlardı. Kısa bir süre sonra Edmund, hızla giderken üzerlerine sıçrayan karın geçen gecekinden çok daha sulu olduğunu fark etti. Hava da geçen geceye oranla sanki daha sıcaktı. Üstelik sis çökmeye başlamıştı. Gerçekten de, geçen her dakika hava daha da ısınıyor ve ortalığı sis kaplıyordu. Kızak o ana kadar gittiği gibi kolaylıkla ilerleyemiyordu artık. Önce bunun geyiklerin yorgunluğundan kaynaklandığını düşündü, ama az sonra bunun gerçek neden olamayacağını gördü. Kızak aniden sarsıldı, yana kaydı. Sanki taşlara çarpmış gibi sarsıntı sürüyordu ve cüce, zavallı geyikleri ne kadar kırbaçlarsa kırbaçlasın kızak gittikçe yavaşlıyordu. Yakınlardan tuhaf bir ses geliyordu, ama kızağın giderkenki sarsıntısı ve cücenin geyiklere bağırışı Edmund'un bu sesi tanımasına

engel oluyordu; ta ki kızak yeniden yola devam edemeyecek şekilde kara saplanana kadar. Kızak durduğunda bir an sessizlik oldu. Ve Edmund bu sessizliğin içinde, nihayet diğer sesi tam anlamıyla dinleyebildi. Garip, tatlı, şırıldayan ve titreşen bir ses – ama o kadar da tuhaf değildi, çünkü daha önce duymuştu bu sesi – nerede duyduğunu bir hatırlayabilse! Sonra aniden hatırladı. Akan suyun sesiydi. Görülmemesine karşın çevrede mırıldayan, köpüren, sıçrayarak akan ve hatta (uzakta) gürleyen dereler vardı. Nedenini bilmemesine karşın, donun sona erdiğini anlayınca kalbi çarptı. Çok yakınlarda, ağaçların dallarından şıp-şıp-şıp sesleri geliyordu. Sonra bir ağaca bakarken büyük bir kar kütlesinin kayarak düştüğünü gördü. Bu, Narnia'ya girdiğinden beri rengini ilk kez gördüğü koyu yeşil bir köknar ağacıydı. Fakat seyretmeye ve sesleri dinlemeye daha fazla zamanı olmadı, çünkü Cadı:

"Oturup seyretme aptal! Kalk yardım et!" dedi.

Kuşkusuz Edmund itaat etmek zorundaydı. Kızaktan, kara indi (artık yarı erimiş bir haldeydi) ve kızağı saplandığı çamurdan çıkarmak için cüceye yardım etmeye başladı. Sonunda kızağı kurtardılar. Cüce, geyiklere çok zalimce davranarak kızağı biraz daha sürmeyi becerebildi. Şimdi kar gerçekten eriyordu ve her yerde yeşil ot kümeleri görünmeye başlıyordu. Edmund'un

baktığı kadar uzun süre karlı bir dünyaya bakmadınızsa, o sonsuz beyazlıktan sonra bu yeşil kümelerin ne kadar ferahlık verdiğini anlamakta zorlanabilirsiniz. Sonra kızak yeniden durdu.

"İşe yaramıyor Majesteleri" dedi cüce, "bu karda kızak kullanamayız."

"Öyleyse yürümemiz gerekiyor" dedi Cadı.

"Yürüyerek onları asla yakalayamayız" diye hırladı cüce. "Bizden çok önce yola çıktılar."

"Sen benim danışmanım mısın, yoksa kölem mi?" dedi Cadı. "Söyleneni yap. İnsan denen yaratığın ellerini arkasına bağla ve ipin ucundan tut. Kırbacını da getir. Geyiklerin koşum takımlarını kes; onlar kendi kendilerine eve dönerler."

Cüce denilenleri yaptı ve Edmund birkaç dakika içinde kendini, elleri arkasına bağlı olarak, olabildiğince çabuk yürümeye zorlanırken buldu. Yarı erimiş karda, çamurda ve ıslak otlarda sık sık kayıyordu. Her defasında cüce ona küfrediyor ve bazen de hafifçe kırbaçlıyordu. Cadı cücenin arkasından yürüyor ve sürekli "çabuk, çabuk" deyip duruyordu.

Geçen her an yeşillikler artıyor, karlı yerler azalıyordu. Ağaçlar karlı giysilerinden kurtuluyor, yakınlarda nereye bakarsanız bakın beyaz şekiller yerine köknarların koyu yeşilliğini, çıplak meşe ağaçlarının dikenli dal-

larını, kayınları ve karaağaçları görüyordunuz. Sonra sis, beyazdan altın rengine dönüştü ve az sonra da tamamıyla yok oldu. Harika bir gün ışığı ormanın zeminine vuruyor ve yukarıda, ağaçların tepelerinin arasından mavi bir gökyüzü görülüyordu.

Sonra daha harika şeyler olmaya başladı. Aniden bir köşeyi dönüp gümüş renkli huş ağaçlarının arasındaki bir açık alana geldiklerinde Edmund her yerin küçük sarı çiçeklerle – kırlangıç otu – kaplı olduğunu gördü. Su sesi daha da arttı. Gerçekten de biraz sonra, bir dereye geldiler. Öte yakasında yeni çıkmış kardelenleri gördüler.

"Sen kendi işine bak!" dedi cüce; Edmund'un kardelenlere bakmak için başını çevirdiğini görünce ipi şiddetle çekti.

Ancak bu Edmund'un görmesini engellemedi. Daha beş dakika geçmemişti ki Edmund yaşlı bir ağacın

dibinde boy atan bir düzine – sarı, mor ve beyaz – çiğdem gördü. Sonra bir ses, su sesinden daha güzel bir ses duyuldu. Yürüdükleri patikanın yanındaki bir ağacın dalına konmuş bir kuş aniden ötmeye başladı. Buna az ilerideki başka bir kuşun cıvıltısı cevap verdi. Ve sonra sanki bu bir sinyalmiş gibi her taraftan ötüş ve cıvıltılar gelmeye başladı. Sonra bir anda bütün bir melodi duyuldu ve beş dakika geçmeden tüm orman kuşların şarkılarıyla çınlıyordu. Edmund nereye baksa dallara konmuş kuşlar ya da yukarıda süzülen, birbirini kovalayan, didişen, ya da tüylerini gagalarıyla temizleyen kuşlar görüyordu.

"Daha hızlı, daha hızlı" dedi Cadı.

Şimdi sisten hiçbir iz yoktu. Gökyüzü giderek mavileşiyor, arada bir beyaz bulutlar gelip geçiyordu. Geniş açıklık arazide çuhaçiçekleri vardı. Titreyen dallardan nem zerreciklerinin uçuşmasına neden olan serin ve harika kokuları seyyahlarımızın burnuna taşıyan hafif bir esinti çıktı. Ağaçlar tam anlamıyla canlanmaya başlamışlardı. Karaçamlar ve huş ağaçları yeşil, sarısalkımlar altın rengindeydiler.

Kısa bir süre sonra kayın ağaçları zarif ve şeffaf yapraklar vermeye başladılar. Seyyahlar ağaçların altında yürürken ışık yeşile dönüşüyordu. Patikada bir arı vızıldadı.

"Bu kar erimesi değil" dedi cüce, "bu *Bahar.* Ne yapacağız? Senin kışın mahvoldu derim ben! Bu Aslan'ın işi."

"Eğer ikinizden biri bu ismi yine anarsa" dedi Cadı, "o an öldürülecek."

12

Peter'in İlk Savaşı

Cüce ve Beyaz Cadı bunları konuşurken kilometrelerce uzakta kunduzlar ve çocuklar sürekli tatlı bir rüyaya doğru yürüyormuş gibiydiler. Paltolarını uzun süre önce geride bırakmışlardı. Artık birbirlerine "Bak! Iskelekuşu" ya da "Bence çançiçekleri bunlar!" ya da "Bu güzel koku ne?" ya da "Şu ardıçkuşunu dinleyin!" demeyi bile bırakmışlardı. Her şeyi içermiş gibi sessizce, ılık gün ışığı düşmüş yerlerden soğuk, yeşil ağaçlıklardan, uzun kara ağaçların ormanın yapraktan çatısını üzerlerinde iyice yükselttiği geniş ve yosunlu açıklıklardan, çiçek açmış kuşüzümü kümelerinden ve neredeyse tatlı çok güçlü bir kokunun yayıldığı alıçların arasından geçerek yürüdüler.

Kışın kaybolup bütün ormanın birkaç saatte ocak ayından mayısa geçtiğini gördüklerinde Edmund kadar

şaşırmışlardı. Aslan'ın Narnia'ya geldiğini duyduklarında bile bunun böyle olacağını kesinlikle (Cadı'nın bildiği kadar) bilmiyorlardı. Ama hepsi Cadı'nın büyülerinin sonsuz kışı yarattığını biliyorlardı; bundan dolayı, bu büyülü bahar başladığında Cadı'nın planlarında bir şeyin yanlış, hem de çok kötü bir biçimde yanlış gittiğini anlamışlardı. Karların erimeye başlamasıyla Cadı'nın artık kızağını kullanamayacağını anladılar. Bundan sonra o kadar acele etmediler, daha sık ve daha uzun süre dinlenmeye başladılar. Kuşkusuz artık oldukça yorgundular; fakat benim ölü gibi yorgun diyebileceğim kadar da değil – sadece ağırlaşmışlar ve dışarıda geçirilen uzun bir günün sonunda hissedileceği gibi, sakin ve sanki rüyadaymış gibi hissediyorlardı kendilerini. Susan'ın topuklarından biri azıcık su toplamıştı.

Büyük nehrin yatağını bir süre önce terk etmişlerdi; çünkü Taş Masa'nın bulunduğu yere ulaşabilmeleri için biraz sağa (bu, biraz güneye anlamına geliyor) dönmeleri gerekiyordu. Eğer bu yolu izlemeselerdi, karlar erimeye başladığında nehrin vadisinde yol almaları olanaksız olacaktı, çünkü erimenin sonucu olarak hemen aşağıda nehrin yatağını sel basmıştı – gürüldeyen, gümbürdeyen, harika, sarı bir sel – ve patikalar su altında kalmıştı.

Şimdi güneş iyice alçalmış, ışıkları kızarmış, gölgeler uzamıştı ve çiçekler, kapanmayı düşünmeye başlamışlardı.

"Fazla sürmez artık" dedi Bay Kunduz ve yalnızca çok sık olmayan yüksek ağaçların bulunduğu, uzun ve yumuşak yosunlarla kaplı (üzerlerine basmak hoş bir duyguydu) bir yerde yokuş yukarı yöneltti onları. Uzun bir günün sonunda gelen bu tırmanış hepsini soluk soluğa bıraktı. Lucy bir mola daha vermeden, gerçekten tepeye ulaşıp ulaşamayacağını merak ettiği anda tepeye geldiler. Gördükleri şuydu.

Her yönde göz alabildiğine uzanan ormanlara yukarıdan baktıkları yeşil ve açık bir alandaydılar. Karşılarında, uzakta ve doğuda, hareket edip pırıldayan bir şey vardı. "Vay canına!" diye fısıldadı Peter, Susan'a, "Deniz!" Taş Masa tepedeki açık alanın tam ortasındaydı. Dört taş ayakla desteklenen büyük, gri ve çirkin bir yassı taştı. Çok eski görünüyordu. Her tarafına belki de bilinmeyen bir dilin harfleri olan tuhaf çizgi ve şekiller oyulmuştu. Baktığınızda tuhaf bir his veriyordu. Sonra alanın bir yanına kurulmuş olan çadırı gördüler. Güzel bir çadırdı bu – ve özellikle batan güneşin ışıklarının üzerine vurduğu şu anda. Çadırın yan duvarları sarı ipek ve kırmızı kadifeden, kazıklarıysa fildişindendi. Tepesinde yükselen direkte, uzaklardaki denizden gelip

yüzlerini yalayan rüzgârda dalgalanan şaha kalkmış bir Aslan'ın bulunduğu bir bayrak vardı. Çadıra bakarken sağ taraflarından gelen bir müzik işittiler ve o yana döndüklerinde merak ettikleri şeyi gördüler.

Aslan, yarımay şeklinde etrafına dizilmiş yaratıklar grubunun ortasında durmaktaydı. Kalabalıkta Ağaç Kadınları ve Pınar-Kadınları vardı ve (bizim dünyamızda orman ve su perileri diye bilinirlerdi) telli sazlarıyla melodiyi seslendiriyorlardı. Dört koca sentorun bedenlerinin bir bölümü iri İngiliz çiftlik atlarına, diğer bölümü de sert ve yakışıklı dev insanlara benziyordu. Tek boynuzlu bir at, insan başlı bir boğa, bir pelikan, bir kartal ve bir de kocaman köpek vardı. Aslan'ın yanında, biri onun tacını, diğeri de sancağını taşıyan iki leopar durmaktaydı.

Aslan'a gelince; kunduzlar ve çocuklar onu gördükleri an ne diyeceklerini bilemediler. Narnia'da yaşamamış insanlar bazen bir şeyin aynı zamanda hem iyi hem de kötü olamayacağını düşünürler. Çocuklar, geçmişte böyle düşünmüş olsalar bile şimdi durum farklıydı. Çünkü Aslan'ın yüzüne bakmayı denediklerinde sadece altın rengi yelesi ve büyük, soylu, heybetli ve karşı konulamaz gözleriyle karşılaştılar, sonra da ona bakamayacaklarını anlayıp titremeye başladılar.

"Haydi" diye fısıldadı Bay Kunduz.

"Hayır" dedi Peter, "Önce sen."

"Hayır, hayvanlardan önce, Âdemoğulları" diye fısıldadı Bay Kunduz yine.

"Susan" diye fısıldadı Peter, "sen iyi misin? Önce bayanlar."

"Hayır, sen en büyüğümüzsün" diye fısıldadı Susan. Kuşkusuz bu konuşmalar uzadıkça, kendilerini daha da beceriksiz hissettiler. Nihayet Peter her şeyin kendine bağlı olduğunu anladı. Kılıcını çekti, selamlamak için kaldırdı ve telaşla diğerlerine "Haydi. Kendinize gelin" diyerek Aslan'a doğru ilerledi ve "Biz geldik, Aslan" dedi.

"Hoş geldin Peter, Ademoğlu" dedi Aslan.

"Hoş geldiniz Susan ve Lucy, Havvakızları. Hoş geldiniz erkek ve dişi kunduzlar."

Sesi derin ve yankılıydı ve nasıl olduysa içlerindeki huzursuzluğu giderdi. Şimdi hepsi sakin ve mutluydular. Orada durup da bir şey söylememek pek tuhaf gelmiyordu artık.

"Peki, dördüncünüz nerede?" diye sordu Aslan.

"Onlara ihanet ederek Beyaz Cadı'nın tarafına geçti ey Aslan" dedi Bay Kunduz.

Sonra Peter, "Bu kısmen benim hatamdı Aslan. Ona kızmıştım ve bu onun yanlış davranmasına neden oldu" deme ihtiyacını duydu.

Aslan, Peter'e ne bağışlayıcı ne de suçlayıcı bir söz etti. İri ve sabit bakışlarıyla onu süzerek öylece durdu. Görünen oydu ki kimsenin söyleyecek sözü yoktu.

"Lütfen Aslan" dedi Lucy, "Edmund'u kurtarmak için bir şeyler yapamaz mısın?"

"Elimden geleni yapacağım" dedi Aslan. "Fakat bu, sandığınızdan daha zor olabilir." Sonra yeniden bir süre sustu. Bu ana kadar Lucy Aslan'ın yüzünün ne kadar soylu, güçlü ve uysal göründüğünü düşünüyordu. Ama o an kederli olduğunu anladı. Ancak bir dakika sonra bu ifade tamamıyla kayboldu. Aslan yelesini silkeleyip pençelerini salladı ("Korkunç pençeler" diye düşündü Lucy, "eğer yumuşak davranmasını bilmeseydi!").

"Şimdi, ziyafet hazırlansın. Bayanlar, Havvakızlarını çadıra götürüp ihtiyaçlarını karşılayın" dedi Aslan.

Kızlar gittikten sonra Aslan – kadife gibi olmasına karşın oldukça ağır olan – pençesini Peter'in omzuna koyarak "Gel Ademoğlu" dedi, "sana kralı olacağın kaleyi uzaktan da olsa, göstereyim."

Peter kılıcı hâlâ elinde, Aslan'la birlikte tepenin doğu yakasına gitti. Orada harika bir görüntüyle karşılaştı. Güneş, arkalarından batmaktaydı. Bunun anlamı, aşağıdaki tüm topraklara, akşamın çökmekte olduğuydu – orman, tepeler, vadiler ve gümüş bir yılan gibi dolanan büyük nehrin aşağı kısmı. Bunların ötesinde, ki-

lometrelerce uzakta deniz vardı. Denizin ötesindeyse günbatımının yansımasıyla gül rengine dönüşmekte olan, bulutlarla dolu bir gökyüzü uzanıyordu. Fakat Narnia topraklarının denize kavuştuğu yerde – aslında büyük nehrin ağzında – küçük bir tepenin üzerinde parlayan bir şey vardı. Bu bir kaleydi. Parlıyordu çünkü güneş ışıkları batıya, Peter'e bakan taraftaki pencerelerden yansıyordu. Bu, Peter'e deniz kenarında dinlenen dev bir yıldız gibi göründü.

"Ey insan" dedi Aslan, "Burası dört tahtlı Cair Paravel'dir. Bunu sana gösteriyorum çünkü en büyükleri sensin. Dört tahttan birinde sen oturacaksın ve diğerlerine hükmeden Büyük Kral olacaksın.

Peter yine bir şey söylemedi, çünkü o anda garip bir ses aniden sessizliği böldü. Boru sesine benziyordu, ama daha gürdü.

"Kız kardeşinin boynuzu" dedi Aslan, Peter'e alçak bir sesle. Öyle alçaktı ki neredeyse – bir aslanın mırıldandığını düşünmek saygısızlık olmazsa eğer – bir mırıltı gibiydi.

Peter o an hiçbir şey anlamadı. Sonra tüm diğer yaratıkların ileri atıldığını, ama Aslan'ın bir pençesini sallayarak, "Geri gelin! Bırakın Prens ilk sınavını versin" dediğini duyunca anladı; vargücüyle çadıra doğru koşmaya başladı. Ve orada o dehşetli manzarayı gördü.

Orman ve su perileri her yöne kaçışıyordu. Lucy kısa bacaklarının elverdiği hızla ona doğru koşuyordu ve yüzü bir kâğıt kadar beyazdı. Sonra Susan'ın, arkasında gri bir canavar olduğu halde bir ağaca doğru koştuğunu ve tırmandığını gördü. Peter önce onun bir ayı olduğunu sanmıştı. Sonra bir köpekten beklenmeyecek irilikte bir Alsas çoban köpeğine benzediğini düşündü. Sonunda bunun bir kurt – arka ayakları üzerinde dikilmiş, ön ayakları ağacın gövdesine dayalı, hırlayan ve ısırmaya çalışan bir kurt olduğunu anladı. Sırtındaki tüm tüyleri dikilmişti. Susan ikinci büyük daldan daha yükseğe tırmanamamıştı. Bacaklarından biri aşağıya sallanıyordu ve ayağı kurdun dişlerinden sadece üç-beş santim uzaktaydı. Peter niçin daha yükseğe tırmanmadığını ya da en azından niçin daha sıkı tutunmadığını merak ediyordu. Sonra onun bayılmak üzere olduğunu ve bayılırsa da ağaçtan düşeceğini anladı.

Peter çok cesur hissetmiyordu kendini; aslında midesi bulanıyordu. Fakat bu onu engellemedi. Canavara doğru saldırıya geçti ve kılıcını salladı, fakat ıskaladı. Kurt şimşek gibi bir hızla, gözleri alev alev, öfkeyle uluyan ağzı sonuna kadar açık olarak ona döndü. Ulumasını gerektirecek kadar öfkeli olmasaydı kurt, Peter'i boğazından hemen yakalayabilirdi. Oysa – tüm bunlar Peter'in düşünmesine fırsat vermeyecek kadar çabuk

oldu – Peter'in yana çekilecek kadar zamanı olmuştu ve kılıcını, olanca gücüyle hayvanın ön ayakları arasına, kalbine sapladı. Sonra ancak kâbusta görülebilecek karmaşık ve kötü bir an geldi. Peter tüm gücüyle kılıcına asılıyor, çekmeye çalışıyordu. Kurt ölü mü, diri mi anlamak mümkün değildi. Hırlayarak saldırdığı sırada Peter'in başına doğru hamle yapmış; kılıç böğrüne saplandığında kan ve tüyleri Peter'in üstüne başına bulaşmıştı. Az sonra Peter, canavarın hareketsiz yattığını gördü. Kılıcını çekip çıkardı. Doğrulmaya çalışırken yüzündeki terleri siliyordu. Müthiş bir yorgunluk çöktü üstüne.

Susan ağaçtan indi. O ve Peter oldukça sarsılmışlardı. Her iki tarafta da ağlayanların ve kutlayanların olmadığını söyleyemem. Fakat Narnia'da kimse bundan dolayı hakkınızda kötü düşünmez.

"Çabuk! Çabuk!" diye bağırdı Aslan. Sentorlar! Kartallar! Çalılıklarda bir kurt daha görüyorum. Orada – arkanızda. Az önce kaçtı. Hepiniz peşine düşün. Sahibine gidiyor olmalı. İşte size Cadı'yı bulup dördüncü Ademoğlu'nu kurtarma şansı." Ve o an en hızlı yaratıklardan onlarcası toynaklarının patırtısı ve kanat çırpışlarıyla çökmekte olan karanlığın içinde kayboldular.

Hâlâ nefes nefese olan Peter döndü ve Aslan'ın çok yakınında olduğunu gördü.

"Kılıcını temizlemeyi unutmuşsun" dedi Aslan.

Doğruydu bu. Peter parlak kılıca baktı ve her tarafının kurdun kan ve tüyleriyle kaplı olduğunu gördü. Çömelerek kılıcını çimlerde temizledi, sonra da ceketiyle kuruladı.

"Kılıcını bana ver ve diz çök, Âdemoğlu" dedi Aslan. Peter emri yerine getirince kılıcın yassı tarafıyla ona dokundu ve "Ayağa kalk, Sör Peter Kurtöldüren" dedi, "ve ne olursa olsun kılıcını temizlemeyi asla unutma."

13

Zamanın Başlangıcından Bir Büyü

Şimdi Edmund'a geri dönelim. Herhangi birinin yürüyebileceğini düşündüğü süreden çok daha fazla yürümeye zorlandığı için dizlerinin bağı çözüldü ve hareketsiz sırtüstü uzandı. Cadı nihayet kayın ve porsuk ağaçlarıyla kaplı karanlık bir vadide durmuştu. Orada yatmasına izin verdikleri sürece bundan sonra ne olacağı umrunda bile değildi. Ne kadar aç ve susuz olduğunu fark etmeyecek kadar yorgundu. Cadı ve cüce çok yakınında fısıltıyla konuşuyorlardı.

"Hayır" dedi cüce, "işe yaramaz şimdi, ey Kraliçe. Şu anda Taş Masa'ya ulaşmış olmaları gerek."

"Belki Kurt koklayarak bizi bulur ve haber getirir" dedi Cadı.

"Öyle olsa bile getirdiği haber iyi haber olamaz" dedi cüce.

"Cair Paravel'de dört taht var" dedi Cadı. "Sadece üçü işgal edilirse ne olur? Böylece kehanet yerine gelmemiş olur."

"O burada olduğuna göre bunun ne önemi olabilir ki?" dedi cüce. Şu anda bile Aslan'ın ismini efendisine söylemeye cesaret edemiyordu.

"Uzun süre kalmayabilir. Ve sonra – Cair'deki üçüne saldırırız."

"Ve bunu (Edmund'a bir tekme atarak) pazarlık amacıyla elimizde tutmamız iyi olabilir" dedi cüce.

"Evet! Kurtarsınlar bakalım onu" dedi Cadı küçümseyen bir edayla.

"Öyleyse" dedi cüce, "kararımızı uygulasak iyi olur."

"Ben bunu Taş Masa'da yapalım derim" dedi Cadı. "Uygun yer orasıdır. Daha önceleri de hep orada yapılmıştır."

"Taş Masa'yı yeniden gerçek amacına yönelik olarak kullanmak için uzun bir süre geçmesi gerekiyor" dedi cüce.

"Doğru" dedi Cadı ve ekledi, "Ben başlıyorum."

O anda hırlayan bir kurt koşarak onlara yaklaştı.

"Gördüm onları. Hepsi onunla beraber Taş Masa'da. Liderimiz Maugrim'i öldürdüler. Ben çalılıklarda gizlenmiştim ve her şeyi gördüm. Ademoğulların-

dan biri onu öldürdü. Kaçın! Kaçın!"

"Hayır" dedi Cadı. "Kaçmamız gerekmiyor. Çabucak git. Tüm adamlarımızı, mümkün olduğunca süratle benimle burada buluşmak üzere topla. Devleri, kurt adamları ve bizim tarafımızda olan ağaçların ruhlarını çağır. Gulyabanileri, cinleri, insan yiyen devleri ve minotaurları* çağır. Zalimleri, büyücü karıları, hortlakları ve zehirli mantar insanlarını çağır.

Savaşacağız. Ne yani? Asa hâlâ bende değil mi? Gelirlerken sağları taşa dönüşmeyecek mi? Çabucak git. Sen uzaktayken benim burada bitirmem gereken küçük bir iş var."

İri canavar başını eğdi, döndü ve aceleyle uzaklaştı.

"Şimdi" dedi Cadı, "masamız yok – bir bakalım. Evet, ağacın gövdesine yaslasak iyi olur."

Edmund'u kaba bir şekilde ayağa kalkmaya zorladılar. Sonra cüce onu sırtından ağaca yasladı ve çabucak bağladı. Edmund, Cadı'nın mantosunu çıkardığını gördü. Mantonun altındaki kolları çıplak ve kireç gibi bembeyazdı. Edmund, bembeyaz kollardan başka hiçbir şey göremiyordu; bu vadideki ağaçların altında her şey öyle karanlıktaydı ki.

"Kurbanı hazırla" dedi Cadı. Cüce, Edmund'un yakasını açıp boynundan geriye doğru katladı. Sonra Ed-

* Yarı insan, yarı boğa, insan etiyle beslenen mitolojik canavar.

mund'un saçını tutup başını geriye doğru çekti; böylece Edmund çenesini kaldırmak zorunda kalmıştı. Daha sonra Edmund tuhaf bir ses duydu – bızzzzz – bızzzzz – bızzzzz. Önce ne olduğunu kavrayamadı. Sonra anladı. Bıçağın bileylenmesinden çıkan seslerdi bunlar.

O anda her yönden yükselen sesler duydu – toynakların patırtısı ve kanat çırpışları – Cadı'nın çığlığı – her tarafta karmaşa. Sonra bağlarının çözülmekte olduğunu fark etti. Güçlü kollar onu sarmalıyordu. Derinlerden gelen nazik seslerin:

"Bırakın uzansın – biraz şarap verin – iç bunu – kıpırdama – bir dakikaya kalmaz iyileşirsin." dediğini duydu.

Daha sonra birbirleriyle konuşanların sesleri geldi kulağına: "Cadı'yı kim tutuyor?" "Ben, sen tutuyorsun sanmıştım." "Ben onu elinden bıçağı düşürdükten sonra görmedim – cüceyi kovalıyordum – onun kaçtığını mı söylüyorsun?" "– İnsan her şeyi aynı anda düşünemez – bu da ne? Oh, özür dilerim, sadece bir ağaç kökü!" Ve sonra tüm sesler kesildi. Edmund bayılmıştı.

Biraz sonra sentorlar, tek boynuzlu atlar, geyikler ve kuşlar (bunlar elbette Aslan'ın geçen bölümden tanıdığınız kurtarma timiydi) Edmund'u yanlarına alarak Taş Masa'ya gitmek üzere yola çıktılar, ama daha sonra vadide olanları görebilselerdi, sanırım şaşırırlardı. Ortalık çok sakindi. Bir süre sonra ay her yeri aydınlattı. Eğer orada olsaydınız ayışığının eski bir ağaç kökünü ve irice bir kayayı aydınlattığını siz de görürdünüz. Ve dikkatlice baktığınızda kök ile kayada bir tuhaflık olduğunu düşünmeye başlardınız. Sonra ağaç kökünün gerçekten tuhaf bir şekilde yere çömelmiş şişman bir adama benzediğini fark ederdiniz. Gözlerinizi ayırmadan bakmaya devam etseydiniz kökün kayaya doğru yürüdüğünü, kayanın kalkıp oturduğunu ve kökle konuşmaya başladığını görecektiniz. Çünkü kök ve kaya aslında cüce ve Cadı'dan başkası değildi. Nesneleri olduklarından başka bir şeymiş gibi göstermek Cadı'nın büyüsünün bir parçasıydı ve bıçağı elinden alındığında kılık değiştirmek akıllılığında bulunmuştu. Asasını da bırakmamış, emin bir yere saklamıştı.

Çocuklar ertesi sabah uyandıklarında (çadırda bir yığın yastık arasında uyumaktaydılar) Bayan Kunduz'dan ilk duydukları şey, erkek kardeşlerinin kurtarılarak gece geç vakitte kampa getirildiği ve şu anda Aslan'la birlikte olduğuydu. Kahvaltı eder etmez hepsi dı-

şarı çıktılar ve Aslan'ın maiyetindekilerden ayrı olarak Edmund'la birlikte çiy yağmış çimlerin üzerinde yürüdüğünü gördüler. Aslan'ın neler söylediğini size anlatmama gerek yok (kimse de duymadı zaten), fakat bu Edmund'un asla unutmadığı bir konuşmaydı. Çocuklar yaklaşırken, Edmund'u işaret eden Aslan onlara doğru döndü:

"İşte kardeşiniz" dedi, "artık onunla geçmiş hakkında konuşmanıza gerek yok."

Edmund her biriyle el sıkıştı ve herkese tek tek "Özür dilerim" dedi. Ve çocuklar ayrı ayrı "Önemli değil" dediler. Herkes, onunla yeniden dost olduğunu açıkça belirtecek bir şeyler – sıradan ve doğal şeyler – söylemeyi çok istiyordu. Ne var ki kimse söyleyecek bir söz bulamıyordu. İçinde bulundukları durumun tuhaflığını düşünmelerine fırsat kalmadan önce leoparlardan biri Aslan'a yaklaştı.

"Majesteleri, huzura kabul edilmeyi bekleyen bir düşman elçisi var" dedi.

"Yaklaşsın" dedi Aslan.

Leopar uzaklaştı ve az sonra Cadı'nın cücesiyle geri döndü.

"Mesajın ne, Toprağın oğlu" diye sordu Aslan.

"Narnia Kraliçesi ve Yalnız Adaların İmparatoriçesi gelip sizinle konuşmak için güvence istiyor" dedi cüce,

"sizin ve onun yararına olan bir konuda."

"Narnia Kraliçesi'ymiş!" dedi Bay Kunduz. "Ne cesaret—"

"Sakin ol Kunduz" dedi Aslan. "Yakında tüm sıfatlar gerçek sahiplerini bulacak. Şimdi bunu tartışmayalım. Söyle sahibine Toprağın oğlu, asasını şu büyük meşenin yanında bırakırsa güvence garantisi veriyorum."

Anlaşma sağlandı. İki leopar, koşulların yerine getirilmesini sağlamak üzere cüceyle beraber gittiler. "Fakat ya leoparları taşa çevirirse?" diye fısıldadı Peter'e Lucy. Sanırım aynı soru leoparların da aklına gelmişti. Her neyse, giderlerken sırtlarındaki tüm tüyler dikilmiş ve kuyrukları, yabancı bir köpek gören kedininki gibi gerilmişti.

"Merak etme" diye fısıldadı Peter. "Öyle olsa Aslan onları göndermezdi."

Birkaç dakika sonra Cadı tepeye geldi. Doğruca ilerleyerek Aslan'ın önünde dikildi. Cadı'yı daha önce görmemiş olan üç çocuk yüzüne bakınca tüylerinin ürperdiğini hissettiler. Orada bulunan tüm hayvanlardan alçak bir hırıldanma sesi çıktı. Parlak bir gün ışığı olmasına karşın herkes aniden üşür gibi oldu. Orada bulunanlar içinde tam anlamıyla rahat olan iki kişi, Aslan ve Cadı'ydı. O iki yüzü – birisi altın rengi diğeri bembe-

yaz – birbirine öylesine yakın görmek çok tuhaf bir şeydi. Cadı, Aslan'ın gözlerine hiç bakmadı; Bayan Kunduz bunu özellikle fark etmişti.

"Aranızda bir hain var Aslan" dedi Cadı. Kuşkusuz orada bulunan herkes bunun Edmund olduğunu biliyordu. Fakat başından geçenlerden ve bu sabahki konuşmadan sonra Edmund sadece kendini düşünen o eski çocuk değildi. Cadı, öylece Aslan'a bakmaya devam etti. Söyledikleri işe yaramamış gibi görünüyordu.

"Eh" dedi Aslan. "Sana karşı bir kabahat işlemedi."

"Güçlü Büyü'yü unuttun mu?" diye sordu Cadı.

"Diyelim ki unuttum" diye cevapladı Aslan vakarla. "Anlat bize bu Güçlü Büyü'yü."

"Sana anlatmak mı?" dedi Cadı, aniden sesi tizleşerek. "Şu yanı başımızda duran Taş Masa'da yazılı olanları sana anlatmak mı? Gizli Tepe'deki ateş taşlarının üzerindeki okların uzunluğu kadar derin olan harflerle yazılanları sana anlatmak mı? Denizler ötesindeki İmparator'un asasında kazılı olan şeyleri mi sana anlatacağım? Sen, en azından başlangıçta, İmparator'un Narnia'ya yaptığı büyüyü bilirsin. Her hainin yasal av olarak bana ait olduğunu ve her ihanet için can almaya hakkım olduğunu bilirsin."

"Oh" dedi Bay Kunduz, "böylelikle kendini kraliçe

olarak düşünmeye başladın – çünkü sen İmparator'un cellatıydın. Anlıyorum."

"Sakin ol Kunduz" dedi Aslan çok hafif bir hırıltıyla.

"İşte bu nedenle" diye devam etti Cadı, "bu insanî yaratık bana aittir. Cezalandırmak hakkımdır. Kanı benimdir."

"Gel de al o zaman" dedi insan kafalı boğa, yüksek ve kükreyen bir sesle.

"Aptal" dedi Cadı, neredeyse hırıltıya benzeyen vahşi bir gülümsemeyle, "efendinin kaba güçle benim hakkımı benden çalabileceğini gerçekten düşünüyor musun? O, Güçlü Büyü'yü benden daha iyi bilir. Yasaların emrettiği gibi eğer ben kan almazsam bütün Narnia'nın yerle bir olup ateş ve suda yok olacağını bilir."

"Bu çok doğru" dedi Aslan, "İnkâr etmiyorum."

"Oh, Aslan!" diye fısıldadı Susan, Aslan'ın kulağına, "Biz – yani sen yapmazsın, değil mi? Güçlü Büyü'ye karşı bir şey yapamaz mıyız? Ona karşı gelecek bir şey yok mu?"

"İmparator'un büyüsüne karşı gelmek mi?" dedi Aslan, kaşları çatılmış durumda ona dönerek. Ve sonra kimse bu teklifi tekrarlayamadı.

Edmund, Aslan'ın öbür yanındaydı ve sürekli onun yüzüne bakıyordu. Bir an boğulur gibi bir hisse kapıl-

dı. Bir şey söyleyip söylememekte tereddüt etti, ancak sonra kendisinden beklenenin, itaat etmek ve sabretmek olduğunu anladı.

"Hepiniz geriye çekilin" dedi Aslan, "Cadı'yla tek başıma konuşacağım."

Hepsi itaat etti. Aslan'la Cadı ciddi ifadeyle ve alçak sesle konuşurlarkenki bekleyiş ve merak çok kötüydü.

Lucy, "Oh, Edmund" dedi ve ağlamaya başladı. Peter, sırtını dönmüş uzaklardaki denizi seyrediyordu. Kunduzlar başları öne eğik, birbirlerinin pençelerini tutmuş, bekliyorlardı. Sentorlar huzursuz ayaklarını yere vuruyorlardı. Ancak bir süre sonra herkes tamamıyla sakinleşti. Öyle ki uçuşan arıların vızıltısı dahil, aşağılardaki ormanda kuş sesleri ve rüzgârda kıpırdayan yaprakların hışırtısı bile duyuluyordu. Aslan ile Cadı'nın konuşmaları hâlâ sürüyordu.

Nihayet Aslan'ın sesini duydular. "Hepiniz gelebilirsiniz" dedi Aslan, "sorunu çözdüm. Cadı, kardeşinizin kanındaki hakkından vazgeçti." O an tepenin her yanında, sanki herkes nefesini tutmuş da şimdi yeniden nefes almaya başlamış gibi, bir uğultu ve sonra da konuşmaların mırıltısı duyuldu.

Cadı, yüzünde vahşi bir gülümsemeyle dönüp uzaklaşmak üzereydi ki durdu ve:

"Peki, sözünü tutacağını nereden bileyim?" dedi.

"Haa-a-aarh!" diye kükredi Aslan, tahtından yarıya kadar doğrularak. Kocaman ağzı açıldıkça açıldı, kükremesi güçlendikçe güçlendi. Cadı ağzı açık olarak bir süre baktı, sonra eteklerini topladı ve haklı olarak, yaşamını kurtarmak için koşarak uzaklaştı.

14

Cadı'nın Başarısı

Cadı gider gitmez Aslan, "Burayı hemen terk etmeliyiz" dedi. "Bizden istenen bu. Geceleyin Beruna Sığlıkları'nda kamp kuracağız."

Kuşkusuz herkes, Cadı'yla sorunun nasıl çözüldüğünü ölesiye merak ediyordu. Fakat kimse sormaya cesaret edemedi, çünkü Aslan çok öfkeliydi ve herkesin kulakları hâlâ onun kükremesiyle çınlıyordu.

Tepede, açık havada yenilen yemekten sonra (güneş oldukça güçlüydü artık ve otları kurutmuştu) bir süre çadırı sökmek ve eşyaları paketlemekle meşgul oldular. Saat ikiye doğru, gidecekleri yer uzak olmadığı için ağır adımlarla kuzeydoğu yönünde yürümeye başladılar. Yolculuğun başlarında Aslan, Peter'e harekât planlarını açıkladı. "Bu taraflarda işlerini bitirir bitirmez" dedi "Cadı ve yandaşları muhakkak şatolarına geri dönecek

ve kuşatma için hazırlanacaklar. Cadı'nın yolunu kesip oraya ulaşmasını engelleyebilirsin ya da bunu başaramayabilirsin." Sonra iki ayrı savaş planının taslağını çizdi – birincisi Cadı ve yandaşlarıyla ormanda savaşmak, ikincisi ise onun şatosuna saldırmak için. Aslan, Peter'e harekâtı nasıl yürütmesi gerektiği hakkında sürekli öğütler veriyor, "Sentorlarını şuralara koymalısın" ya da "Cadı'nın şunu şunu yapmasını engellemek için gözcüler dikmelisin" gibi şeyler söylüyordu ki Peter sonunda:

"Ama sen de orada olmalısın Aslan" dedi.

"Bunun için sana söz veremem" diye cevapladı Aslan. Ve Peter'e talimat vermeyi sürdürdü.

Yolculuğun geri kalan kısmında Aslan'la en çok Susan ve Lucy görüşmüşlerdi. Aslan çok fazla konuşmamıştı ve onlara üzgün gibi görünmüştü.

Vadinin genişlediği ve nehrin sığ olduğu bir yere geldiklerinde vakit ikindiydi. Burası Beruna Sığlıkları'ydı. Aslan suyun bu yakasında kamp kurulması için emir verdi. Aynı anda Peter, "Öteki yakada kamp yapsak daha iyi olmaz mı? Çünkü Cadı gece saldırısı deneyebilir" dedi.

Kafasında başka bir düşünce varmış gibi dalgın görünen Aslan, görkemli yelesini sallayarak kalktı ve "Ne? Ne dedin?" diye kükredi.

Peter yineledi.

"Hayır" dedi Aslan durgun bir sesle, sanki umursamaz gibi. "Hayır. Bu gece saldırmayacak. Ve sonra derin derin içini çekti. Ama az sonra ekledi: "Neyse, çok iyi bir fikirdi. Bir askerin böyle düşünmesi gerekir. Fakat gerçekten fark etmez." Sonra kamplarını kurmaya başladılar.

Aslan'ın hali o akşam herkesi etkiledi. Savaşta yalnız kalma fikri Peter'i rahatsız etmişti. Aslan'ın orada olmayabileceği bilgisi onda büyük bir şok etkisi yapmıştı. Akşam yemeği sakin geçti. Herkes bir önceki gecenin ve hatta bu sabahın ne kadar farklı olduğunu hissediyordu. Kısa bir süre önce başlayan mutlu günler sanki şimdiden sona ermekteydi.

Bu duygu, Susan'ı o kadar çok etkiledi ki yatağa girdiği halde uyuyamadı. Bazen koyunları sayarak bazen de oraya buraya dönerek uzunca bir süre yattı. Sonra Lucy'nin karanlıkta yanı başında uzun uzun iç çektiğini duydu.

"Sen de uyuyamıyor musun?" dedi Susan.

"Hayır" dedi Lucy. "Senin uyuduğunu sanmıştım. Susan bence–"

"Ne?"

"Içimde korkunç bir his var – sanki başımızın üzerinde bir şeyler dolanıyor."

"Öyle mi? Gerçeği söylemek gerekirse bunu ben de hissediyorum."

"Aslan hakkında" dedi Lucy. "Ya başına kötü bir şey gelecek ya da o çok kötü bir şey yapacak."

"Bütün öğleden sonra kederliydi" dedi Susan. "Lucy! Savaşta bizimle beraber olmayacağı konusunda ne demişti? Bu gece gizlice gidip bizi yalnız bırakacağını düşünmüyorsun değil mi?"

"Şimdi nerede?" dedi Lucy. "Burada, çadırda mı?"

"Sanmıyorum."

"Susan! Dışarıya çıkıp etrafa bir bakalım. Belki onu görürüz."

"Tamam. Haydi" dedi Susan, "burada uyuyamadan yatmaktan daha iyi."

İki kız, derin uykudaki diğerleri arasından sessizce, el yordamıyla yollarını bulup çadırdan dışarıya çıktılar. Ay ışığı parlıyordu ve nehrin taşlarda çıkardığı şakırtı dışında her şey oldukça sessizdi. Sonra Susan aniden Lucy'nin koluna yapıştı ve "Bak" dedi. Kamp yerinin öte yakasında, ormanın başladığı yerde, Aslan'ın ağır ağır ormanın derinliklerine doğru uzaklaştığını gördüler. Hiçbir söz etmeden ikisi de onu takip ettiler.

Aslan onları nehir yatağının dışına, dik yokuştan yukarıya ve sonra da hafifçe sağa yöneltti – doğrusu, o gün öğleden sonra Taş Masa'nın bulunduğu tepeden

buraya gelirken izledikleri aynı yoldu bu. Yeniden karanlık gölgelerden soluk ay ışığına çıkarak, ayaklarını yoğun çiyde ıslatarak takibe devam ettiler. Bu, tanıdıkları Aslan'dan daha değişik görünüyordu. Kuyruğu ve başı eğikti ve sanki çok yorgunmuş gibi, ağır ağır yürüyordu. Sonra saklanacak gölgeliklerin bulunmadığı geniş ve açıklık bir alanı geçerlerken Aslan durdu ve çevresine bakındı. Kaçmak bir işe yaramayacaktı, onun için Aslan'a doğru yürüdüler. Yanına vardıklarında,

"Çocuklar, çocuklar, niçin beni takip ediyorsunuz?" dedi Aslan.

"Uyuyamadık" dedi Lucy – daha fazla bir şey söylemeye gerek yoktu. Aslan'ın ne düşündüklerini bildiğine emindi.

"Lütfen, biz de seninle gelebilir miyiz – gittiğin yere?" diye sordu Susan.

"Şey—" dedi Aslan. Bir an düşündü ve sonra "Bu gece yol arkadaşlarım olması hoşuma gider. Evet, eğer dediğim yere kadar gelmeye ve ondan sonra da yola tek başıma devam etmem için geri dönmeye söz verirseniz gelebilirsiniz."

"Oh, teşekkürler, teşekkürler. Söz veriyoruz" dedi ikisi de.

Yeniden yola koyuldular. Kızlardan biri Aslan'ın sağında, diğeri solunda yürüyordu. Aslan ne kadar da ya-

vaş yürüyordu! İri, soylu başı öylesine eğikti ki burnu neredeyse otlara değiyordu. Biraz sonra tökezledi ve hafifçe inledi.

"Aslan! Sevgili Aslan!" dedi Lucy, "Derdin nedir? Bize söyleyebilir misin?"

"Hasta mısın, sevgili Aslan?" diye sordu Susan.

"Hayır" dedi Aslan, "Üzgünüm ve yalnızım. Ellerinizle yelemi tutun ki sizin yanımda olduğunuzu hissedebileyim ve böylece yürüyelim."

Kızlar, onun izni olmadan asla cesaret edemeyecekleri, fakat onu ilk gördüklerinden beri de yapmak istedikleri şeyi yaptılar – soğuk ellerini o tüy denizine gömdüler ve okşayarak onunla birlikte yürümeye başladılar. Biraz sonra Taş Masa'nın bulunduğu tepeye tırmandıklarını anladılar. Tepeye ağaçların daha yüksek olduğu diğer taraftan tırmandılar. Son ağaca geldiklerinde (etrafında çalılıklar olan bir ağaçtı) Aslan durdu:

"Çocuklar, çocuklar. Burada durmanız gerekiyor. Ve ne olursa olsun görülmemeye çalışın. Hoşça kalın" dedi.

İki kız da acı acı ağlamaya başladılar (nedenini bilmedikleri halde). Aslan'a yapıştılar, yelesini, burnunu, pençelerini ve iri, üzgün gözlerini öptüler. Sonra Aslan döndü ve tepeye doğru yürüdü. Lucy ve Susan çalılık-

larda çömelerek ardından seyrettiler, gördükleri şuydu:

Taş Masa'nın etrafında büyük bir kalabalık vardı. Ayın parıltısına karşın birçoğu, şeytani kırmızı alevler ve siyah dumanlarla yanan meşaleler taşıyorlardı. Ama ne yaratıklar! Kocaman dişli insan yiyen canavarlar, kurtlar, boğa başlı adamlar, şeytani ağaçların ve zehirli bitkilerin ruhları ve tanımlamayacağım diğer yaratıklar. Çünkü tanımlarsam yetişkinler bu kitabı okumanıza muhtemelen izin vermezler – zalimler, büyücü kocakarılar, karabasanlar, dehşet saçan yaratıklar ve ifritler. Gerçekten, Cadı'nın yandaşı olan ve onun emriyle kurdun topladığı herkes oradaydı. Tam ortada, masanın yanında Cadı ayakta duruyordu.

Büyük Aslan'ın kendilerine doğru yürüdüğünü görünce, yaratıklardan bir uluma ve korku verici anlaşılmaz sözler yükseldi. Bir an için Cadı bile korkudan titriyormuş gibi göründü. Sonra kendini topladı ve vahşice kahkaha attı.

"Aptal!" diye bağırdı. "Aptal geldi. Hemen bağlayın onu."

Lucy ve Susan, Aslan'ın kükreyerek düşmanlarının üzerine atlamasını nefeslerini tutarak beklediler. Fakat bu asla olmadı. Yapacakları işten ürken ve başlangıçta çekinerek yan gözle bakan dört büyücü kocakarı gülerek Aslan'a yaklaştı. "Bağlayın onu, dedim!" diye tek-

rarladı Cadı. Kocakarılar ileri atıldılar ve Aslan'ın hiç direnmediğini görünce zafer çığlıkları attılar. Sonra diğerleri – şeytani cüceler ve maymunlar – onlara yardım etmek üzere atıldılar ve Aslan'ı aralarına alıp sırtüstü yere yatırdılar. Sanki yiğitlik yapmış gibi bağırarak ve neşeyle alkış tutarak dört pençesini de bir araya bağladılar. Eğer Aslan isteseydi o pençelerden biri bile hepsinin ölümü olurdu. Fakat o, düşmanları ipleri çekip gererken ve sıkı bir şekilde bağlarken etleri kesildiği halde hiç ses çıkarmadı. Sonra onu Taş Masa'ya doğru sürüklemeye başladılar.

"Durun!" dedi Cadı. "Önce tıraş edilmesi gerek."

İnsan yiyen bir dev, bir makasla öne çıkıp Aslan'ın başının yanına çömeldiğinde Cadı'nın yandaşlarından zalim bir gülme sesi yükseldi. Makas şıkırdamaya ve kıvırcık altın salkımlar yere düşmeye başladı. Sonra dev geriye çekildi ve gizlendikleri yerden seyreden çocuklar yelesi olmayan Aslan'ın yüzünün küçük ve farklı olduğunu gördüler. Farkı düşmanlar da görmüşlerdi.

"Hey, bu sadece büyük bir kedi!" diye bağırdı biri.

"Korktuğumuz şey bu muymuş?" dedi bir diğeri.

Ve Aslan'ın etrafına toplanarak onunla alay etmeye başladılar, "Pisi pisi", "Bugün kaç tane fare yakaladın kedi?" ya da "Bir kâse süt ister misin pisicik?" gibi şeyler söylüyorlardı.

"Ah, bunu nasıl yapabilirler ona?" dedi Lucy gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Vahşiler, vahşiler!" İlk şoku atlattıkları için Aslan'ın kırpılmış yüzü şimdi Lucy'ye eskisinden daha yakışıklı, daha güzel ve daha metanetli görünüyordu.

"Ağzını bağlayın!" dedi Cadı. Ağzını bağlamaya çalıştıkları şu anda bile, onun bir ısırışı iki üç kişiyi ellerinden ederdi. Fakat Aslan hiç kıpırdamadı. Bu durum çapulcuları öfkelendiriyor gibi görünüyordu. Herkes onun üzerindeydi şimdi. Bağlandıktan sonra bile onun yanına gelmeye korkanlar cesaretlerini toplamaya başlamışlardı. Bir süre kızlar onu göremediler – çevresi ona vuran, tüküren, tekmeleyen ve alay eden yaratıklar kalabalığı tarafından sarılmıştı.

Sonunda çapulcular sakinleşti. Bazıları iterek bazıları da çekerek ağzı ve ayakları bağlı Aslan'ı Taş Masa'ya doğru sürüklemeye başladılar. Aslan o kadar büyüktü ki masaya ulaştıklarında onu masanın üzerine çıkarmak için büyük çaba harcadılar. Sonra iplerini sıkıp yeniden bağladılar.

"Korkaklar! Korkaklar!" diye hıçkırdı Susan. "Ondan *hâlâ* mı korkuyorlar? Şu halinde bile?"

Aslan masanın üzerinde yeniden bağlandığında (öyle bağlanmıştı ki sanki bir iplik yumağıydı) kalabalığa bir sessizlik çöktü. Dört meşale taşıyan dört büyücü

kocakarı masanın dört köşesinde duruyordu. Cadı, önceki gece Edmund'la birlikteyken olduğu gibi, mantosunu çıkardı, çıplak kolları göründü. Sonra bıçağını bileylemeye başladı. Bir an meşalenin ışığı üzerine düştüğünde, bıçak, çelikten değil de taştan yapılmış gibi görünmüştü çocuklara. Tuhaf ve şeytani bir şekli vardı.

Sonunda Cadı yaklaştı. Aslan'ın başının hizasında durdu. Cadı'nın yüzü ihtirasla titriyor, seğiriyordu. Aslan gökyüzüne bakıyordu, hâlâ sakindi; yüzünde ne öfke ne de korku vardı, yalnızca biraz üzgün görünüyordu. Cadı son hamleyi yapmadan önce çömeldi ve titrek bir sesle:

"Şimdi kim kazandı? Aptal, bütün bunlarla hain insanı kurtaracağını mı sandın? Şimdi onun yerine seni öldüreceğim ve böylece Güçlü Büyü tatmin edilmiş olacak. Peki, sen ölünce, onu da öldürmeme kim engel olacak? Onu benim elimden kim alacak o zaman? Narnia'yı sonsuza kadar bana verdiğini, kendi yaşamını feda ettiğini ve onun hayatını da kurtaramadığını anlamalısın. Bunu bilerek, kederle öl."

Çocuklar gerçek ölüm anını görmediler. Bakmaya dayanamayıp gözlerini kapatmışlardı.

15

Zamanın Başlangıcı Öncesinden Bir Büyü

Kızlar hâlâ elleri yüzlerinde çalılıklarda çömelmiş durumdayken, Cadı'nın haykırdığını duydular.

"Şimdi! Hepiniz beni takip edin ve bu savaşın geri kalan kısmını bitirelim. Artık büyük aptal, büyük kedi öldüğüne göre, insani yaratıkları ve hainleri ezmemiz fazla zaman almaz."

Çocuklar o an birkaç saniye için çok büyük tehlike atlattılar. Vahşi bağırtılar, gayda ve tiz boru sesleri eşliğinde, bu iğrenç çapulcuların hepsi tepeden aşağı koşarken, gizlendikleri yerin hemen yanından geçtiler. Hortlakların, yanlarından soğuk bir rüzgâr gibi geçtiklerini ve minotaurların tırısa kalkmış ayakları altında yerin sarsıldığını hissettiler. Havada, dev yarasaların, akbabaların karartılarının ve iğrenç kanatlarının telaşlı çırpınışları sürmekteydi. Başka bir zaman olsa ödleri

kopardı ama şimdi Aslan'ın ölümünün verdiği dehşet, utanç ve üzüntü kafalarını öyle doldurmuştu ki korkamıyorlardı bile. Orman yeniden sessizleşir sessizleşmez Susan ve Lucy tepedeki açık alana çıktılar. Ay alçalmış ve önünden ince bulutlar geçmekteydi, ancak hâlâ bağlı olarak yatan Aslan'ın ölü bedenini görebiliyorlardı. İkisi de ıslak çimlerin üzerine diz çöktüler, onun soğuk yüzünü öptüler ve güzel kürkünü – ne kaldıysa – okşadılar ve gözlerinde yaş kalmayıncaya kadar ağladılar. Sonra birbirlerine baktılar, yalnızlıklarından dolayı el ele tutuştular ve yine ağladılar. Sonra yine sessizliğe büründüler. Sonunda Lucy dedi ki:

"Bu iğrenç ağızlığa bakmaya dayanamıyorum. Çıkarabilir miyiz acaba?"

Ve denediler. Uzun süre uğraştıktan sonra (çünkü elleri soğuktu ve gecenin en karanlık zamanıydı) başardılar. Onun yüzünü ağızlıksız gördüklerinde yeniden ağlamaya başladılar, öptüler, okşadılar; kan ve köpükleri ellerinden geldiğince sildiler. Her şey benim anlatabileceğimden daha umutsuz ve korkunçtu.

"Acaba bağlarını da çözebilir miyiz?" dedi Susan az sonra. Fakat düşmanları, salt kinlerinden ötürü ipleri öylesine sıkı bağlamışlardı ki kızlar düğümleri çözemediler.

Umarım bu kitabı okuyanlar Susan ile Lucy'nin o gece olduğu kadar üzgün değildir, fakat öyleyseniz (bütün gece uyanık kalıp gözlerinizde yaş kalmayana kadar ağladıysanız) sonunda bir tür sakinliğin üzerinize çöktüğünü bilirsiniz. Sanki yeniden hiçbir şey olmayacakmış gibi hissedersiniz. Her neyse, ikisinin hissettikleri buydu. Bu ölüm sessizliğinde saatler geçmiş gibi görünüyordu ve onlar havanın gittikçe soğumakta olduğunu fark etmediler. Sonunda Lucy iki değişik şey fark etti: Birincisi, tepenin doğu yakasındaki gökyüzü bir saat öncesine göre daha az karanlıktı. İkincisiyse ayaklarının altındaki çimlerde başlayan hafif hareketlilikti. Önce o bununla hiç ilgilenmedi. Ne fark ederdi ki? Hiç! Fakat sonunda o 'her neyse'nin Taş Masa'nın taş ayaklarını hareket ettirmeye başladığını gördü. Şimdi de 'her neyseler' Aslan'ın vücudunda hareket ediyorlardı. Lucy dikkatle yakından baktı. Bunlar küçük, gri şeylerdi.

"Of!" dedi Susan masanın diğer tarafından. "Ne kadar kötü! Onun her tarafında küçük iğrenç fareler kaynaşıyor. Gidin buradan küçük canavarlar." Onları kor-

kutmak için elini havaya kaldırdı.

"Bekle!" dedi, hâlâ onlara dikkatle yakından bakmakta olan Lucy. "Ne yaptıklarını görebiliyor musun?"

İki kız da eğilip baktılar.

"İnanıyorum ki—" dedi Susan. "Aa, ne tuhaf! İpleri kemiriyorlar!"

"Ben de öyle düşünmüştüm" dedi Lucy. "Bunlar dost fareler. Zavallı küçük şeyler – onun ölü olduğunu bilmiyorlar. Onu çözmenin bir işe yarayacağını sanıyorlar."

Artık ortalık enikonu aydınlanmıştı. Kızlar ilk kez birbirlerinin soluk yüzlerini gördüler. Düzinelerce ve hatta yüzlerce tarla faresinin ipleri kemirişini görebiliyorlardı. Sonunda iplerin hepsi birer birer çözüldü.

Doğuda gökyüzü artık ağarmış, yıldızlar solgunlaşmıştı – sadece ufkun üzerinde alçakta duran birisi dışında. Hava bütün gece olduğundan daha soğuktu. Fareler uzaklaşmışlardı.

Kızlar kemirilmiş ip artıklarını temizlediler. Aslan ipler olmaksızın daha iyi görünüyordu. Ortalık aydınlandıkça, Aslan'ın yüzü daha da soylu görünüyordu.

Arkalarındaki ağaçlarda bir kuş tıkırtıya benzer bir ses çıkardı. Saatlerdir öylesine bir sessizlik vardı ki bu onları ürkütmüştü. Sonra başka bir kuş onu cevapladı. Az sonra her yer şarkı söyleyen kuşlarla doluydu.

Artık sabah olmuştu.

"Çok üşüyorum" dedi Lucy.

"Ben de" dedi Susan, "Biraz yürüyelim."

Tepenin doğu kenarına yürüdüler ve aşağı baktılar. O tek büyük yıldız neredeyse kaybolmak üzereydi. Tüm ülke koyu gri bir renge bürünmüştü. Ötelerde, karanın bittiği yerde denizin rengi de solmuştu. Gökyüzü kızarmaya başlamıştı. Isınabilmek için ölü Aslan'la tepenin kenarı arasında sayısız kez ileri geri yürüdüler. Öylesine yoruldular ki sonunda denize ve Cair Paravel'e doğru bakmak için durdular. O an gökyüzü, denizle buluştuğu ufuk çizgisi boyunca kızıldan altın rengine dönüştü ve güneş yavaş yavaş kendini göstermeye başladı. Aynı anda arkalarından güçlü bir ses duydular – sanki bir devin yemek tabağını kırması gibi, güçlü bir çatırtı ve sağır edici bir sesti.

"Bu da ne" dedi Lucy, Susan'ın kolunu kavrayarak.

"Ben – ben geriye dönmeye korkuyorum" dedi Susan, "korkunç bir şey oluyor."

"Ona daha da kötü bir şey yapıyorlar" dedi Lucy. "Haydi!" Ve Susan'ı da beraberinde çekerek döndü.

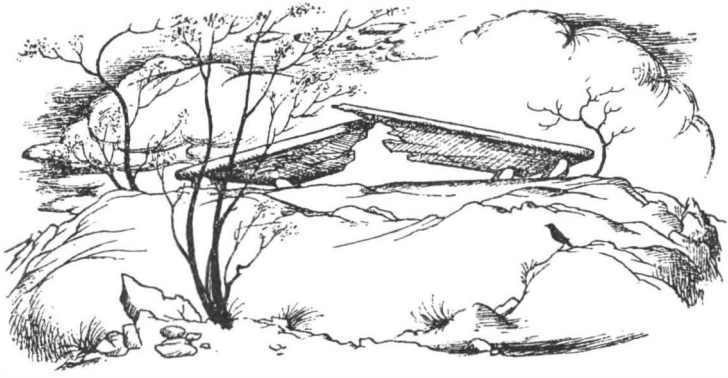
Güneşin yükselişi her şeyi o kadar etkilemişti ki – tüm renkler ve gölgeler değişmişti – bir an için, önemli bir şeyi fark etmediler. Sonra gördüler. Taş Masa boydan boya çatlamış, kırılmış ve Aslan yok olmuştu.

"Ah, ah, ah" diye bağırdı kızlar masaya koşarak.

"Ah, bu çok kötü" diye hıçkırdı Lucy, "Hiç olmazsa yalnız bıraksalardı."

"Kim yaptı bunu?" diye bağırdı Susan. "Bunun anlamı ne? Yine büyü mü?"

"Evet!" dedi ulu bir ses arkalarından. "Bir büyü daha." Etraflarına bakındılar. Orada, güneşin doğuşuyla parlayan, daha önce gördüklerinden daha da büyük, yelesini sallayan (görüldüğü kadarıyla yeniden uzamıştı) Aslan durmaktaydı.

"Ah, Aslan!" diye bağırdı çocuklar ona bakarak; memnun oldukları kadar da korkmuşlardı.

"Sen ölmedin mi o zaman, sevgili Aslan?" diye sordu Lucy.

"Artık ölü değilim" dedi Aslan.

"Yoksa sen bir?.." diye sordu Susan titrek bir sesle. Hayalet sözcüğü bir türlü ağzından çıkmamıştı. Aslan altın renkli başını eğerek alnını yaladı. Nefesinin sıcaklığı ve tüylerinde her zaman bulunan o baygın koku Susan'ın her yanını kapladı.

"Öyle görünüyor muyum?" dedi Aslan.

"Ah, sen yaşıyorsun, sen yaşıyorsun! Ah, Aslan!" diye bağırdı Lucy ve iki kız da atılıp onu öpücüklere boğdular.

"Peki, bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Susan.

"Demek oluyor ki" dedi Aslan, "Cadı Güçlü Büyü'yü biliyor ama onun bilmediği çok güçlü bir büyü daha var. Onun bilgisi sadece zamanın başlangıcına kadar gider. Fakat biraz daha geriye, zaman başlamadan önceki durgunluğa ve karanlığa bakabilseydi, orada değişik bir büyü bulabilirdi. Bir hainin yerine, hiç ihanet etmemiş biri kendi isteğiyle kurban edilirse, masanın kırılacağını ve ölümün tersine doğru işlemeye başlayacağını bilirdi. Ve şimdi—"

"Evet. Şimdi?" dedi Lucy, havaya sıçrayıp ellerini çırparak.

"Çocuklar" dedi Aslan, "gücümün geri geldiğini hissediyorum. Ah, çocuklar tutabilirseniz tutun beni!" Gözleri parıldayarak, vücudu titreşerek ve kuyruğuyla kendini kırbaçlayarak bir an durdu. Sonra başlarının üzerinden müthiş bir sıçramayla masanın öbür yanına atladı. Lucy neden olduğunu bilmeden gülerek, onu yakalamak için masanın üzerine tırmandı. Aslan yeniden sıçradı. Delice bir kovalamaca başladı. Tepenin etrafında döne döne koşturdu onları; bazen umutsuzca ulaşamayacakları biçimde, bazen neredeyse kuyruğunu yakalayacak kadar yakına sokulmalarına izin vererek, bazen onların aralarına dalarak, bazen devasa ve kadife gibi pençeleriyle onları havaya fırlatıp yeniden yakalayarak ve bazen de beklenmedik bir anda durup üçünün hep birlikte mutlu ve gülen bir kürk, kol ve bacak yığını haline gelmesine neden olarak koşturdu. Öyle bir oyundu ki Narnia'dakiler dışında kimse oynamamıştır ve Lucy, şimşeklerin çaktığı bir fırtınayla mı, yoksa bir kedi yavrusuyla mı oynadığına bir türlü karar veremedi. Tuhaf olan, sonunda üçü de güneşte soluk soluğa yere uzandıklarında, kızlar artık en küçük bir yorgunluk, açlık ya da susuzluk hissetmiyorlardı.

"Şimdi" dedi Aslan biraz sonra, "işimize gelelim.

Kükreyeceğimi hissediyorum. Parmaklarınızla kulaklarınızı kapasanız iyi olur."

Kızlar kulaklarını kapadılar. Aslan ayağa kalktı ve kükremek için ağzını açtığında yüzü o kadar korkunçlaştı ki bakmaya cesaret edemediler. Önündeki tüm ağaçlar aynı çayırdaki otların rüzgârda eğilmesi gibi, kükreyişinin gürültüsüyle eğildi. Aslan daha sonra:

"Kat edecek uzun bir yolumuz var. Sırtıma binmeniz gerekiyor" dedi. Ardından çömeldi ve çocuklar onun sıcak ve altın rengi sırtına tırmandılar. Susan sıkıca Aslan'ın yelesine yapışarak öne, Lucy ise sıkıca Susan'a tutunarak arkaya oturdu. Aslan büyük bir güçle altlarında yükseldi, sonra da tepeden aşağı, ormanın sık ağaçlarına doğru bir mermi gibi fırladı.

Bu yolculuk, Narnia'da onların başına gelen en harika şeydi belki. Hiç dörtnala giden bir ata bindiniz mi? Onu aklınıza getirin; sonra toynakların çıkardığı güçlü sesler ve koşum takımlarının şıngırtısı yerine iri pençelerin sessizce koşuşunu hayal edin. Sonra, atın siyah, gri ya da kestane rengi sırtı yerine altın renkli kürkün yumuşak kabalığını ve rüzgârda geriye doğru uçuşan yeleyi düşünün. Ve en hızlı yarış atından iki kez daha hızlı gittiğinizi hayal edin. Bu binek hayvanının yönlendirilmeye ihtiyacı yoktur ve hiç yorulmaz. Adımlarını hiç şaşırmaksızın, çekinmeden, ağaçlar arasında yolunu

büyük bir ustalıkla bularak, çalılık ve fundalıkların, küçük derelerin üzerinden atlayarak, büyücek olanların içinde yürüyerek ve en büyüklerinde yüzerek koşar da koşar. Üstelik siz, ne parkta, ne yolda, ne de çayırlardasınız; baharda Narnia topraklarında, kayın ağaçlarıyla kaplı heybetli yollardan aşağı, meşelerin çevrelediği güneşlik alanlardan, kar beyazı kiraz ağacı bahçelerinin içinden, gürüldeyen çağlayanlardan, yosunlu kayalıklardan, seslerin yansıdığı mağaralardan geçerek, katırtırnağına benzeyen çalılıkların kapladığı rüzgârlı bayırlara tırmanarak, fundalıklarla dolu dağların eteklerinden, baş döndürücü dağ sırtları boyunca aşağıdaki vahşi vadilere ve vadiden dışarıya mavi çiçeklerin kapladığı dönümlerce tarlalara doğru koşturuyorsunuz.

Bir tepenin yamacından, uzun kulelerden oluşmuş gibi görünen bir kaleyi – durdukları yerden, sanki oyuncak bir kaleymiş gibi görünüyordu – gördüklerinde neredeyse öğlen oluyordu. Fakat Aslan öyle hızlı koşuyordu ki, kale her an gözlerinin önünde büyüyordu. Daha ne olduğunu kendilerine sormaya bile fırsat bulamadan kalenin bulunduğu düzlüğe inmişlerdi bile. Artık oyuncak bir kale gibi görünmüyordu. Hemen önlerinde ürkütücü bir şekilde yükseliyordu. Burçlarda kimseler görünmüyordu ve kapılar sımsıkı kapalıydı. Aslan hızını kesmeden dosdoğru, mermi gibi kaleye

saldırdı.

"Cadı'nın evi!" diye bağırdı. "Şimdi sıkı tutunun çocuklar!"

Göz açıp kapayıncaya kadar tüm dünya altüst olmuş gibi göründü çocuklara. Sanki içleri dışlarına çıkmıştı. Çünkü Aslan şimdiye kadar yaptığından daha da büyük bir hamleyle (buna, atlamadan daha çok uçma denilebilir) kalenin duvarları üzerinden atlamıştı. Kızlar kendilerini heykellerle dolu taş bir avlunun ortasında, nefes nefese ama kıllarına zarar gelmeden, Aslan'ın sırtından yuvarlanırken buldular.

16

Heykellere Olanlar

"Ne olağanüstü bir yer!" diye bağırdı Lucy. "Tüm bu taş hayvanlar – ve insanlar! Burası – burası bir müze gibi."

"Sus" dedi Susan, "Aslan bir şey yapıyor."

Gerçekten de Aslan bir şeyler yapıyordu. Sıçrayarak, taş aslana yaklaşmış ve üzerine solumuştu. Sonra beklemeksizin hızla döndü – sanki kuyruğunu kovalayan bir kedi gibi – ve birkaç metre ötede sırtı ona dönük olarak duran cücenin (hatırlarsanız) üzerine de soludu. Sonra cücenin ötesindeki uzun boylu, taş orman perisinin üzerine atıldı. Ve yine hızla onun sağındaki taş tavşanla ilgilenmek üzere döndü, oradan da iki sentora doğru koştu. O anda Lucy:

"Oh, Susan! Bak! Aslan heykeline bak!" dedi.

Sanırım birinin, bir ocaktaki odunların içine konul-

muş bir parça gazeteyi kibritle tutuşturuşunu izlemişsinizdir. O an için hiçbir şey olmuyormuş gibidir, sonra ufak bir alevin gazetenin kenarı boyunca ilerlediğini görürsünüz. Şimdi de öyle oluyordu. Aslan üzerine soluduktan sonra, taş aslan bir saniye süreyle olduğu gibi kaldı. Sonra beyaz mermer sırtı boyunca, altın rengi küçücük bir çizgi ilerledi – ve her tarafa yayıldı – sonra alevlerin gazetenin her tarafını yalaması gibi, bu renk aslanın tüm bedenine yayıldı, sonra da arka ayakları ve kalçaları henüz taş olmasına karşın yelesini salladı ve tüm o taş büklümler canlı tüylere dönüştü. Sonra, sıcak ve canlı kocaman kırmızı ağzını açarak müthiş bir şekilde esnedi. Artık arka ayakları da hareket ediyordu. Birini kaldırarak kaşınmaya başladı. Sonra Aslan'ı gördü, sıçrayarak onun yanına koştu, etrafında sıçrayıp oynamaya, sevinçle mırıldanmaya ve onun yüzünü yalamak için zıplamaya başladı.

Kuşkusuz çocuklar Aslan'ı izliyorlardı; fakat gördükleri manzara öylesine harikaydı ki biraz sonra onu unuttular. Heykellerin hepsi canlanıyordu. Avlu, artık müze değil hayvanat bahçesi gibi görünüyordu. Bütün yaratıklar, neredeyse kalabalıkta kaybolan Aslan'ın arkasından koşuyor, etrafında dans ediyorlardı. Avlu o ölümcül beyaz rengin yerine şimdi sentorların parlak kestane rengi bedenleri, tek boynuzlu atların çivit ma-

vi boynuzları, kuşların göz kamaştırıcı tüyleri, köpeklerin, satirlerin ve tilkilerin kızıla çalan kahverengi kürkleri, cücelerin sarı çorapları ve kırmızı külahları, huş ağacı perilerinin gümüşi, kayın ağacı perilerinin şeffaf yeşil renkleri ve karaçam perilerinin neredeyse sarıya kaçan parlak yeşilliğiyle kaplanmıştı. Ve o ölümcül sessizlik gitmiş, her taraf, sevinçli kükreme, anırma, havlama, ciyaklama, kişneme, gıdaklama, tepinme, bağırış, çığırış, şarkılar ve gülüşlerle dolmuştu.

"Oh" dedi Susan değişik bir sesle. "Bak! Acaba – yani bu güvenli mi sence?"

Lucy baktı ve Aslan'ın taş devin ayaklarına soluduğunu gördü.

"Merak etmeyin!" diye bağırdı Aslan, "Ayaklarına can verirsek, bedeni onları izler."

"Benim demek istediğim tam da bu değildi" diye fısıldadı Susan. Fakat Aslan onu dinlemiş olsaydı bile bir şeyler yapmak için artık çok geçti. Devin ayaklarındaki canlılık yukarıya doğru ilerliyordu. Şimdi ayaklarını hareket ettirebiliyordu. Az sonra omzundan sopasını kaldırdı, gözlerini ovuşturdu ve dedi ki:

"Hay Allah! Uyumuş olmalıyım. Şimdi! Aşağıda koşuşturan o lanetli küçük Cadı nerede. Ayağımın altında bir yerlerdeydi." Ancak herkes olan biteni açıklamak için ona seslendiğinde, dev elini kulağına koyup olan-

ları tekrarlattı ve böylece her şeyi anladı. Sonunda Aslan'ın önünde, dürüst ve çirkin yüzü sevinçle parlayarak, başı bir saman yığınının tepesinden daha yüksekte olmayacak kadar eğildi ve şapkasına dokunmayı sürdürerek selam verdi (Artık her türden dev İngiltere'de o kadar nadir bulunuyor ve o kadar azı iyi huylu ki, bire

on bahse girerim, yüzü sevinçle parlayan bir dev görmemişsinizdir. Bakılmaya değer bir görüntüdür bu).

"Şatonun içine gelince!" dedi Aslan. "Canlanın bakalım. Yukarı kata, aşağı kata ve bayanın odasına bakın! Aranmadık köşe bırakmayın. Zavallı bir mahpusun nereye gizlenmiş olabileceğini asla bilemezsiniz."

Hepsi koşuştular. Bu karanlık, iğrenç ve çürümüş kale, dakikalarca pencerelerin açılma kapanma sesleri ve herkesin bağırışlarıyla çınladı: "Zindanları unutmayın – şu kapıyı açmak için yardım edin! – İşte bir sarmal merdiven daha – Oh! Sanırım. İşte zavallı bir kanguru. Aslan'ı çağırın – öff! Ne biçim koku bu – Tuzak kapaklarına dikkat edin – burada yukarıda! Merdiven sahanlığında daha çok var!" Fakat en güzeli Lucy'nin bağırarak yukarıya koşturduğu zamandı:

"Aslan! Aslan! Bay Tumnus'u buldum. Oh, lütfen çabuk gel."

Az sonra Lucy ve küçük Faun el ele tutuşmuş döne döne neşeyle dans ediyorlardı. Küçük adam, heykel olduğundan dolayı hiç de bozulmamıştı ve kuşkusuz Lucy'nin ona anlatacaklarıyla çok ilgileniyordu.

Arama nihayet sona erdi. Cadı'nın kalesinin bütün pencereleri ve kapıları açıktı. Karanlık ve gizli köşeleri ışığın ve bahar havasının doldurduğu tüm kale bomboştu şimdi. Kurtarılmış heykellerden oluşan kalabalık

avluya çıkmıştı. Tam o sırada birisi sordu (sanırım Tumnus):

"Peki, dışarıya nasıl çıkacağız?" Çünkü Aslan burçlardan atlayarak içeriye girmişti ama kale kapıları hâlâ kilitliydi.

"Merak etmeyin" dedi Aslan ve sonra arka ayakları üzerine dikilerek deve doğru haykırdı. "Hey! Oradaki" diye kükredi, "Senin adın ne?"

"Dev Gürleyenşapşal efendim" dedi dev bir kez daha şapkasına dokunarak.

"Öyleyse Dev Gürleyenşapşal" dedi Aslan, "bizi dışarıya çıkar, tamam mı?"

"Elbette efendim. Bu benim için bir zevktir" dedi Dev Gürleyenşapşal. "Siz ufaklıklar kapılardan uzaklaşın." Sonra büyük adımlarla kapıya yürüdü ve kocaman sopasıyla güm – güm – güm diye vurdu. İlk vuruşta kapılar gıcırdadı, ikincisinde çatladı ve üçüncü vuruşta paramparça oldu. Sonra kapıların iki yanındaki kulelere yöneldi. Birkaç dakika süren ağır darbe seslerinden sonra kulelerin ikisi ve bağlı bulundukları duvarın büyükçe bir bölümü bir moloz yığını halinde gümbürtüyle yere yıkıldı. Toz duman dağıldığında o kuru, çirkin ve taşlık avluda durup duvarların arasından, tüm otları, sallanan ağaçları, ormandaki pırıl pırıl dereleri, onun ardındaki mavi tepeleri ve onun da öte-

sinde mavi gökyüzünü görmek biraz tuhaftı.

"Terlemedim desem yalan olur" dedi dev, iri bir lokomotif gibi puflayarak. "Kondisyonum yerinde olmadığından oldu bu. Sanırım siz genç kızların yanında cep mendili denilen şeyden yoktur!"

"Evet, var" dedi Lucy, parmaklarının ucuna dikilerek ve mendilini erişebileceği kadar yükseğe tutarak.

"Teşekkürler bayan" dedi Dev Gürleyenşapşal eğilerek.

Biraz sonra Lucy kendini devin işaretparmağı ile başparmağı arasında havada bulduğunda epeyce korktu. Fakat yüzüne yaklaşmak üzereyken dev aniden irkildi ve sonra da homurdanarak onu nazikçe yere koydu, "Aman Tanrım! Mendil yerine küçük kızı almışım. Özür dilerim bayan, sizi mendil sanmıştım."

"Hayır, hayır" dedi Lucy gülerek, "Mendil burada!" Dev bu kez mendili almayı becerebildi fakat bir sakarin tabletinin büyüklüğü size nasıl geliyorsa, bu mendilin büyüklüğü de deve öyle geliyordu. Lucy onun, mendili o kocaman yüzüne ciddiyetle ileri geri sürüştürdüğünü görünce, "Korkarım pek işinize yaramadı Bay Gürleyenşapşal" dedi.

"Hiç de değil. Hiç de değil" dedi dev nezaketle. "Bundan daha iyi mendil görmemiştim. O kadar zarif ve o kadar kullanışlı ki. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ne kadar nazik bir dev!" dedi Lucy Bay Tumnus'a.

"Ah, evet" diye cevapladı Faun. "Bütün Şapşallar her zaman öyleydi. Narnia'daki dev aileleri arasında en fazla saygı duyulanlarından biridir Şapşallar. Belki pek akıllı değillerdir (ben akıllı olan bir dev görmedim henüz) ama köklü bir ailedirler. Gelenekleri bilirsiniz. Eğer o diğer türden bir dev olsaydı Cadı onu asla taşa çevirmezdi."

Bu noktada Aslan pençelerini çırptı ve herkesi sessizliğe davet etti.

"Bugünkü işimiz henüz bitmedi" dedi, "yatağa girmeden önce sonunda Cadı'yı yeneceksek bir an önce savaşın olduğu yeri bulmalıyız."

"Ve savaşmalıyız sanırım efendim" dedi sentorların en büyüğü.

"Elbette" dedi Aslan. "Şimdi! Bize ayak uyduramayacak olanların – yani çocuklar, cüceler ve küçük hayvanların – diğerlerinin – yani aslanlar, sentorlar, atlar, tek boynuzlu atlar, devler ve kartalların sırtına binmesi lazım. İyi koku alanlar savaşın nerede olduğunu anlamak için ön tarafa, biz aslanların yanına gelmesi gerekiyor. Canlanın ve kendinize çekidüzen verin."

Büyük bir telaş ve neşeyle denileni yaptılar. Topluluğun en hoşnut kişisi çok meşgulmüş gibi davranan, ama gerçekte karşılaştığı herkese, "Dediğini duydun

mu? Biz aslanlar. Bu sadece o ve ben demek. Biz aslanlar. Aslan'ın sevdiğim yanı da bu. Araya mesafe koymuyor. Biz aslanlar. Bu, o ve ben demek" diyerek koşuşturan diğer aslandı. Aslan onun sırtına üç cüce, bir orman perisi, iki tavşan ve bir kirpi bindirene kadar bunu söylemeye devam etti. Bu onu azıcık sakinleştirdi.

Hazır olduklarında (herkesi uygun sıraya koyarken Aslan'a gerçekte en fazla yardım eden bir çoban köpeğiydi) kale duvarlarındaki aralıktan dışarıya çıktılar. Önce aslanlar ve köpekler her yönde yürüyerek etrafı kokladılar. Sonra büyük bir tazı kokuyu aldı ve ulumaya başladı. Bundan sonra hiç vakit kaybetmediler. Bütün köpekler, aslanlar, kurtlar ve diğer av hayvanları burunları yerde son hızla ilerliyorlardı. Yaklaşık yarım mil gerilerinden gelen diğerleri olabildiğince hızlı, onları takip ediyorlardı. Gürültü, İngilizlerin tilki avındaki gibiydi. Fakat daha güzeldi. Çünkü tazıların müzikli sesleri arada bir diğer Aslan'ın kükremesine ve o sesler de Aslan'ın çok daha derin ve korkunç kükremesine karışıyordu. Kokuyu izlemek kolaylaştıkça hızlandılar. Daha sonra dar ve kıvrımlı bir vadinin son dönemecine geldiklerinde, Lucy tüm seslerden farklı sesler duydu – içinde tuhaf duygular uyandıran değişik sesler. Haykırışlar, çığlıklar ve metalin metale çarpmasından çıkan madeni seslerdi bunlar.

Dar vadiden dışarıya çıktıklarında Lucy seslerin nereden geldiğini anladı. Peter, Edmund ve Aslan'ın ordusunun geri kalan bölümü dün gece gördüğü iğrenç yaratıklara karşı umutsuzca savaşıyorlardı. Gün ışığında daha tuhaf, daha şeytani ve daha da çirkin görünen yaratıklar sayıca üstündüler. Düşmana oranla çok az sayıda olan Peter'in ordusunu arkadan görüyorlardı. Savaş alanının her tarafında heykeller vardı. Anlaşılan Cadı asasını kullanmıştı. Ama şimdi taş kaması elinde, Peter'le dövüşmekteydi. – öyle bir dövüştü ki Lucy olanları zorlukla seçebiliyordu. Gördüğü, yalnızca taş kama ve Peter'in kılıcının parıltılarıydı. Öyle hızlı hareket ediyorlardı ki, sanki üç kama ve üç kılıç vardı. Cadı ve Peter savaş alanının tam ortasındaydı. Savaş ikisinin çevresinde sürüp gidiyordu. Lucy'nin baktığı her yerde korkunç şeyler oluyordu.

"Sırtımdan inin çocuklar" diye kükredi Aslan. İkisi de yuvarlanarak indiler. Ve sonra batıdaki ilk ışıktan

doğudaki sahile kadar tüm Narnia'yı sarsan bir kükremeyle Aslan, Beyaz Cadı'nın üstüne atıldı. Lucy, Cadı'nın bir an için Aslan'a dehşet ve şaşkınlıkla baktığını gördü. Sonra Aslan ve Cadı beraberce yere düştüler. Aynı anda Aslan'ın kaleden kurtardığı bütün yaratıklar – cüceler savaş baltalarıyla, köpekler dişleriyle, dev elindeki asasıyla (yürürken onlarca düşmanı ezmişti), tek boynuzlu atlar boynuzlarıyla, sentorlar kılıçları ve toynaklarıyla – düşman hatlarına doğru çılgınca bir saldırıya geçtiler. Peter'in yorgun ordusunun morali düzeldi. Yeni gelenlerin attığı savaş naraları tüm ormanda yankılanırken, düşmanlar tiz seslerle çığlıklar atıp, anlaşılmaz şeyler söylediler.

17

Beyaz Geyik Avı

Geldiklerinden birkaç dakika sonra savaş tamamıyla sona ermişti. Düşmanların çoğu Aslan ve arkadaşlarının ilk saldırısında öldürülmüştü. Sağ kalanlar da Cadı'nın öldüğünü görünce ya teslim olmuş ya da kaçmıştı. Lucy'nin bundan sonra gördüğü ilk şey, Peter ve Aslan'ın el sıkışmalarıydı. Peter'in şimdiki hali ona tuhaf geliyordu – yüzü çok soluk ve ciddiydi ve çok daha yaşlı görünmekteydi.

"Bütün bunlar Edmund'un sayesinde oldu Aslan" diyordu Peter, "eğer o olmasaydı yenilmiştik. Cadı birliklerimizi her yerde taşa çeviriyordu. Fakat hiçbir şey Edmund'u durduramadı. Üç insan yiyen devle savaşarak, senin leoparlarından birini heykele çevirmek üzere olan Cadı'nın yanına ulaştı. Doğrudan ona saldırmak yerine kılıcını sert bir şekilde Cadı'nın asasına indirdi.

Eğer ona saldırmayı deneseydi Cadı onu kolayca heykele dönüştürürdü. Diğerlerinin yaptığı hata da buydu. Cadı'nın asası kırıldıktan sonra şansımız açılmaya başladı – keşke bu kadar savaşçımızı kaybetmeseydik. Edmund ağır bir yara aldı. Gidip onu görmemiz gerek."

Edmund'u savaş hattının biraz gerisinde Bayan Kunduz'un bakımı altında buldular. Her tarafı kan içindeydi. Ağzı açık ve yüzü soluk yeşil renkteydi.

"Acele et Lucy" dedi Aslan.

O anda Lucy, neredeyse ilk kez, Noel hediyesi olarak ona verilen değerli iksiri hatırladı. Elleri o kadar çok titriyordu ki şişenin tıpasını açmakta zorlanıyordu. Sonunda başardı ve erkek kardeşinin ağzına birkaç damla iksir damlattı.

Lucy sabırsızlıkla Edmund'un yüzüne bakıp, iksirin bir etkisi olup olmayacağını merak ederken, "Diğer yaralılar da var" dedi Aslan.

"Biliyorum" dedi Lucy hoşnutsuz. "Bekle bir dakika."

"Havvakızı" dedi Aslan daha ciddi bir sesle, "onlar da ölmek üzere. Edmund yüzünden daha çok insanın ölmesine gerek var mı?"

"Özür dilerim Aslan" dedi Lucy, ayağa kalkıp onunla yürüyerek. Sonraki yarım saat boyunca, Lucy yaralılara yardım etmekle, Aslan da taşa çevrilenleri yeniden

canlandırmakla uğraştılar. Sonunda Edmund'la ilgilenecek zamanı olduğunda, onu, ayakta, sadece yaraları iyileşmiş olarak değil, ama uzun süreden beri – aslında onun bozulmaya başladığı o berbat okuldaki ilk yılından beri – görmediği kadar iyi durumda buldu Lucy. Edmund eskisi gibi olmuştu. Artık kimseden utanmıyordu. Ve orada, savaş alanında, Aslan onu Şövalye yaptı.

"Aslan'ın onun uğruna yaptıklarını biliyor mu?" diye fısıldadı Lucy, Susan'ın kulağına. "Cadı'yla yapılan anlaşmanın gerçekte ne olduğunu biliyor mu?"

"Şşşş! Hayır. Elbette bilmiyor" dedi Susan.

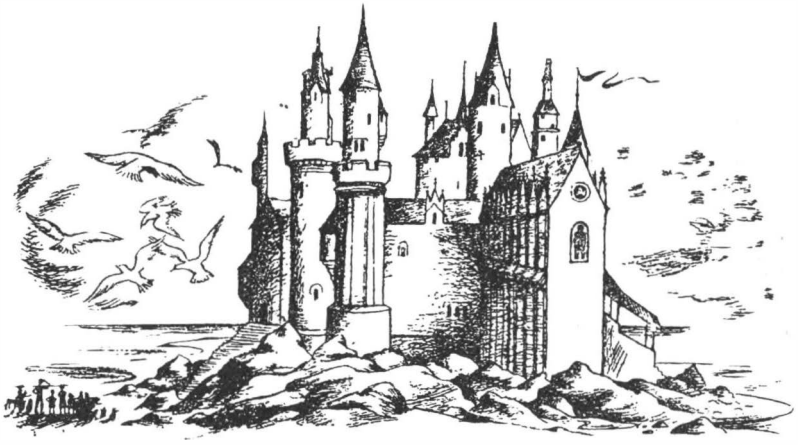
"Söylemek gerekmez mi?" dedi Lucy.

"Eminim gerekmez" dedi Susan. "Bu, onun için çok kötü olur. Sen onun yerinde olsaydın nasıl hissedeceğini düşün."

"Fark etmezdi, ben bilmesi gerektiğini düşünüyorum" dedi Lucy. Konuşmaları orada bitti.

O gece bulundukları yerde uyudular. Aslan'ın onlara nasıl yiyecek bulduğunu bilmiyorum; ama her nasılsa saat sekize doğru kendilerini çimlerin üzerinde oturmuş, nefis bir akşamüzeri çayı içerken buldular. Ertesi gün büyük nehrin yanından doğuya doğru yola çıktılar. Ve daha ertesi gün, çay zamanı yaklaştığında, nehrin ağzına ulaştılar. Cair Paravel Kalesi yukarıda, küçük

bir tepe üstünde yükseliyordu. Önlerinde, küçük tuzlu su havuzcuklarıyla, kayalarla, yosunlarla, denizin kokusuyla ve sahile vurduğunda kırılan renkli dalgalarla dolu kumluklar uzanıyordu. Ah, o martıların sesleri! Duydunuz mu? Hatırlayabiliyor musunuz?

O akşam çaydan sonra çocukların dördü de yeniden sahile gittiler. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp parmakları arasında kumların yumuşaklığını hissettiler. Fakat ertesi gün onlar için ciddi bir gün oldu. Çünkü Aslan, Cair Paravel'in büyük salonunda – çatısı fildişinden yapılmış, batıdaki duvarları tavuskuşu tüyleriyle kaplı ve doğudaki kapısı denize açılan o harika salonda, bütün dostlarının önünde, borazan sesleri arasında onlara ciddiyet ve vakarla taçlarını giydirdi. Kulakları

sağır edercesine yükselen "Yaşasın Kral Peter! Yaşasın Kraliçe Susan! Yaşasın Kral Edmund! Yaşasın Kraliçe Lucy!" sesleri arasında dört çocuğu dört ayrı tahta oturttu.

"Narnia'da bir kez kral ya da kraliçe oldunuz mu her zaman kral ya da kraliçesinizdir. Buna layık olun Âdemoğulları! Layık olun Havvakızları!" dedi Aslan.

Ardına kadar açık olan doğu kapısından sahile yakın yüzmekte olan ve yeni kral ve kraliçelerinin şerefine şarkı söyleyen denizkızlarının ve denizadamlarının sesleri geliyordu.

Böylece çocuklar tahtlarına oturdular, ellerine asalar verildi ve tüm dostlarına, Faun Tumnus'a, kunduzlara, Dev Gürleyenşapşal'a, leoparlara, iyi sentorlara, iyi cücelere ve de Aslan'a ödüller verip onları onurlandırdılar. O gece Cair Paravel'de büyük bir şenlik, dans ve eğlence vardı; şarap su gibi aktı, altın parıltıları görüldü ve içerdeki müziğe cevap olarak deniz insanlarının daha tuhaf, tatlı ve kulakları delen müzikleri duyuldu.

Tüm bu şenliklerin ortasında Aslan sessizce kayboldu. Kral ve Kraliçeler onun orada olmadığını fark ettiklerinde hiçbir şey söylemediler. Çünkü Bay Kunduz onları ikaz etmişti, "O bir gün gelir, bir gün gider" demişti. "Onu bir gün görürsünüz, ertesi gün kaybolur. Bir yere bağlı olmayı sevmez – ve elbette ilgileneceği

başka ülkeler de var. Her şey yolunda artık burada. Sık sık gelir o; yeter ki zorlamayın. Vahşidir bilirsiniz. Evcil bir Aslan gibi değildir."

Şimdi gördüğünüz gibi bu hikâye neredeyse (ama tamamıyla da değil) sona ermek üzere. Bu iki Kral ve iki Kraliçe Narnia'yı iyi yönettiler. Onların yönetiminde Narnia uzun bir dönem mutlu yaşadı. Önceleri zamanlarının büyük bölümünü Beyaz Cadı'nın ordusundan artakalanları bulup yok etmekle geçirdiler. Gerçekten de uzun bir süre, ormanın vahşi bölgelerinde uğursuz varlıkların gizlendiği haberleri geldi. Bir gün hortlak görüldüğü, bir gün cinayet işlendiği, bir ay boyunca kurt adamın dolaştığı ve büyücü kocakarılar olduğu gibi haberler geliyordu. Fakat sonunda bütün bu kötü tohumlar yok edildi. Sonra iyi kanunlar çıkardılar, barışı korudular, ağaçların gereksizce kesilmesini önlediler, genç cüce ve satirleri okula gönderilmekten kurtardılar, herkesin işine burnunu sokanları, her işe karışanları engellediler ve sıradan insanların, kimsenin kimseye karışmadığı bir ortamda yaşamasını sağladılar. Narnia'nın kuzeyindeki (Dev Gürleyenşapşal'dan tamamıyla değişik bir türden olan) vahşi devler sınırı geçtiğinde onları geri püskürttüler. Deniz ötesi ülkelerle dostluk kurdular, ittifaklar yaptılar, onları ziyaret etmek için elçiler gönderdiler ve o ülkelerin elçileri de

onları ziyaret etti. Ve yıllar geçtikçe büyüdüler ve değiştiler. Peter uzun boylu, göğüs kafesi geniş bir adam ve büyük bir savaşçı olmuştu. Ona Muhteşem Kral Peter adı verilmişti. Susan uzun boylu, cana yakın, siyah saçları neredeyse ayaklarına kadar uzanan bir kadın olmuştu ve deniz ötesi ülkelerin kralları onunla evlenebilmek için elçiler göndermeye başlamışlardı. Ona Nazik Susan adı verildi. Edmund, Peter'den daha sessiz ve ciddi bir adamdı. Danışmanlık ve karar verme yeteneği mükemmeldi. Ona Kral Adil Edmund deniyordu. Lucy'ye gelince, o altın sarısı saçlarıyla her zaman güzeldi. Çevre ülkelerdeki tüm prensler onun kendi kraliçeleri olmasını istiyorlardı. Halkı ona Kraliçe Cesur Lucy adını vermişti.

Ve böylece büyük bir mutluluk içinde yaşadılar. Dünyamızdaki yaşamlarını hatırladıkları zaman bu onlara bir rüya gibi geliyordu. Yıllar sonra bir gün Tumnus (artık orta yaşlı bir Faun'du ve şişmanlamaya başlamıştı) nehirden aşağı indi ve Beyaz Geyik'in –yakalayanın dileklerini yerine getiren Beyaz Geyik'in– o taraflarda bir kez daha görüldüğü haberini getirdi. O zaman iki Kral, iki Kraliçe ve sarayın önde gelenleri, Batı Ormanları'nda Beyaz Geyik'i izlemek üzere tazılar ve borazanlarla ava çıktılar. Çok geçmeden onu gördüler. Geyik yılmadan, her güçlüğü aşarak kaçtı. Ta ki saray

mensuplarının atları yorulana kadar ve onu takip eden sadece dört kişi kalana kadar. Geyiğin, atlarının takip edemeyeceği bir çalılığa girdiğini gördüler. O zaman Kral Peter (uzun süredir kral ve kraliçe olduklarından dolayı artık tamamen değişik bir şekilde konuşuyorlardı), "Sevgili dostlar, artık atlarımızdan inelim ve bu hayvanı çalılıkta takip edelim; çünkü bundan daha soylu bir av hayvanı avlamadım." dedi.

"Sör" dedi diğerleri, "öyle olsa bile avlayalım."

Bunun üzerine yere inip atlarını ağaçlara bağladılar. Sık ağaçlı ormanda yürümeye başladılar. Daha ormana yeni girmişlerdi ki Kraliçe Susan:

"Sevgili dostlar" dedi, "işte size büyük bir mucize, çünkü demirden bir ağaç görüyorum galiba."

"Madam" dedi Kral Edmund, "iyice bakarsanız, üzerine lamba konulmuş demirden bir sütun olduğunu görebilirsiniz."

"Aslan'ın yelesi aşkına" dedi Kral Peter, "ağaçların

bu kadar sık ve uzun olduğu bir yerde, yansa bile hiçbir şeyi aydınlatmayacak olan bir lamba koymak için ne tuhaf bir sütun."

"Sör" dedi Kraliçe Lucy. "İhtimal ki bu direk ve lamba buraya konulduğunda ağaçlar küçüktü. Belki daha az ağaç vardı, belki de hiç yoktu. Çünkü burası genç bir orman ve bu lamba direği eski." Direğe bakarak öylece duruyorlardı. Sonra Kral Edmund:

"Nedenini bilmiyorum ama bu direğin üzerindeki lamba bende tuhaf bir etki yaptı" dedi. Böyle bir şeyi daha önce görmüş gibiyim; bir rüyada ya da rüya içindeki rüyada."

"Sör" diye cevapladı diğerleri, "bizim aklımızdan da geçiyor bu."

"Ve dahası" dedi Kraliçe Lucy, "eğer bu lamba ve direği geçersek kendimizi acayip maceralar içinde bulacağımızı ya da talihimizde büyük bir değişiklik olacağını hissediyorum."

"Madam" dedi Kral Edmund, "aynı sezgiler benim yüreğimde de fırtınalar koparıyor."

"Ve benimkinde de, sevgili kardeşim" dedi Kral Peter.

"Benimkinde de" dedi Kraliçe Susan. "Bana sorarsanız, Beyaz Geyik'i artık izlemeyelim. Yavaşça atlarımıza atlayıp geri dönelim."

"Madam" dedi Kral Peter, "o konuda beni affetmenizi rica ederim. Çünkü dördümüz de Narnia'ya kral ve kraliçe olduğumuzdan beri savaşlar, maceralar, kahramanlıklar yaşadık. Başta hukuk işleri olmak üzere pek çok sorunu çözdük. El attığımız hiçbir işten vazgeçmedik ve hepsinde başarılı olduk."

"Kardeşim" dedi Kraliçe Lucy, Kraliçe Susan'a, "soylu kardeşim doğru söylüyor. Bana göre, şimdi peşinde olduğumuz soylu hayvanı korkudan ya da önsezilerimizden dolayı izlemekten vazgeçersek, utanmalıyız."

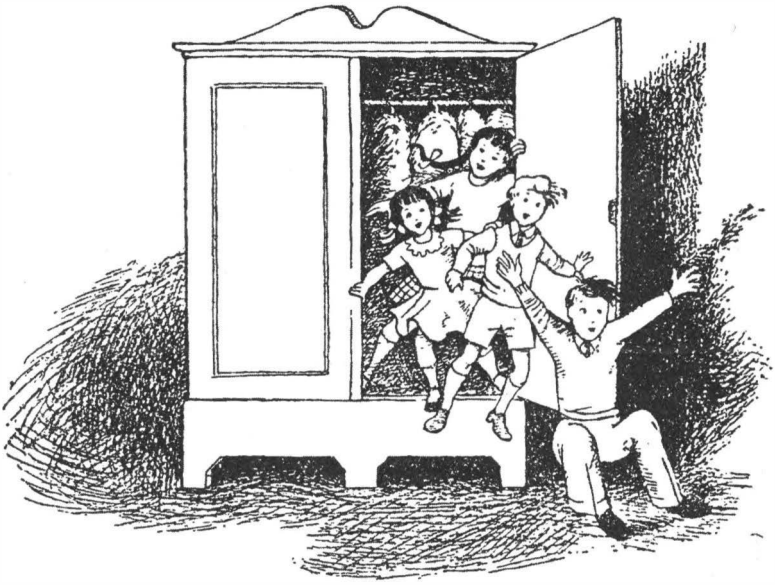
"Ben de aynı şeyleri söyleyecektim" dedi Kral Edmund. "Ve bu şeyin önemini öğrenmeyi öylesine arzuluyorum ki, Narnia ve tüm adalardaki en değerli mücevheri verseler bile geri dönmem."

"Aslan'ın aşkına" dedi Kraliçe Susan, "Madem öyle düşünüyorsunuz, haydi gidelim ve başımıza gelecekleri kabullenelim."

Böylece Kral ve Kraliçeler sık ağaçlıklara girdiler. Çok gitmeden hepsi de gördükleri şeye lamba direği dendiğini hatırladılar. Daha yirmi adım atmamışlardı ki, ağaçların arasında değil de paltolar arasında yürüdüklerini fark ettiler ve bir an sonra bir dolabın kapısından boş bir odaya yuvarlandılar. Artık av giysileri içindeki Kral ve Kraliçeler değil, eski giysileri içindeki

Peter, Susan, Edmund ve Lucy'ydiler. Saklanmak için dolaba girdikleri aynı gün ve aynı saatti. Bayan Macready ve ziyaretçiler hâlâ koridorda konuşuyorlardı. Şansları yaver gitti, ziyaretçiler odaya girmedi ve çocuklar da yakalanmadı.

Bu hikâye böylece bitecekti, ancak çocuklar dolaptaki paltolardan dördünün neden kaybolduğunu Profesör'e açıklamak zorunda olduklarını hissettiler. Hari-

kulade bir adam olan Profesör, yalan söylememelerini ya da gülünç olmamalarını söyleyeceği yerde bütün hikâyeye inandı. "Hayır" dedi, "paltoları almak için do-

laptan geçerek öteye gitmek bir işe yaramaz sanıyorum. Bu yolla yeniden Narnia'ya gidemezsiniz. Gitseniz bile paltolar artık pek işe yaramaz! Ha?.. Ne dedin?.. Evet, bir gün yeniden Narnia'ya döneceksiniz. Narnia'da bir kere kral oldunuz mu her zaman kral kalırsınız. Ancak aynı yolu ikinci kez kullanmayı denemeyin. Aslında oraya gitmeyi hiç denemeyin; ummadığınız bir anda yaşayacaksınız bunu. Ve bu konuyu kendi aranızda bile pek fazla konuşmayın. Ayrıca benzer maceraları yaşamamış hiç kimseye de anlatmayın bunları. Ne dedin? Nasıl mı bileceksiniz? Oh, bilirsiniz merak etmeyin. Söyleyecekleri tuhaf şeyler – hatta görünüşleri – sırlarını ele verir. Gözlerinizi açın. Hay Allah, bu okullarda ne öğretiyorlar bunlara?"

Dolap macerasının sonu böyle. Ne var ki Profesör haklıydı, bu sadece Narnia maceralarının başlangıcı oldu.